

Giới thiệu Nuông Chiều - Thập Lí Bán

Hán Việt: Kiều sủng

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Song khiết, Nhẹ nhàng, Đoàn văn, Đô thị tình duyên, Duyên trời tác hợp.

Edit: Lily_Carlos

Yến Đình Nam trong mắt người khác là một con người uy nghiêm ổn trọng.

Tuy nhiên ở trong mắt Tưởng Văn Hi, Yến Đình Nam là đồ mắt người dạ thú.

Trong mắt người khác, Tưởng Văn Hi là một người đoan trang hào phóng.

Trong mắt Yến Đình Nam, Tưởng Văn Hi mềm mại ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lí Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Kết bạn

Edit+beta: Lily_Carlos

Máy bay chở Tưởng Văn Hi sẽ hạ cánh vào lúc một giờ chiều nay, vì đường phố ở Bình Giang vào những lúc như thế này thường tắc nghẽn một cách nghiêm trọng nên đề phòng ngừa việc sẽ đến muộn Khương Minh Ái ra khỏi nhà trước nửa tiếng vậy mà bây giờ cô vẫn bị kẹt trên đường.

Khương Minh Ái nôn nóng vỗ tay lái hận không thể lái xe bay qua những chiếc xe phía trước, lúc cô đang nghĩ lung tung thì chiếc xe đằng sau đâm mạnh vào xe cô, cô tức giận chửi thề một câu: “Mẹ kiếp!”

Tưởng Văn Hi nghe thấy giọng điệu vừa bức bối vừa tủi thân Khương Minh Ái thì vội vàng an ủi cô: “Cậu không có việc gì là được rồi, lại còn lo lắng cho mình nhiều như vậy, chẳng lẽ mình có thể đi lạc mất hay sao? Yên tâm đi nha, chút nữa chúng ta gặp nhau ở khách sạn.”

Cô vừa mới cúp điện thoại thì Khương Minh Ái lại gọi đến, Tưởng Văn Hi nhận điện thoại nói bằng giọng điệu trêu chọc: “Tiểu khả ái, không ngờ cậu đánh mình như vậy!”

“Đa cậu non mịn như thế làm sao tớ có thể để cậu đi một mình chứ! Mà cũng trùng hợp là anh trai Khương Minh Việt của mình cũng đang ở sân bay, cho nên Kiều Kiều xinh đẹp cậu đi theo anh trai mình về nha, dù sao anh trai mình cũng là anh trai cậu mà!”

Tưởng Văn Hi hơi hoảng hốt, sau đó trấn tĩnh lại cô nói với giọng điệu ngang ngược còn có chút kiêu ngạo: “Mình không nhận thêm một anh trai nữa đâu, anh ấy giống như một khối băng vậy đó, mình mà đi cùng anh ấy có khi bị đông chết lúc nào không biết!”

Khương Minh Ái vô cùng đồng tình, còn nói phụ họa: “Kiều Kiều, cậu nói rất đúng anh ấy chính là một khối băng di động! Nhưng mà một khối băng như anh ấy mà lại có bạn gái rồi đó, thật không thể tin được.”

Trái tim Tưởng Văn Hi đập nhanh hơn, cô vội vàng hỏi lại: “Khương Minh Việt có bạn gái?”

Khương Minh Ái không hề nhận ra được sự thay đổi của Tưởng Văn Hi, cô ra vẻ buồn bã nói: “Đúng vậy, nếu như môn đăng hộ đối thì cô ấy sẽ là Khương thiếu phu nhân rồi.”

Tưởng Văn Hi cúp điện thoại tay cô nắm chặt đến mức trở nên trắng bệch, có lẽ là vì không chiếm được nên trong lòng cô luôn có một sự cố chấp. Tưởng Văn Hi không biết thứ tình cảm mình dành cho Khương Minh Việt là thứ tình cảm gì nhưng mà cô thật sự muốn biết người con gái chiếm được Khương Minh Việt là người lợi hại như thế nào.

Trong thời gian hai năm Tưởng Văn Hi không gặp được Khương Minh Việt nhưng cô vẫn có thể nhận ra người đó, gương mặt xuất chúng cộng thêm dáng vẻ đĩnh đạc như vậy mà, anh ấy nổi bật như vậy nên việc cô nhớ mãi không quên một người như vậy cũng không có gì là lạ cả. Cô nở nụ cười tự cho là rục rờ nhất: “Khương Minh Việt, đã lâu không gặp.”

Khương Minh Việt hơi nhũn mảy, Tưởng Văn Hi quá xinh đẹp lại tính tình lại vô cùng kiêu căng mà anh cũng không thích một người con gái như vậy, anh luôn muốn tránh xa cô ấy nhưng cô ấy lại là bạn tốt của Khương Minh Ái nên nhiều lúc cũng khó tránh được việc đụng mặt nhau.

Tưởng Văn Hi đứng trước mặt Khương Minh Việt, khuôn mặt xinh đẹp khẽ mỉm cười: “Thật trùng hợp, lại gặp được anh ở sân bay thế này.”

Khương Minh Việt lạnh lùng nói: “Tôi đi đón bạn gái.”

Nụ cười trên mặt Tường Văn Hi ngày càng sâu, làm cho nét quyến rũ trên mặt cô ngày càng lộ ra rõ hơn: “Khương Minh Việt, từ khi nào tôi thành bạn gái của anh rồi?”

Khi nói những chữ cuối cùng cô còn cố ý nói với giọng hơi cao một chút thường thường có thể làm cho trái tim của người nghe ngửa ngáy không thôi, nhưng Khương Minh Việt không hề biến sắc, anh lạnh mặt nói với cô: “Tường Văn Hi, tôi không có thời gian và cũng không có hứng thú chơi trò chơi với cô.”

“Khương Minh Việt, lúc anh bị nữ sinh trong trường theo đuổi cảm thấy rất phiền đúng không? Tôi cũng cảm thấy mấy nam sinh theo đuổi tôi rất phiền hay là thử đến với nhau xem sao?”

“Khương Minh Việt kỳ thật tôi không hề xem anh như là một tấm lá chắn, mà tôi thật sự rất thích anh, anh xem tính cách của anh lạnh như băng còn tính tôi nóng như lửa vừa vẫn có thể bổ sung cho nhau? Nếu như hai chúng ta ở cùng một chỗ thì vô cùng xứng đôi, mà tôi còn là chị dâu tốt của Minh Ái, mẹ anh cũng rất thích tôi nữa, như vậy sau này cũng sẽ không có mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu, quan hệ giữa chị em dâu cũng vô cùng tốt nha!”

“Khương Minh Việt, kỳ thật lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh tôi có suy nghĩ sao người con trai này lại lạnh lùng đến vậy luôn không nói chuyện không cười đùa lúc nào cũng trưng ra một bộ mặt lạnh lùng, lúc đó tôi lại nghĩ nếu có một ngày anh vì tôi mà nở nụ cười, vì tôi mà trở nên dịu dàng hơn nếu mà được như vậy thì hạnh phúc biết bao. Khương Minh Việt, tôi thích anh, cho tôi được trở thành bạn gái anh được không?”

“Khương Minh Việt, anh không nói lời nào là anh đồng ý rồi đúng không?”

“Khương Minh Việt...”

“Tường Văn Hi, cô chỉ là bạn thân của Minh Ái, không hơn.”

Khương Minh Việt đã thay đổi rất nhiều, nếu như có cái gì không hề thay đổi thì đó là thái độ của anh đối với Tường Văn Hi cô, cô nhìn được sự lạnh nhạt trong ánh mắt của anh còn có một chút không kiên nhẫn.

Tường Văn Hi thấp giọng cười một tiếng, cô lại trở lại thành một Tường Văn Hi kiêu ngạo lúc trước: “Khương Minh Việt đó chỉ là đùa giỡn thôi mà, sao anh có thể nghĩ đó là thật chứ không vui chút nào, đúng là đồ đầu gỗ mặt lạnh.”

Khi Khương Minh Việt nghe thấy từ đầu gỗ mặt lạnh khuôn mặt của anh thoáng nhu hòa một chút, đó là khuôn mặt dịu dàng đó của anh Tường Văn Hi chưa từng được nhìn thấy, cô nhìn theo ánh mắt của Khương Minh Việt thấy cách đó không xa cô một cô gái trông vô cùng thanh thuần, cô gái kia tươi cười dịu dàng nhìn Khương Minh Việt.

“Có mặt hay không?” Tường Văn Hi nghe thấy được sự quan tâm trong giọng nói ấy, cô chưa từng thấy anh quan tâm đến ai như vậy.

“Không mặt.” Giọng nữ ôn nhu thanh thuần giống như vẻ ngoài của cô ấy vậy.

Một tay Khương Minh Việt nhận hành lý của cô gái kia, một tay dịu dàng nắm lấy tay cô ấy đi về bãi đỗ xe.

Tường Văn Hi đứng tại chỗ nhìn Khương Minh Việt nắm tay cô gái kia đi qua mình, một ánh mắt của anh ấy cũng không thèm dành cho cô cứ như là cô đã không còn tồn tại, Tường Văn Hi muốn cười trên mặt cô cũng nở một nụ cười nhợt nhạt còn mang theo một chút chua xót với chút bất đắc dĩ nữa.

“Minh Việt.” Tần Thanh dừng lại hỏi: “Cô gái vừa đứng cùng anh là ai vậy?”

Khương Minh Việt nhíu mày, lúc anh quay đầu nhìn lại chỉ còn thấy một bóng dáng màu đỏ điểm lẹ, anh lạnh lùng nói: “Không cần để ý tới.”

Tần Thanh không nói gì nữa, lại dịu dàng nói những chuyện khác với Khương Minh Việt.

Tường Văn Hi kéo hành lý để lên một chiếc taxi, sau đó gọi điện thoại cho Khương Minh Ái, Khương Minh Ái nhanh chóng nghe điện thoại.

“Kiều Kiều, các cậu đã về đến nơi rồi à? Minh bên này vừa mới xong.” Nghe Khương Minh Ái nói là biết cô ấy đang rất vui vẻ.

Tường Văn Hi làm nũng nói: “Minh không ngồi với khối băng đâu, người ta đi đón bạn gái mình lên đó ngồi có mà thành bóng đèn à, mình đã thuê xe về rồi nên đừng có trách anh trai cậu đó.”

“Cái kia thấy sắc quên bạn!” Khương Minh Ái bấu môi lại bát quái hỏi: “Chị dâu tương lai của mình ra sao hả, có phải là một cái tủ lạnh không? Nếu như không phải thì sao có thể chịu được khối băng kia chứ!”

Tường Văn Hi cười càng thêm vui sướng: “Chị dâu tương lai của cậu trông vô cùng thanh thuần, có vẻ tri thức đạt lý.”

“Ai da, người được Kiều Kiều xinh đẹp khen thì nhất định là rất xinh đẹp rồi! Nhưng mà trong lòng mình không ai có thể so được với Kiều Kiều xinh đẹp của chúng ta chỉ cần một ánh mắt thôi có thể làm say lòng người, Kiều Kiều xinh đẹp mình tương tư cậu thật khó!”

Tường Văn Hi bị sự nhiệt tình của cô bạn thân làm bật cười: “Hừ, chút nữa là có thể giải được nỗi tương tư của cậu rồi.”

Bình Giang không hề giống với Tô Giang ngập trong phồn hoa, nơi này toát lên khí thế trang nghiêm nghiêm túc, vì cô là bạn tốt của Khương Minh Ái nên thường xuyên đến Bình Giang, cô rất quen thuộc với nơi này nhưng trong đầu cô chỉ toàn là sự ồ ạt của Khương Minh Việt khi này.

Bây giờ Tường Văn Hi không ở trong nhà Khương Minh Ái, cô nói rằng cô muốn được tự do chút nên cô thuận lợi ra khách sạn ở.

Khương Minh Ái vô cùng hoạt bát đáng yêu, trên mặt có một cái má lúm đồng tiền nhỏ lúc cười rộ lên trông mui phần sáng lạn, mới đây thôi cô ấy tổ chức đội cái gì mà rock "n roll, Tường Văn Hi thấy cô ấy mặc một thân quần áo theo phong cách Punk, bộ dáng lúc cô ấy đánh đàn ghi-ta trông buồn cười không thôi, cách lần gặp mặt trước đó là hai tháng bây giờ cô ấy cắt tóc ngắn làm cho cô ấy xinh đẹp theo hướng cá tính.

“Kiều Kiều xinh đẹp.” Khương Minh Ái cười hi hi chạy lại hôn một cái thật kêu lên má của Tường Văn Hi: “Ai u, mềm mềm nộn nộn thật muốn cắn một cái.”

Tường Văn Hi cười một cách ái muội: “Tiểu soái ca muốn cắn chỗ nào nào?”

Khương Minh Ái vuốt cằm, làm ra vẻ mặt hạ lưu: “Kiều Kiều xinh đẹp, hai cái mui thầu lớn trên ngực cậu nhìn khá ngon đấy!”

Tường Văn Hi thấy bộ dạng đáng yêu của Khương Minh Ái không nhịn được cười xoa xoa tóc cô nàng: “Thật không biết xấu hổ, mình đói bụng rồi mau dẫn mình đi ăn ngon! Còn nữa, tối còn phải xếp chỗ cho mình đi chơi.”

Mặt Khương Minh Ái sáng lên: “Ban nhạc của chúng mình hôm nay giải tán, chị đây mang cậu đi ăn tiệc giải tán, sau đó cho cậu đi xem thể nào là quần ma loạn vũ.”

“Này, ban nhạc của cậu giải tán sao cậu lại vui như vậy?”

“Vốn dĩ chỉ là làm loạn một trận nhưng người nhà không thích cứ nhắc mãi bên tai nên giải tán thôi, mình cũng là một người hiểu thuận sẽ không làm người nhà nhọc lòng thêm đúng không nào, chúng ta góp tiền lại mở một quán bar chơi.”

Khương Minh Ái làm rất nhiều chuyện làm người ta không yên lòng nổi nhưng mà cô ấy có điều kiện để tùy hứng như thế, tuy nói là phản nghịch nhưng cô ấy và bạn bè chưa từng đi nhầm đường nên cha mẹ cũng không quá khắt khe.

Tiệc giải tán ban nhạc làm ở Lan Đình, Lan Đình là hội sở nổi tiếng nhất Bình Giang, những người có thể đi vào đây không ai là người bình thường cả, Khương Minh Ái và bạn bè đặt được một phòng bao đã nói lên tất cả.

Lúc Tường Văn Hi và Khương Minh Ái đến trong phòng đã có hơn mười người, Khương Minh Ái đắc ý cười nói: “Hôm nay tôi mang bảo bối của tôi tới đây, hôm nay ai xấu xí nhất phải tính tiền!”

Những người trong phòng nhìn thấy Tường Văn Hi đôi mắt đều sáng lên, Tường Văn Hi là một mỹ nữ hiếm thấy đẹp từ tận trong xương, tuy trên mặt có chút ngạo khí nhưng cử chỉ thì hào phóng tự nhiên, đây là đẹp từ bên trong nhưng lại có bề ngoài không tầm thường chút nào làm cho người ta động tâm nhưng lại không dám tùy tiện xâm phạm.

Có người trong này đã từng gặp Tường Văn Hi nhưng những người đó đều có cảm giác kinh diễm hết như lần đầu tiên gặp vậy, trong đó có một người chưa từng gặp Tường Văn Hi thì cứ nhìn cô đến ngây người.

“Hàn nhị, trông mắt cậu sắp rớt xuống rồi kia!” Cố Phong hài hước chụp bả vai Hàn Sùng Nghĩa.

Hàn Sùng Nghĩa xấu hổ lại nhìn về phía Tường Văn Hi, vừa lúc Tường Văn Hi cũng ngẩng đầu lên nhìn lại mặt Hàn Sùng Nghĩa lại đỏ bừng lên, Tường Văn Hi không nghĩ tới ở trong này lại có một người con trai đơn thuần như vậy, không khỏi mỉm cười. Mặt Hàn Sùng Nghĩa ngày càng hồng hồng cuống cuống muốn tránh ánh mắt của cô, đợi Hàn Sùng Nghĩa quay lại Tường Văn Hi đang nói chuyện nói Diệp Kiều.

“Các cậu đều quen biết sao?” Hàn Sùng Nghĩa nhìn Cố Phong.

Cố Phong nhướn mày: “Tôi họ của Diệp Thừa Đông, trưởng nữ của Tường đại công tử Tường gia ở phía nam, là cháu gái Tường lão gia thương yêu nhất.”

Nhóm người bọn họ đều được lớn lên trong hoàn cảnh đặt lợi ích lên hàng đầu, có được mấy người là có được tình cảm chân thành chứ đa số chỉ vì gia thế của người đó mà thôi. Như Yên gia chẳng hạn ai mà chẳng muốn lấy lòng, Yên gia chỉ cần có một chút quan hệ với họ thôi đều là chuyện vô cùng tốt đẹp. Còn Tường gia đó là danh gia vọng tộc ở Tô Giang, con cháu Tường gia đông đảo nhưng người được thương yêu nhất đang ngồi tại đây.

“Khi nào chúng ta cùng đi Tô Giang chơi, nơi đó rất thích hợp để đi du ngoạn. Tường Văn Hi, đến lúc đó chúng tôi đến quấy rầy cô thì nhất định cô phải làm hết lễ nghĩa chủ nhà nha!” Một cô gái trông có vẻ dịu dàng nói.

“Ai, nhà tôi mở một quán com nhỏ nếu mọi người có hứng thú xin mời ghé qua, chỉ sợ lúc đó quán com nhỏ nhà tôi phải đóng cửa.” Tường Văn Hi lắc đầu làm ra vẻ như vừa mất một miếng thịt vậy.

“Chỗ của cậu mà là quán com nhỏ sao, người có tiền như mình còn không ăn nổi đây này, đến lúc đó nhất định mình sẽ ăn sập quán com nhà cậu.” Khương Minh Ái một bộ hung ác nói.

“Được rồi, được rồi cam đoan cho cậu ăn thành một con heo mập.” Tường Văn Hi quay lại nhìn cô gái kia khách khí nói: “Nhất định sẽ làm hết lễ tiết

của chủ nhà, mọi người cứ định thời gian là được.”

Từ Văn Tĩnh cũng cười đồng ý, nhưng trong lòng cô áy nghĩ thế nào Tường Văn Hi cũng không để ý, cô biết Khương Minh Ái cũng không có hảo cảm gì với Từ Văn Tĩnh, nhưng mà trong cái vòng luẩn quẩn này là như vậy không phải cứ chơi với ai là thích người đó, chỉ cần không chạm vào điểm mấu chốt của người khác mới có thể bình yên vô sự.

Tường Văn Hi đánh một ván mạt chược lần này cô rất may mắn nên cũng thắng được, Khương Minh Ái ngồi xem cũng bắt đầu rục rịch, sau khi Tường Văn Hi ù thì Khương Minh Ái đã không nhận được đẩy Tường Văn Hi ra lên chơi.

“Chỗ này của cậu hôm nay thật may mắn như là có thần tài phù hộ vậy, để mình chơi cho! Nếu mình thắng mai mình mời cậu đến Hải Lâu ăn tiệc.”

“Khương Minh Ái, cậu thật vô lại!” Cổ phong hét lên: “Ngày mai là sinh nhật Diệp Kiều, vốn định làm tiệc ở Hải Lâu!”

“Hừ, chị đây đặt một bàn riêng cho Kiều Kiều không được sao!”

“Tôi không có ý kiến nhưng thần tài đến rồi thì vô cùng hoan nghênh.” Diệp Kiều cười vô cùng thoải mái.

Khương Minh Ái chơi mạt chược là đánh trận nào thua trận đó, hơn nữa bài phẩm cũng không tốt, có lúc sẽ đẩy bài lúc bình thường mọi người đều không muốn chơi bài cùng cô ấy, nhưng mà hôm nay mọi người đều thua nhiều như vậy cho Khương Minh Ái lên sân có khi còn đôi vận ấy chứ.

Quả nhiên một lúc sau Diệp Kiều lấy lại được nửa số tiền đã thua, Từ Văn Tĩnh lẩm bẩm “Minh Ái, sao cậu cứ thả cho Diệp tam ăn suốt vậy, cậu được người ta phải tới cứu viện phải không?”

“Khương Minh Ái và Diệp tam là người cùng một nhà!” Cổ Phong lăm bọ như mình vừa mới hiểu ra được vấn đề trọng đại lắm.

“Ái là người một nhà với hần chứ!” Khương Minh Ái ghét bỏ ra mặt.

Diệp Kiều cười nhẹ nhàng: “Ừ, Minh Ái, cậu cho tôi con bài tốt như vậy tôi mà không thắng được thì thật ngại.”

“Sao một chỗ tốt đẹp như thế này mà khi đến tay tôi lại thành đồ bỏ vậy, tôi không chơi nữa!”

Lúc Khương Minh Ái muốn đẩy bài thì có một giọng nói trầm thấp vang lên: “Minh Ái, bài phẩm của cháu cần phải sửa.”

Tay Khương Minh Ái đang muốn đẩy bài liền dừng lại, sau đó chỉ thấy cô ấy chạy lại nhìn nọt người phía sau: “Cậu út, cháu không đẩy bài cháu chỉ đếm bài thôi, hắc hắc.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Yến Đình Nam

Edit+beta: Lily_Carlos

Yến Đình Nam xuất hiện làm mọi người trong phòng đều im lặng đi, mọi người giống như rất sợ anh ta, tất cả mọi người giống như biến thành học sinh tiểu học ngay cả Tường Văn Hi đã từng gặp anh rất nhiều lần cũng vậy, mỗi lần nhìn thấy anh ta cô lại cảm thấy khí thế của anh ta quá bức người.

Yến Đình Nam liếc mắt đảo qua, ánh mắt dừng trên người Tường Văn Hi một chút rồi lại nhìn Khương Minh Ái, dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Cậu đang ăn cơm ở bên cạnh, cháu hợp mặt xong chúng ta cùng về nhà.”

Khương Minh Ái cũng rất sợ Yến Đình Nam, cô lấy lòng nói: “Gần đây cháu và Kiều Kiều cùng nhau ra khách sạn ở, sẽ không về nhà cậu cứ yên tâm cháu và Kiều Kiều ở khách sạn của nhà nên không cần lo đâu.”

Yến Đình Nam gật đầu, lúc này mới nhìn về phía Tường Văn Hi, Tường Văn Hi bị hần nhìn như thế da đầu liền căng lên hô nhỏ một tiếng: “Chú Yến.”

Hần nở nụ cười lộ ra một vết nhăn trên mặt: “Lâu rồi chưa gặp được Tường lão, dạo này ông ấy có khỏe không?”

Tường Văn Hi lễ phép lại câu nệ đáp: “Thân thể ông nội vẫn khỏe, cảm ơn vì chú đã quan tâm.”

“Có rảnh thì đi cùng Minh Ái đến nhà tôi ăn cơm.”

Yến Đình Nam đi rồi mọi người mới có thể thả lỏng, Tường Văn Hi cũng nhẹ thở ra, kỳ thật Yến Đình Nam hơn họ mười tuổi, dù ngày thường nhìn hần rất ôn hòa nhưng đại khái là năng lực và thủ đoạn của hần làm mọi người cảm thấy sợ hãi, dễ dàng cho người ta cảm thấy một loại áp bách loại khí thế uy nghiêm này làm cho người ta xem nhẹ diện mạo của hần.

Bởi vì biết Yến Đình Nam ở bên cạnh dù tường có cách âm thì bọn họ cũng không dám làm ồn nên tan sớm.

Đi ra khỏi Lan Đình, Khương Minh Ái mới nói: “Kỳ thật cậu của mình cũng rất đáng thương tuổi trẻ tang vợ, mọi người đều nói tâm tư hần thâm trầm làm cái gì cũng tính kế..... Nhưng mình lại cảm thấy hần sống như vậy quá mệt mỏi không có ai để cho hần dựa vào cả, cho dù là cha mẹ anh chị em. Cậu nhìn xem bây giờ mình còn đồng tình với cậu nhưng rất nhanh mình cũng sẽ kết hôn sinh con.”

Khương Minh Ái vì Yến Đình Nam xuất hiện nhanh chóng mở máy hát, cô ấy tiếp tục nói: “Mỗi ngày mình đều muốn làm vậy như vậy chỉ vì muốn tự do chơi đùa trước khi bị trói buộc, kỳ thật mình nên thỏa mãn vì có cuộc sống đầy đủ như vậy cái gì mình cũng có thể có được chỉ trừ việc không thể quyết định hôn nhân mà thôi.”

Tường Văn Hi nhất thời không nói gì, những chuyện như thế này ở đại gia tộc là chuyện bình thường, từ nhỏ các cô đều lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, các cô có quá nhiều thứ nên thứ như tình yêu đối với các cô vừa nguy hiểm vừa không thiết thực. Nhưng các cô đều còn rất trẻ nên có mơ mộng của thiếu nữ không muốn khuất phục dưới sự an bài của gia tộc, lúc trước người vợ mà Yến Đình Nam cưới không phải là tiểu thư của gia tộc lớn nào Yến Đình Nam vẫn là khăng khăng cưới cô ấy về, Chỉ là Yến gia không chấp nhận cô ấy, cô ấy lại bị bệnh chết sớm, Yến Đình Nam cũng chưa từng tái hôn, mọi người đều nói hần rất chung tình. Tường Văn Hi không khỏi nghĩ tới Khương Minh Việt, nếu cô gái kia là một cô gái bình thường, không môn đăng hộ đối thì hần sẽ tranh đấu đến cùng hay là cứ thế buông bỏ?

Đến sinh nhật của Diệp Kiều, những người được mời đều là những người đồng lứa tuổi cũng không thiếu chuyện nhảy múa tung bừng, tóm lại là nhân phẩm so le không đồng đều, Tường Văn Hi không có hứng thú tham gia cùng bọn họ cô an tĩnh ăn hải sản.

Ánh mắt Hàn Sùng Nghĩa luôn nhìn về hướng này, cái ánh mắt ái mộ kia đưa ngọc có thể nhìn thấy, Lâm Bác Vĩ ngồi bên cạnh hần cũng đang nhìn Tường Văn Hi chẳng qua là tràn ngập vẻ hâm mộ, hần ghé sát vào Hàn Sùng Nghĩa nói: “Này Tường Văn Hi nhìn thật non mềm, cái miệng kia đỏ tươi tỉnh xảo nhất định phía dưới cũng không tồi, ngực còn cao như vậy cả mông cũng nở nữa.”

Hần vừa nói xong Hàn Sùng Nghĩa dùng vẻ mặt chán ghét nắm cổ áo Lâm Bác Vĩ: “Miệng sạch sẽ chút.”

Động tĩnh này khiến cho những người khác chú ý, Diệp Kiều làm chủ nhân nhanh chóng đi tới: “Lâm Bác Vĩ cậu lại là chuyện gì thiếu đạo đức vậy hả, Hàn nhị tính tình tốt như vậy mà cũng bị cậu chọc giận như thế này.”

Lâm Bác Vĩ cười hi hi vỗ vỗ tay Hàn Sùng Nghĩa, Hàn Sùng Nghĩa lạnh lùng nhìn hần một cái buông tay xuống, Lâm Bác Vĩ cũng không thèm để ý vẫn là cười hi hi nói: “Chỉ là nói đùa thôi mà, hôm nay Hàn nhị phát hỏa lớn quá ăn chút cua là hết.”

Một hồi khói thuốc súng liền tan như vậy, Khương Minh Ái cười lạnh một tiếng: “Lâm Bác Vĩ kia khẳng định lại là nói gì đó hạ lưu, sớm muộn cũng chết trong tay phụ nữ.”

Tường Văn Hi nhìn xem qua, vừa lúc nhìn được ánh mắt đen tối không rõ của Lâm Bác Vĩ, Tường Văn Hi dời ánh mắt đi, loại con trai như vậy cô chỉ cần nhìn nhiều thêm một chút là cảm thấy ghê tởm: “Người con gái khéo léo như Từ Văn Tĩnh sao lại đồng ý gả cho hần chứ nhỉ?”

Khương Minh Ái buông ly rượu xuống mỉa mai nói: “Từ trước đến nay Từ gia đều bán con như vậy đó, Từ Văn Tĩnh không tình nguyện cũng không được.”

Khương Minh Ái duy trì vẻ mặt đó vài giây lại cười nói: “Kiều Kiều xinh đẹp chúng ta ra nước ngoài tránh rét đi, ngày càng lạnh rồi.”

“Được nha, lâu rồi mình cũng chưa đi thả lỏng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tiệm cơm nhỏ của Kiều Kiều xinh đẹp đã có danh tiếng như vậy làm bà chủ nên cũng bận rộn một thời gian.”

Tường Văn Hi hí hóp cười, thực ra cô chỉ muốn mở ra chơi thôi không ngờ nó lại nổi tiếng.

Tầng hai là ở quán bar, Tường Văn Hi cũng không quá thích loại địa phương này, nhưng mà nơi như thế này rất hợp để giải phóng bản thân, Tường Văn Hi nghĩ đến Khương Minh Việt nhìn cô gái kia bằng ánh mắt ôn nhu liền cảm thấy trong lòng có chút buồn. Cô được lớn lên trong sự nuông chiều nên tính tình có chút tùy ý, nhưng cô cũng tự hỏi vì sao cô không gây phiền toái gì nhưng mà ấn tượng của cô trong lòng Khương Minh Việt lại kém đến vậy? Hay chỉ là vì khuôn mặt diễm lệ này của cô? Nếu là khi trước có thể cô sẽ cảm thấy vô cùng buồn nhưng mà giờ nghĩ lại một người không thích mình, bất luận mình làm cái gì người ta cũng vẫn không thích mình. Cô uống xong một ly rượu liền đi tìm Khương Minh Ái gọi cô ấy cùng về.

Khương Minh Ái đang hăng hái nhảy thì bị một người nắm lấy cánh tay, lúc cô đang định nổi giận thì nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt: “Khương Minh Ái, về nhà.”

“Anh?” Khương Minh Ái không nghĩ tới Khương Minh Việt sẽ ở nơi này cô nhanh chóng nhìn Diệp Kiều, Diệp Kiều làm như không có cách nào, Khương Minh Ái trừng mắt nhìn hần lại ngoan ngoãn cười nhìn Khương Minh Việt: “Anh, hôm nay là sinh nhật Diệp tam, anh xem ở đây đều là người quen phải để lại mặt mũi cho người ta chứ.”

Khương Minh Việt lạnh lùng quét mắt nhìn chung quanh, lúc hần nhìn thấy Tường Văn Hi trang điểm đậm lại còn mặc áo bó sát người nhũn mảy nhìn Khương Minh Ái: “Anh nói lại lần nữa, về nhà.”

“Khương thiếu, anh cũng không nể mặt chúng tôi rồi, anh không đến chơi với chúng tôi thì thôi lại còn hạn chế tự do của Minh Ái, như vậy cũng quá bá đạo rồi đó.” Lâm Bác Vĩ cầm ly rượu đi lại đây, dùng vẻ mặt tươi cười nói.

“Câm miệng.” Khương Minh Việt lạnh lùng nhìn hấn một cái.

Lâm Bác Vĩ lập tức cười cười làm hòa: “Được được được, tôi câm miệng, Minh Ái à tôi thấy cô vẫn nên về cùng anh trai đi bằng không chúng ta đều không chơi được nữa.”

Xác thật vì sự xuất hiện của Khương Minh Việt không ít người đều ngừng lại, bọn họ không dám đắc tội với Khương gia nhưng vẫn có không ít người đứng xem kịch vui, Khương Minh Ái biết tính tình của Khương Minh Việt nếu anh ấy đã mở miệng nhất định muốn mang cô về, huống chi tình cảm anh em giữa họ cũng khá tốt. Chỉ là Khương Minh Việt quá lạnh nhạt lúc nói chuyện thường dùng giọng điệu răn dạy mà thôi, Khương Minh Ái hừ một tiếng lại nói: “Các người làm gì thì làm đi nhìn cái gì mà nhìn, cẩn thận bà đây bảo Diệp tam lột hết quần áo mấy người ném ra ngoài.”

Đừng nhìn Khương Minh Ái lớn lên linh hoạt đáng yêu, nhưng tính tình lại không được tốt, ngày thường mọi người cười cười nói nói với cô ấy nhưng không ai dám chọc giận cô ấy thật cả, tức khắc mọi người ai uống rượu thì uống ai nhảy tiếp tục nhảy, Khương Minh Ái cười bám lấy cánh tay của Khương Minh Việt: “Anh đã lâu lắm rồi không gặp nhau đừng lạnh lùng như vậy, em về nhà cùng anh là được rồi không phải sao.”

Nói xong liền chạy lại ôm lấy Tường Văn Hi nói: “Kiều Kiều nhi, về nhà cùng với mình đi.”

Tường Văn Hi khuôn mặt luôn bình tĩnh của Khương Minh Việt khẽ trầm xuống, không khỏi cười nói: “Hôm nay liền thôi đi, để đến hôm khác hôm nay mình còn muốn chơi thêm một lúc nữa.”

Khương Minh Ái bĩu môi: “Mình đã đi rồi thì những người này có gì thú vị chứ.”

Tường Văn Hi thò lại gần, nói nhỏ với cô ấy: “Chị đây muốn tình một đêm được chưa.”

tuy nói với Khương Minh Ái nhưng cô vẫn liếc mắt nhìn Khương Minh Việt, lúc này cô cực giống yêu tinh trong sách chuyên đi câu hồn người khác, lúc nhìn thấy vẻ chán ghét trên mặt Khương Minh Việt cô lại nói: “Tiểu khả ái, cậu đi nhanh đi mình còn đi khiếu vũ.”

Khương Minh Ái nhìn bóng dáng quyến rũ của Tường Văn Hi, cũng không nói thêm gì đi qua nói Diệp Kiều nhớ chăm sóc Tường Văn Hi cho tốt, lúc này cô mới đi theo Khương Minh Việt về, sau khi lên xe Khương Minh Việt nói: “Cách xa Tường Văn Hi một chút.”

Khương Minh Ái hơi sùng sốt: “Kiều Kiều? Anh, anh nói đùa hả.”

“Nhìn cái bộ dạng của em bây giờ xem, em mà còn ở cùng cô ta không biết còn xa dọa đến mức nào nữa.”

Khương Minh Ái nhìn bộ dáng lạnh nhạt của Khương Minh Việt, trong lòng biết đây chính là những điều anh ấy đang suy nghĩ mặt liền trầm xuống: “Khương Minh Việt, Tường Văn Hi là người như thế nào, em là người rõ nhất nên anh không cần nhúng tay vào.”

“Khương Minh Ái, em làm ra cái thái độ đó là sao.”

Khương Minh Ái trầm mặc một chút, nhàn nhạt nói: “Anh cô ấy là bạn thân nhất của em, cả đời đều là, có thể anh không thích cô ấy nhưng xin anh hãy tôn trọng cô ấy.”

Khương Minh Việt không nói một lời khởi động xe.

Tường Văn Hi nhắm mắt lại, ánh mắt chán ghét của Khương Minh Việt lại hiện lên trên đầu cô, mỗi lần Khương Minh Việt nhìn cô, cô lại có cảm giác như đời trước cô nợ anh ta rất nhiều rất nhiều tiền vậy, cho nên bất luận cô có làm cái gì thì anh ta sẽ chỉ chán ghét hơn mà thôi.

“Tường tiểu thư nhảy thật tốt.” Có một thanh âm không có chút thiện ý vang lên bên cạnh.

Tường Văn Hi nhìn thấy đó là Lâm Bác Vĩ liền đổi sắc mặt, cô xoay người đi ra khỏi sàn nhảy cũng không muốn nói chuyện với hấn dù chỉ một câu.

Lâm Bác Vĩ cũng không thèm để ý, làm ra dáng vẻ lưu manh đi qua nói: “Tường tiểu thư, ở một mình như vậy không vui đâu hay là uống một ly đi.”

Tường Văn Hi quay đầu lại khẽ cười nói: “Uống cùng anh sao? Anh mà cũng xứng?”

Ánh mắt cao cao tại thượng còn mang theo vẻ châm chọc, nhưng Lâm Bác Vĩ nhìn mà chảy nước miếng: “Đúng đúng đúng, Tường tiểu thư xinh đẹp như vậy tôi thật không xứng, nhưng mà tôi có quyền ngắm mỹ nhân mà đúng không?”

“Tường Văn Hi, lại đây uống một chén.” Diệp Kiều cười cười nâng chén mời Tường Văn Hi, lại liếc mắt cảnh cáo với Lâm Bác Vĩ.

Lâm Bác Vĩ hơi rũ mắt xuống, cười cười một cách có ẩn ý rồi quay người đi ra chỗ khác.

Tường Văn Hi thở hắt ra, bị người như vậy nhìn vô cùng khó chịu, cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Diệp Kiều nhận lấy ly rượu Diệp Kiều đưa, trêu chọc nói: “Thế nào, Minh Ái đi rồi, cậu cũng hết hứng chơi đùa rồi hả?”

Diệp Kiều cũng không phủ nhận, tươi cười mang: “Cậu không giống như là muốn ở lại nơi này.”

Tường Văn Hi quét mắt nhìn đoàn người chung quanh, trong này có rất nhiều người xa lạ, không khí có vẻ tối tăm ái muội, khó trách Khương Minh Việt

không vui: “Chẳng lẽ cậu thích?”

Diệp Kiều tươi cười càng sâu: “Bọn họ thích là được, mình chỉ thích ở cạnh Minh Ái, ở nơi chỉ có hai người mà thôi.”

“Vậy cậu cố gắng một chút.” Tường Văn Hi nói: “Nếu hai người đều có tình cả với nhau thì việc liên hôn cũng không tồi.”

Diệp Kiều cười mà không nói, bắt quá ánh mắt lại kiên định mà tự tin, hẳn biết Khương Minh Ái lâu lắm rồi và cũng rất hiểu cô ấy, hẳn tin tưởng nếu hẳn và Khương Minh Ái kết hôn thì cuộc hôn nhân của họ cũng không lạnh như băng giống những cuộc hôn nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Li Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ý loạn

Edit+beta: Lily_Carlos

Hai người ngồi một lát, Diệp Kiều đi buồng vệ sinh, Diệp Kiều vừa đi thì có người ngồi xuống chỗ của hẳn.

“Tướng tiểu thư.” Khuôn mặt của Hàn Sùng Nghĩa hơi hồng còn có chút khấn trương.

“Hàn nhị thiếu.” Tường Văn Hi khách khí mang theo chút xa cách rồi cuộc là mới gặp có một lần.

“Tướng tiểu thư nếu không ngại thì có thể gọi tôi là Sùng Nghĩa.” Hàn Sùng Nghĩa thăm thò ra một hơi làm ra vẻ trấn định nói.

Tường Văn Hi uống hết rượu trong ly, cô quay đầu nhìn về phía Hàn Sùng Nghĩa thấy hẳn đang vô cùng khấn trương trong mắt lại toàn là ái mộ, Tường Văn Hi cười nhạt: “Tường Văn Hi.”

“Tường Văn Hi.” Hàn Sùng Nghĩa thấp giọng nói, hẳn cảm giác được trái tim của mình không chịu khống chế mà đập thình thịch.

Tường Văn Hi nghe Khương Minh Ái nói qua Hàn Sùng Nghĩa mới từ nước ngoài trở về, không nghĩ tới hẳn lại đơn thuần như vậy, cô không khỏi nhớ tới Khương Minh Việt hẳn thích những cô gái thanh thuần đơn giản như thế này, cho nên với cái dung mạo này của cô không thể lọt vào mắt hẳn. Cô còn nhớ khi học đại học, vì cái dung mạo này cô bị nói là hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ đàn ông.

Bởi vì bị Khương Minh Việt cự tuyệt nên cô rất không vui, khi nghe thấy mấy lời ô uế của những nữ sinh đó cô liền vận dụng quyền lực trong nhà làm cho bọn họ nghỉ học và rời khỏi Tô Giang. Sau khi Khương Minh Việt biết chuyện này thì càng ghét cô hơn, nhưng cô không hề hối hận vì tính cách của cô vốn là như vậy, huống chi người không chọc tới cô thì cô cũng chẳng thèm đi làm khó xử người ta làm cái gì.

Tường Văn Hi nhớ lại những chuyện đã qua tự giấu cười uống cạn ly rượu.

“Em có khỏe không?” Hàn Sùng Nghĩa có chút lo lắng hỏi.

Tường Văn Hi nhú mày, cô đang bảo bartender lấy rượu cho cô nên cũng không chú ý, xem ra khi nhìn thấy Khương Minh Việt sẽ nghĩ nhiều: “Chẳng qua là quá chán thôi, tôi đi trước.”

“Tôi đưa em về! Tôi không có uống rượu.” Hàn Sùng Nghĩa lập tức đứng dậy.

Tường Văn Hi có chút buồn cười, nhóm người này còn có người đi chú ý những cái này ha, lúc cô đang nghĩ nên từ chối hẳn như thế nào thì nghe thấy Diệp Kiều nói: “Minh Ái bảo phải chăm sóc cậu thật tốt nên không thể để cậu về một mình được, để Sùng Nghĩa đưa cậu về đi, cậu cứ yên tâm cậu ấy là người thành thật.”

Hàn Sùng Nghĩa vừa nghe lời này, giống như sợ Tường Văn Hi từ chối nói: “Tôi đi lái xe, em đứng ở cửa chờ tôi.”

Nhìn bóng dáng vội vã của hẳn Diệp Kiều cười khúc khích, Tường Văn Hi cũng bất đắc dĩ cười nói: “Đây là người thành thật?”

“Yên tâm là không giống những người đó, tính cách rất tốt.” Diệp Kiều nói bằng giọng nghiêm túc.

“Hôm nay cậu bán mình như vậy chờ sau này Minh Ái sẽ thu thập cậu như thế nào.”

Diệp Kiều giả hoạt cười: “Minh Ái sẽ cảm thấy rất vui.”

Tường Văn Hi nâng nâng cằm, cười cười liếc Diệp Kiều một cái: “Cứ ngồi đây chờ không biết sẽ loạn như thế nào nữa, đi đi thôi.”

Diệp Kiều người nào có cười có chút châm chọc.

Lâm Bác Vĩ thấy Hàn Sùng Nghĩa đưa Tường Văn Hi về khoe miệng hơi cong lên: “Hàn nhị, cậu phải cảm ơn tôi vì bỗng nhiên nhặt được thứ tốt, là một đại mỹ nhân đó, hắc hắc.”

Ban đêm ở Bình Giang cũng không nhiều xe lắm nên xe thể thao của Hàn Sùng Nghĩa có thể chạy hết tốc độ, nhưng Tường Văn Hi lại cảm thấy không được tốt cho lắm, tuy rằng bây giờ là mùa hè nhưng mà trong xe cũng mở điều hòa nên không thể nóng như vậy được.

“Thật nóng sao?” Hàn Sùng Nghĩa thấy cô hơi khác thường nhíu mày hỏi.

“Chắc là tác dụng của ly rượu kia tương đối chậm.”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Tường Văn Hi lại cảm thấy mình bị mắc mưu, từ trước đến giờ tửu lượng của cô luôn không kém kể cả ly rượu kia tác dụng chậm hơn nữa thì cô mới chỉ uống có một ly nên cũng không thể hiện ra trạng thái như thế này được, cô quay sang nhìn Hàn Sùng Nghĩa thấy khuôn mặt hắn cũng chỉ có sự lo lắng cũng không phải mang ý xấu.

Nếu không phải Hàn Sùng Nghĩa thì là ai? Người ở Bình Giang quá nhiều mà cô cũng không lẫn lộn trong giới quyền quý ở Bình Giang, cuối cùng thì ai hại cô? Có mục đích gì? Mà lại muốn tác hợp cho cô với Hàn Sùng Nghĩa?

Lúc này Tường Văn Hi không thể nghĩ thêm được cái gì nữa, cảm giác nóng bỏng trong cơ thể ngày càng mãnh liệt khuôn mặt cô đã đỏ hồng lên, ánh mắt cũng càng thêm mê ly, bộ dạng này giống như đang say nhưng bản thân Tường Văn Hi biết cô bị làm sao.

“Có nặng lắm không?”

“Không có việc gì, về khách sạn ngủ một giấc là tốt rồi.” Chỉ nói một câu thôi mà cô phải tận lực kìm chế để không phát ra tiếng rên rỉ.

lúc xe chạy đến khách sạn Tường Văn Hi đã không thể khống chế được cơ thể mình, lúc Hàn Sùng Nghĩa tới mở cửa xe cô không nhận được dính lên người hắn, lúc chạm vào cánh tay mát lạnh của hắn cô thoải mái phát ra tiếng rên rỉ.

“Tường Văn Hi, cô làm sao vậy? Có muốn báo cho Khương Minh Ái hay không?” Hàn Sùng Nghĩa phủ thêm một cái áo khoác cho cô để che đi phong cảnh mê người vừa lộ ra.

Mỹ nhân ở trong ngực, dù là thánh nhân cũng không thể không loạn, nhưng Hàn Sùng Nghĩa là quân tử hán nhất kiên chung tình với Tường Văn Hi, thấy trạng thái của Tường Văn Hi như thế này hắn vô cùng lo lắng.

Tường Văn Hi vẫn còn thanh tỉnh, cô có thể cảm giác được sự quan tâm của Hàn Sùng Nghĩa, nhưng mà nếu gọi Khương Minh Ái vào lúc này có khi cô ấy sẽ càng làm loạn thêm, hơn nữa Khương Minh Ái có đến cũng không giải quyết được vấn đề, cô lắc đầu nói: “Đưa tôi đi lên.”

cả người Tường Văn Hi đều dựa vào Hàn Sùng Nghĩa, trên đường ôm Tường Văn Hi lên trên phòng khách sạn trừ về lo lắng ra Hàn Sùng Nghĩa không lẫn ra dáng vẻ nào khác.

Tường Văn Hi không biết được tính của loại được này mạnh mẽ như thế nào bây giờ cô chỉ muốn tắm nước lạnh cho hạ hỏa mà thôi, nếu còn không được nữa nếu báo cho Khương Minh Việt biết thì hắn có tới hay không? Chỉ sợ khi thấy bộ dạng này của cô hắn sẽ càng chán ghét cô hơn, huống chi hắn đã có bạn gái rồi.

Một giọng nói vừa trầm thấp vừa có chút quen thuộc vang lên: “Tường Văn Hi?”

Tường Văn Hi nghe thấy tiếng nói thì nhìn qua thấy đó là Yến Đình Nam, cô cố nén lại nghiêm túc gọi: “Chú Yến.”

Hàn Sùng Nghĩa cũng không ngờ sẽ gặp được Yến Đình Nam ở chỗ này nhưng cũng lễ phép chào: “Chú Yến.”

Yến Đình Nam không biết Hàn Sùng Nghĩa, hắn chỉ biết Hàn Sùng Nghĩa là nhị thiếu gia Hàn gia không ngờ lại ở cùng với Tường Văn Hi, xem lại bộ dạng hiện tại của Tường Văn Hi, Yến Đình Nam trầm mặt xuống.

“Hàn nhị công tử mới về nước đi tuy có rất nhiều thứ cần học tập ở nước ngoài, nhưng có một số thứ vẫn nên học tập ở trong nước đó chính là không được đánh mất bản chất của mình.” Thanh âm trầm thấp lại vang lên cũng không thiếu phần nghiêm túc.

Hàn Sùng Nghĩa nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Yến Đình Nam thì hơi sợ hãi, ngày hôm qua Yến Đình Nam nhìn lướt qua bọn họ, bọn họ đã không dám thở mạnh hôm nay hắn còn bị nhìn chăm chăm như vậy nên có chút sợ, hắn điều chỉnh hô hấp, dù hắn không biết sao Yến Đình Nam đột nhiên nói như vậy nhưng vẫn trả lời: “Sùng Nghĩa đã hiểu.”

Tường Văn Hi lại không thoải mái, bây giờ cô giống như bị lừa thiêu đốt vậy, cô không nhận được rên rỉ một tiếng.

“Cô ấy say rồi, chú Yến để tôi đưa cô ấy lên.” Hàn Sùng Nghĩa đỡ thân thể của Tường Văn Hi lên muốn đi.

Yến Đình Nam bất động thanh sắc nói: “Vừa lúc tôi định lấy đồ cho Minh Ái, để tôi đưa cô ấy lên.”

“Như vậy...” Hàn Sùng Nghĩa có chút do dự.

Yến Đình Nam sẽ không bận tâm đến ý nghĩ của Hàn Sùng Nghĩa, hắn nhẹ nhàng nói với Tường Văn Hi: “Chú Yến đưa cháu lên phòng.”

Tường Văn Hi không muốn giằng co ở chỗ này thêm nữa, dù Hàn Sùng Nghĩa có quân tử nhưng cô vẫn thấy Yến Đình Nam an toàn hơn, cô không chút do dự dựa vào trong ngực Yến Đình Nam, cô biết hắn khôn khéo như vậy nhất định có thể nhìn ra có vấn đề.

“Cám ơn anh Hàn Sùng Nghĩa, để chú Yến đưa tôi lên là được rồi.” Tường Văn Hi mơ màng nói.

Hàn Sùng Nghĩa cũng không dây dưa thêm nữa vì hắn thấy được thân phận trưởng bối của Yến Đình Nam, nhưng hắn đã quên, Yến Đình Nam cũng là một người đàn ông lại không phải trưởng bối thật sự của Tường Văn Hi, Hàn Sùng Nghĩa bị cái khí thế của Yến Đình Nam lừa dối thôi.

Trên người Tường Văn Hi được phủ thêm áo khoác của Yến Đình Nam, lúc này được hiệu cũng đã hoàn toàn phát huy tác dụng, cô không ngừng dính sát vào Yến Đình Nam, không ngừng vuốt ve bên hông hắn. Dù trong đầu luôn có tiếng nói đây là Yến Đình Nam cô không thể động vào hắn, nhưng cô lại không thể không chế được bản năng của cơ thể: “Chú Yến không phải là cháu cố ý muốn sờ chú đâu, àn.”

Khi nói ra câu này cô lại phát ra tiếng rên rì: “Cháu không nhịn được muốn kêu lên, àn, chú Yến phải kêu tiếng vịt(?), ăn sạch sẽ, àn.”

Tường Văn Hi tưởng chỉ cần kêu tiếng vịt(?) là không sao nữa, thì đã bị Yến Đình Nam ôm lên, một loạt động tác như vậy làm cho Tường Văn Hi không thể không chế được mình, cô ôm cổ Yến Đình Nam nhẹ nhàng hôn lên tai hắn. Tường Văn Hi dùng môi mút vành tai của Yến Đình Nam còn dùng lưỡi liếm.

Yến Đình Nam không nghĩ tới chuyện không thể không chế như thế này, hạ thể hắn cứng lên, hắn không dám nghĩ nữa ấn đầu Tường Văn Hi vào trong ngực mình nói: “Ngaoan một chút.”

Tường Văn Hi rất nghe lời thành thật chui vào ngực hắn, chỉ là lúc Yến Đình Nam mở cửa phòng ra Tường Văn Hi lại cắn ngực hắn.

Cảm giác ướt át thấm vào trong áo sơ mi của Yến Đình Nam giống như có dòng điện chạy thẳng lên đỉnh đầu, hắn có thể cảm nhận rõ ràng đầu lưỡi kia đang hoạt động trước ngực hắn, còn bàn tay kia đang sờ soạn người hắn, Yến Đình Nam than nhỏ một hơi mặc kệ động tác của cô ôm cô về phía nhà vệ sinh.

Dòng nước lạnh băng bỗng nhiên ập tới làm Tường Văn Hi thanh tỉnh chút: “Chú Yến.”

“Tự mình bình tĩnh một chút, tôi chờ ở ngoài.” Yến Đình Nam dùng giọng nói trầm thấp nói câu này, trong giọng nói của hắn còn có chút khàn khàn khó mà phát hiện được.

Nhưng chính âm thanh này làm cho Tường Văn Hi vừa hạ hỏa lại nóng lên một lần nữa, cho dù là nước lạnh ở bên người nhưng mà cô vẫn cảm thấy vô cùng nóng, cô giống như nhìn thấy Khương Minh Việt đang đứng đó.

“Đừng đi.” Tường Văn Hi đi qua đi ôm lấy hắn: “Không cần đi.”

Yến Đình Nam hơi nhăn mi quay người lại muốn nói chuyện thì bị một đôi môi mềm mại ngăn chặn.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Li Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tình mê

Edit+beta: Lily_Carlos

Yến Đình Nam thật sự rất cao, Tường Văn Hi cao một mét sáu tám nhưng vẫn thấp hơn hắn một cái đầu, cô ôm lấy cổ hắn môi thì dán vào mặt hắn, sau đó cô thử vươn lưỡi ra khẽ liếm môi hắn, lại dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn, tuy chẳng có chút kỹ xảo gì nhưng vẫn làm cơ thể Yến Đình Nam cứng lại. Hắn duỗi tay kéo Tường Văn Hi ra khỏi người mình, nhìn thấy bộ dạng mơ hồ nhưng vẫn tỏa ra một thứ sức quyến rũ gì đó: “Tường Văn Hi, tôi là Yến Đình Nam.”

Tường Văn Hi nghiêng đầu, giống như mơ hồ lại ngây thơ nói: “Là chú Yến.”

Yến Đình Nam cho rằng cô đã thanh tỉnh lại rồi nhưng sau khi nói câu đó cô lại dán lên người hắn.

Khả năng tự chủ của Yến Đình Nam rất mạnh mà hắn lại luôn giữ mình trong sạch, nhưng hắn không phải vô năng, trong tình hình như vậy hắn cũng không thể kháng cự, tuy nói có chênh lệch về bối phận nhưng cũng không có quan hệ huyết thống, hắn nhanh chóng đảo khách thành chủ đặt Tường Văn Hi lên trên bốn rìa tay, nâng ót Tường Văn Hi lên hôn lên đôi môi hồng nhuận của cô, không biết có phải từ trước đến giờ hắn luôn coi Tường Văn Hi là hậu bối nên hắn hôn rất nhẹ nhàng, nhưng càng hôn hắn càng như bị lạc trong đó, hai cánh môi giống như đóa hồng trong sương sớm kiều diễm không thôi.

Dáng người của Tường Văn Hi cực tốt, làn da càng trắng nõn trơn trượt, Yến Đình Nam nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực đầy đặn của cô, khi Yến Đình Nam nhìn thấy vẻ mặt hiện giờ của cô đôi mắt càng trở nên sâu hơn.

Tường Văn Hi cực kỳ diễm lệ xinh đẹp, vì đang động tình nên giờ phút này khuôn mặt cô càng trở nên kiều diễm, cô khẽ nhếch miệng phát ra âm thanh rên rỉ tình tứ, nâng cằm về phía trước lộ ra phần cổ mảnh dài xương quai xanh gợi cảm, đi xuống một chút nữa là phần đầy đặn hằn đang nắm trong tay, cảnh đẹp như vậy không khỏi làm cho người ta ý loạn tình mê.

Tay Yến Đình Nam từ từ đi xuống phía dưới, hần nghe âm thanh Tường Văn Hi phát ra, cũng không sốt ruột tiến vào hần cứ chậm rãi hưởng thụ quá trình như vậy.

“Chú Yến.” Tường Văn Hi nhìn thấy rõ người trước mặt là Yến Đình Nam, nhưng cô không nhận biết rõ được tình huống của hai người bây giờ, cô chỉ theo bản năng của cơ thể mà càng dính sát vào tay của Yến Đình Nam.

Yến Đình Nam cảm giác được một mảng ẩm ướt trên tay mang theo mùi vị dâm mãnh.

Tường Văn Hi còn không dừng lại, cô tiếp tục dính sát vào ng Yến Đình Nam.

“Kiều Kiều.” Yến Đình Nam dịu dàng hôn lên môi Tường Văn Hi, giọng điệu cũng vô cùng dịu dàng nhưng mà động tác tiếp theo cũng không được dịu dàng cho lắm.

Gò má phồng nộn của Tường Văn Hi trở nên trắng bệch, Yến Đình Nam hơi dừng một chút, động tác cũng trở nên dịu dàng hơn, dù đã rất dịu dàng nhưng Tường Văn Hi vẫn rất đau.

Cô đẩy Yến Đình Nam ra, giọng nói còn có một chút nức nở: “Đau.”

Yến Đình Nam tiến thoái lưỡng nan, nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch của cô thì có vẻ thương tiếc, hần hôn lên trán Tường Văn Hi, lại hôn lên khoe môi cô: “Kiều Kiều thả lỏng, không sao.”

Hần nói xong định ra ngoài nhưng Tường Văn Hi lại dán lên.

Trong mắt Yến Đình Nam thì Tường Văn Hi luôn là một cô gái xinh đẹp, nhưng trong giờ phút này cô gái xinh đẹp ấy giống như một bông hoa đang nở rộ, diễm lệ vô cùng, làm cho hần không thể coi cô là một cô gái nhỏ nữa, trừ thời gian đầu không được tốt cho lắm thì bọn họ vô cùng phù hợp với nhau, lúc này Yến Đình Nam cũng không thể không chế nổi bản thân mình nữa.

Tường Văn Hi tỉnh lại một lần nữa đã là giữa trưa ngày hôm sau, hai mắt cô vẫn còn mơ màng hiển nhiên vẫn còn chưa tỉnh ngủ, cô cứ ngơ ngác như vậy một lúc sau mới có thể hồi phục lại được ý thức, cô chống cánh tay ngồi dậy từ trên giường cô cảm thấy hai chân nhức mỏi, hạ thể cũng hơi không khỏe, nhưng thân thể rất sạch sẽ chắc là hần đã tắm cho cô, đôi mắt cô không tự giác quét đến trước ngực mình thấy trên đó đầy dấu vết, những hình ảnh ngày hôm qua lại tràn đầy trong đầu cô, mặt Tường Văn Hi lập tức đỏ bừng, cô vô lực lẩm bẩm: “Sao có thể ngủ với Yến Đình Nam, đó là Yến Đình Nam đây....”

Tường Văn Hi không phải là người tùy tiện, cũng không phải là cô gái có tư tưởng một lòng một dạ chung thủy đến già, đối với phương diện này cô cũng không quá cổ hủ, tình cảm của cô đối với Khương Minh Việt không phải là yêu mà đó chỉ là một loại chấp nhất mà thôi nên nếu tình một đêm với một người thì cô cũng không quá rối rắm, nhưng bây giờ lại ngủ cùng cậu út của Khương Minh Việt, nếu Khương Minh Việt biết nhất định hần sẽ càng chán ghét cô hơn. Tường Văn Hi nghĩ đến vẻ chán ghét hiện lên trên mặt Khương Minh Việt cô lại nhú mồm.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại, Tường Văn Hi trừng mắt nhìn tên người gọi đến, cô cảm thấy điện thoại trở nên nóng bỏng liền nhanh chóng ném xuống giường, là Yến Đình Nam từ khi nào cô lưu số điện thoại của hần vào máy vậy! Chẳng lẽ là Khương Minh Ái hay cô hoa mắt nên nhìn nhầm? Tường Văn Hi lại run rẩy cầm di động lên, cái tên trên màn hình đúng là Yến Đình Nam.

Di động vẫn đang kêu, cô nuốt nước miếng nhấn nút nghe điện thoại.

“Tỉnh?”

Khi nghe thấy giọng nam trầm thấp truyền đến, Tường Văn Hi không có tiền đề nói lắp: “Yến, chú Yến.”

Yến Đình Nam nghe thấy âm thanh của Tường Văn Hi lập tức nhớ đến khuôn mặt đỏ bừng của cô, hần thấp giọng nói: “Hôm nay thấy cô vẫn đang ngủ rất ngon nên tôi không gọi cô dậy.”

Sau đó hần còn nói thêm một câu: “Thân thể có khỏe không?”

Tường Văn Hi cảm giác mặt mình sắp bị đốt cháy, cô khô khan nói: “Không, không có việc gì.”

Người bên kia cười trầm thấp: “Hôm nay cô cứ ở khách sạn nghỉ ngơi đi, tối tôi sẽ đến đón cô đi ăn cơm.”

Tường Văn Hi cúp điện thoại, cô ngồi phát ngốc trên giường một lúc lâu, sau đó cô chịu đựng đau đớn nhanh chóng vào nhà vệ sinh rửa sang lại bản thân, bắt xe đi thẳng đến sân bay.

Chờ đến sân bay cô mới gọi điện cho Khương Minh Ái, nói là nhà có chút việc phải về xử lý, sau đó thì bị Khương Minh Ái mắng cho một trận thì mới

có thể giải thoát khỏi cái vấn đề này, Khương Minh Ái lại bất quá hỏi: “Nghe Diệp tam nói hôm qua người đưa cậu về nhà là Hàn Sùng Nghĩa, thế nào rồi?”

Tường Văn Hi đỡ trán, cô cũng không muốn nói cho Khương Minh Ái biết chuyện tối hôm qua, liền nửa thật nửa giả nói: “May mà Hàn Sùng Nghĩa là quân tử.”

Khương Minh Ái đang nằm trên sofa nhanh chóng nhảy dựng lên hỏi: “Cậu có sao không? Minh bảo tên hỗn đản Diệp tam kia chăm sóc cậu mà hần chăm sóc thế đó! Minh phải đi tìm hần!”

“Minh không sao cậu đừng có mà làm lớn chuyện lên đó, chuyện này không trách Diệp tam được, tối qua có nhiều người như vậy làm sao biết được ai giờ trở xấu chứ.”

Khương Minh Ái nghe Tường Văn Hi nói xong, điếm qua những người đó một lần nhủ mảy nói: “Lâm Bác Vĩ cái đồ dê đó rất thích làm những trò như vậy, đúng rồi Hàn Sùng Nghĩa đưa cậu về, không biết hần có tham gia không nữa?”

“Không phải hần, tối qua hần chỉ nghĩ từ lượng của mình không được tốt sau đó cũng không làm gì mình.”

Khương Minh Ái thở ra: “Vậy là tốt rồi, mình đi tìm Diệp tam, nếu mình biết ai làm chắc chắn sẽ lột da hần.”

“Rút cả gân nữa.”

“Được, làm cho hần quỳ xuống cầu xin tha thứ.”

Sau khi nói chuyện với Khương Minh Ái thì Tường Văn Hi lại nhận được một tin nhắn từ số điện thoại xa lạ.

“Cô đã khỏe hơn chưa? Trong nhà làm chút cháo, tôi mang qua cho cô có được không? Sau khi uống rượu ăn mấy đồ thanh đạm mới tốt. ---- Hàn Sùng Nghĩa.”

Được người ta quan tâm như vậy trong lòng Tường Văn Hi vẫn cảm thấy ấm áp: “Cảm ơn anh, nhưng mà tôi còn có việc cần phải xử lý nên tôi về Tô Giang trước.”

“Nếu tôi đến Tô Giang có thể tìm cô không?”

“Tất nhiên là được.”

Sau khi trả lời tin nhắn của Hàn Sùng Nghĩa, Tường Văn Hi nhìn đến số điện thoại của Yên Đình Nam, cắn cắn môi, cô gửi một tin nhắn qua rồi nhanh chóng tắt máy.

Thật sự là cô không có dũng khí đứng trước mặt Yên Đình Nam mà nói ‘coi như tối hôm qua chưa xảy ra chuyện gì’, cô chỉ có thể biến thành đà điểu, hần ở bắc còn cô ở phía nam sau đó thì không chạm mặt nhau nữa. Tường Văn Hi tự an ủi mình trong chốc lát, yên tâm ngủ bù.

Yên Đình Nam nhận được tin nhắn thì nhanh chóng đi đến sân bay nhưng máy bay đã cất cánh, hần xem lại tin nhắn được gửi đến lúc này: “Chú Yên, chú bận rộn như vậy nên cháu cũng không muốn quấy rầy thời gian quý giá của chú, vừa lúc trong nhà có chuyện, cháu đã ở trên máy bay rồi, sau khi gửi tin nhắn này cháu sẽ tắt máy.” Hần làm như không có chuyện gì cười cười rồi bảo thư ký hủy lịch trình.

Lúc Tường Văn Hi về đến Tường gia thì đúng là thời gian ăn cơm, cha cô Tường Triệu Đông trầm mặt nói: “Lại đi đâu thế hả, cả ngày không ở nhà.”

Mẹ kế Dương Như ở bên cạnh dịu dàng nói: “Văn Hi còn có việc của mình mà, con có đói bụng không lại đây ăn cơm đi.”

“Mẹ thật thương chị.” Tường Văn Hi nửa làm nũng nói, lại nhìn về phía Tường Văn Hi làm bộ quan tâm nói: “Em nghe nói chị đi đến Bình Giang, sao nhanh như vậy đã về rồi? Xem sắc mặt của chị không được tốt cho lắm, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Tường Văn Hi cười như không cười nói: “Em gái, em biết rõ thật đó.”

Cô nói xong cũng không nhìn Tường Văn Hi mà đi thẳng đến chỗ ngồi của mình, cô quay lại mỉm cười nói với thím Trương: “Thím Trương, từ trưa đến giờ cháu chưa ăn cái gì nên rất đói, thím lấy gì đó cho cháu được không?”

“Ai, thím Trương đưa tiểu thư một bát canh tổ yến trước.”

“Văn là thím Trương tốt.”

Tường Văn Hi vận ngón tay của mình nhưng vẫn cố gắng cười: “Chúng ta không phải là chị em sao, em quan tâm đến chị là đương nhiên mà.”

“Chắc chị con cũng mệt rồi để chị con nghỉ ngơi đi.” Dương Như săn sóc dịu dàng nói.

Tường Văn Hi chậm chọc cười, Dương Như cũng làm như rộng lượng bao dung cười.

Đồ ăn được mang lên Tường Văn Hi nhỏ giọng an ủi: “Mẹ, mẹ đừng khổ sở sẽ có lúc chị ấy sẽ biết được mẹ tốt với chị ấy thế nào.”

Tường Triệu Đông nghe xong lời này, vốn đang bức mình nên tâm trạng càng không được tốt, ông nghiêm giọng nói: “Tường Văn Hi, xin lỗi mẹ con đi.”

Tường Văn Hi thong thả ung dung ăn bát tô yến, dùng khăn lau miệng, cô ngẩng đầu lên nhìn người cô gọi là cha này, lại nhìn về phía mẹ kể quan tâm chăm sóc tiện thể chọc giận Tường Triệu Đông còn có đứa em gái luôn làm ra vẻ vô tội kia nữa, cô nhếch mép cười.

Tường Triệu Đông thấy vậy càng tức giận hơn, hấn đập bàn chỉ vào Tường Văn Hi nói: “Con đang làm cái thái độ gì vậy! Hôm nay cha phải dạy bảo lại cái đồ nghiệt nữ là con!”

“Nghiệt nữ?” Tường Văn Hi trào phúng nhìn hấn: “Thân là cha, trừ bỏ cung cấp một con tinh trùng thì người còn làm được cái gì? Là mẹ nuôi nấng con một tháng, là bà chăm sóc và dưỡng dục con đến năm con mười tuổi, là ông và chú nuôi dưỡng con đến bây giờ. Vậy thì người có tư cách gì mà dạy bảo con?”

“Phản, phản rồi!” Tường Triệu Đông tức giận đến mức muốn chạy lên đánh Tường Văn Hi.

Tường Văn Hi thu lại nụ cười cũng không thèm tránh nhìn Tường Triệu Đông: “Người có thể thử xem, người đánh một cái tát này xuống thì còn có thể sống cuộc sống sung sướng như bây giờ nữa hay không?”

“Con!” Bàn tay của Tường Triệu Đông dừng bên cạnh mặt Tường Văn Hi, lại không rơi xuống, nhưng vẫn ngoan cố nói: “Con đừng có mà lấy lão gia tử ra đây, nếu con không phải là con gái của cha thì lão gia tử cũng không cưng chiều con đến thế đâu.”

Tường Văn Hi cười khê một tiếng, lại lạnh lùng nói: “Nếu mất đi sự che chở của ông thì cha còn có cái gì? Một bà vợ là con hát hay là một đứa con gái bạch liên hoa?”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Tường gia

Edit+beta: Lily_Carlos

Hiện giờ Tường Cảnh Chính Tường lão gia tử 70 tuổi, năm 20 tuổi thì cưới lão phu nhân 18 tuổi, Tường lão phu nhân sinh được bốn trai một gái. Đại công tử Tường Triệu Đông và đại tiểu thư Tường Triệu Huệ là long phượng thai, hiện giờ Tường Triệu Đông 50 tuổi sinh được hai đứa con gái, nguyên phối Trình Mẫn sinh trưởng nữ Tường Văn Hi 25 tuổi, kế thê Dương Như sinh ra thứ nữ Tường Văn Thiên 24 tuổi, hai người chỉ kém nửa năm mà thôi, năm đó Tường Triệu Đông vì muốn Dương Như vào cửa làm không ít chuyện, chỉ tiếc sau khi Trình Mẫn sinh Tường Văn Hi chưa đến một tháng thì qua đời. Tường Triệu Huệ gả tới Diệp gia Bình Giang, sinh một người con trai là Diệp Thừa Đông 29 tuổi. Nhị công tử Tường Triệu Tây 46 tuổi, sinh có hai trai một gái, Văn Kiệt 22 tuổi, Văn Tuấn 20 tuổi, Văn Tinh 15 tuổi. Tam công tử Tường Triệu Nam 42 tuổi, sinh hai người con trai, Văn Phi 18 tuổi, Văn Phong 10 tuổi. Tứ công tử Tường Triệu Bắc 30 tuổi, hấn là lão tới tử* là người con được lão gia tử và phu nhân yêu thương nhất.

*: đứa con khi về già mới có.

Hôn nhân của bọn họ luôn chú ý đến môn đăng hộ đối, không phải là khinh thường gia đình thường dân mà hoàn cảnh sống khác nhau và mỗi người cũng có trách nhiệm của chính mình, những người khác thì cũng tương kính như tân**, duy độc Tường Triệu Đông làm khác.

** : coi nhau như khách, tôn trọng lẫn nhau.

Xuất thân của Dương Như bọn họ không thích, năm đó Dương Như chỉ là tiểu minh tinh, dựa vào một số thủ đoạn mới có được Tường Triệu Đông, lại nắm chặt lấy trái tim của Tường Triệu Đông, làm Tường Triệu Đông chống lại gia tộc cưới bà ta vào cửa, khi đó bà ta tự đắc kiêu ngạo, cảm thấy Trình Mẫn là tiểu thư thế gia thì thế nào, cuối cùng không phải hồng nhan bạc mệnh, lúc này bà nghĩ đến việc gả vào hào môn sau đó từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, nhưng mà Tường Triệu Đông là một người không có năng lực, là người phải dựa dẫm vào gia tộc mới có thể sống, mà Tường Văn Hi rất giống lão thái thái khi còn trẻ nên được hai người yêu thích, để đến cuối cùng hai lão nhân thân với cháu gái hơn, còn người cha như Tường Triệu Đông chỉ có thể đứng ở một bên nhìn, Dương Như vẫn luôn khó chịu nhưng lại không thể làm gì được, gia chủ Tường gia là lão gia tử. Bà ta chỉ có thể làm chút thủ đoạn để Tường Triệu Đông chán ghét Tường Văn Hi, hy vọng có một ngày họ có thể làm khó dễ được Tường Văn Hi, nhưng mà xem ra vẫn không được, Tường Triệu Đông ngoài cái danh hiệu đại công tử Tường gia thì còn có cái gì chứ?

Tường Văn Hi lười để ý đến họ, cô cầm lấy túi của mình đến bên cạnh người đàn ông trung niên nói: “Lâm thúc, đưa tôi đi nhà cũ.”

Dương Như nhìn theo bóng dáng của Tường Văn Hi nhìn xuống oán hận trong lòng, bà ta nháy mắt với Tường Văn Thiên đang đứng một bên, Tường Văn Thiên cắn môi nén lại ghen ghét trong lòng đuổi theo Tường Văn Hi.

“Chị, thực xin lỗi, đều là em không tốt, em đến nhà cũ cùng chị sau đó nhận lỗi với ông.” Tường Văn Thiên cúi đầu làm bộ dạng hối lỗi.

Tường Văn Hi nhìn mái tóc đen nhánh của Tường Văn Thiên, im lặng một hồi không nói gì, Tường Văn Thiên không khỏi ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy

khôn mặt của Tường Văn Hi cô ta cảm thấy ghen tỵ vô vùng nhưng vẫn giả vờ tủi thân nói: “Chỉ?”

Tường Văn Hi mới hoàn hồn lại nhàn nhạt nói: “Các người luôn tính kế muốn lấy được đồ không phải là của mình thì chỉ bằng cứ thỏa mãn với những thứ đang có đi.”

“Dựa vào cái gì người khác có thể tranh thủ mà chúng ta lại không được! Chẳng lẽ chúng ta không phải người Tường gia sao!” Cuối cùng Tường Văn Hi không nhịn được nói.

Rõ ràng đều là người Tường gia, vì sao Tường Văn Hi không tốn chút sức nào có được địa vị và sủng ái còn người khác cố gắng tính kế như thế nào cũng không được, dựa vào cái gì bọn họ phải an phận thủ thường mà không được đi tranh thủ cơ chứ! Rõ ràng đại gia tộc đều như vậy mà, giống Yến gia vậy, Yến Nguyên kia cũng chỉ là con gái tư sinh nhưng vẫn được vào gia phả Yến gia còn được Yến thất công tử yêu thương chiều chuộng, mà cô thì sao, ít nhất cô còn được là con gái chính thức nhưng lại sống không được tốt như vậy!

Tường Văn Hi nhìn sắc mặt cô ta thì biết được cô ta đang nghĩ đến cái gì, nhưng mà liên quan lắm gì đến cô, cô thô bạo nói một câu: “Tường gia không dung được tiểu tam.”

Hiện giờ Tường Triệu Bắc còn chưa kết hôn vẫn ở nhà cũ cùng lão gia tử, nhưng hẳn lại thường không có ở nhà mà hay đi cùng Diệp Thừa Đông, tuy nói là thúc cháu nhưng chỉ hơn kém nhau một tuổi có nên hẳn thân với cháu hơn là anh chị, lúc Tường Văn Hi về thì thấy Tường Triệu Bắc và Diệp Thừa Đông cũng đang ở đó, Tường Văn Hi cười tủm tỉm nói: “Hôm nay gia gia đựng phải ngọn gió độc nào vậy có thể thổi được hai con yêu quái đến đây.”

Tường Triệu Bắc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thừa Đông, áp giải tiểu nha đầu kia lại đây cho chú, đúng lúc chú đang đói bụng.”

Diệp Thừa Đông cũng sửa thành bộ âm tình bất định, cười đáp ứng đi đến bên cạnh Tường Văn Hi rồi xách cổ áo cô lên, Tường Văn Hi bẻ tay Diệp Thừa Đông: “Xú kết từ***! Đây là quần áo em mới mua, nếu nó hỏng mất xem em sẽ xử anh thế nào!”

***:quả cam xấu xí

Một tay Diệp Thừa Đông cầm cổ áo của Tường Văn Hi, một tay đánh vào ót cô một cái nói: “Gan cũng lớn nhỉ? Dám gọi cái biệt danh này!”

Tường Triệu Bắc bên cạnh còn sợ chưa đủ loạn nói thêm: “Chú đây cũng không dám gọi hẳn là kết từ, Kiều Kiều còn gọi hẳn là xú kết từ, chú đây cũng rất khâm phục cháu nha!”

“Chú út, cháu thấy chú còn vui hơn Kiều Kiều đó.” Diệp Thừa Đông liếc mắt nhìn qua, trong đôi mắt đào hoa còn có chút ‘uy hiếp đe dọa’.

Tường Triệu Bắc lập tức nghiêm túc nói, “Chú của cháu là loại người như vậy sao! Chú chỉ nói theo Kiều Kiều thôi mà, lá gan của Kiều Kiều lại lớn hơn rồi nhỉ, đây là anh Đông của cháu phải gọi là anh Đông có biết không!”

“Đó là chú già, gọi hẳn là chú già.” Diệp Thừa Đông buông lỏng cổ áo Tường Văn Hi ra rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Tường Triệu Bắc lại bắt đầu nghiêng răng: “Cái gì mà chú già năm nay chú đây mới 30, chỉ lớn hơn cháu một tuổi thôi cho nên phải gọi là chú út!”

“Biết rồi! Chú già!” Tường Văn Hi cười hi hi hô một tiếng.

Lần này đổi thành Tường Triệu Bắc tới bắt Tường Văn Hi, Tường Văn Hi nhanh chóng trốn ra đằng sau Diệp Thừa Đông nói: “Anh Đông, nghe nói gần đây chuyện tình cảm của anh không được thuận lợi lắm, có muốn em đi khuyên nhủ con gái nhà người ta cho không?”

Người Diệp Thừa Đông cứng lại, quay đầu lại cười như không cười nói: “Diệp tam nói?”

“Diệp tam là người ở Bình Giang, làm sao có thể biết được chuyện ở Tô Giang chứ.” Tường Văn Hi cũng không sợ cái bộ dạng này của Diệp Thừa Đông, càng thêm khiêu khích nói: “Anh trai, anh đang chơi trò ngược luyến tình thâm với người ta hả?”

Mặt Diệp Thừa Đông tức khắc lạnh xuống, Tường Triệu Bắc hứng thú hỏi: “Kiều Kiều đây là bản lĩnh gì vậy, chỉ mới nói vài câu đã khiến Thừa Đông đổi sắc mặt.”

Tường Văn Hi nhìn Tường Triệu Bắc bằng ánh mắt xem thường, lại nhìn khuôn mặt lạnh của Diệp Thừa Đông đắc ý cười: “Ai, thật đúng như em đoán? Anh trai, anh có người mình thích rồi sao?”

Tường Triệu Bắc đứng một bên vui vẻ xem diễn, lần này hẳn đánh cược Tường Văn Hi thắng!

Diệp Thừa Đông duỗi tay niết cái cảm tron bóng của Tường Văn Hi, Tường Văn Hi ngửa đầu kiêu ngạo nói: “Anh dám đánh em, em bảo chú út đánh anh!”

Diệp Thừa Đông cười nhạo một tiếng, nghiêng matwjcoo qua một bên lạnh lùng nói: “Trước tiên em giải thích cho chúng ta về dấu hôn sau tai em đi.”

trên làn da trắng nõn bỗng xuất hiện một dấu vết màu đỏ, nếu không phải Diệp Thừa Đông vừa túm cổ áo cô từ phía sau thì cũng không dễ phát hiện.

Vừa nói dứt lời Tường Triệu Bắc lập tức thò đầu qua nhìn, Tường Văn Hi lập tức che lỗ tai lại: “Cái gì mà dấu hôn chứ! Chỉ là một dấu vết nhỏ mà thôi.”

Tướng Triệu Bắc hùng hổ nói: “Cháu nghĩ Thừa Đông ngốc chắc! Hắn vẫn có thể phân biệt được đâu là dấu hôn!”

Diệp Thừa Đông: “...”

Tướng Văn Hi hừ một tiếng: “Đúng là không biết được đàn ông sẽ như thế nào mà!”

“Cháu nói đó là con trai nhà ai, chú đi xem xét cho cháu.” Tướng Triệu Bắc và Diệp Thừa Đông một người ngồi bên trái một người ngồi bên phải Tướng Văn Hi, đây là ý không nói rõ sẽ không tha người.

Cha của Diệp Thừa Đông vẫn luôn ở quân khu Tô Giang công tác bận rộn, Diệp Thừa Đông liền ở nhà cũ, Tướng Văn Hi cũng lớn lên bên cạnh lão thái thái, lúc nhỏ Diệp Thừa Đông và Tướng Triệu Bắc còn đôi tã và cho cô ăn nữa, cho nên cô rất thân cận với Diệp Thừa Đông và Tướng Triệu Bắc, tuy rằng ngày thường vui đùa náo loạn âm ỉ nhưng hai người đều rất thương cô, đặc biệt là Tướng Triệu Bắc, tuy rằng hắn chỉ lớn hơn Tướng Văn Hi năm tuổi nhưng mà lại nuôi Tướng Văn Hi giống như con gái vậy, cho nên đối với những chuyện liên quan đến Tướng Văn Hi bọn họ đều rất để ý, lúc trước không có ruồi bọ nào dám vây quanh cô đều là do Diệp Thừa Đông và Tướng Triệu Bắc âm thầm thu dọn.

Tướng Văn Hi khóc không ra nước mắt, trong lòng cảm thấy hơi hối hận vì chọc phải tiểu tử Diệp Thừa Đông đã chạm phải bao nhiêu thiếu nữ, cô kéo tay Tướng Triệu Bắc nói: “Chú nhỏ, người ta luôn ở dưới mí mắt chú, cháu làm gì à chú còn không biết sao?”

Tướng Triệu Bắc liếc mắt nhìn cô một cái: “Vậy cháu nói cho chú nghe tại sao lại có dấu hôn này?”

“Được rồi, chỉ tùy tiện tìm trai bao thôi mà.” Tướng Văn Hi nhắm mắt lại không thèm để ý hậu quả nói.

Không khí động lại vài giây, sau đó Tướng Triệu Bắc tức giận đậm thêm: “Nha đầu chết tiệt kia, lá gan càng ngày càng lớn rồi!”

Diệp Thừa Đông trực tiếp dùng sức đánh vào ót Tướng Văn Hi: “Ai cho em lá gan đó hả, muốn ăn đánh đúng không?”

Tướng Văn Hi cảm giác được ót mình đã đỏ bừng lên rồi, người này thế mà không lưu tình chút nào, cô che ót lại nước mắt lưng tròng nhìn Diệp Thừa Đông nói: “Anh đây là chỉ cho quan đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn! Em tìm người sạch sẽ.”

“Em có thể so với anh hả? Có hai cho anh hay cho em! Nha đầu chết tiệt kia!”

Tướng Văn Hi không cam lòng yếu thế: “Như thế nào con gái chính là có hại! Anh mới là! Vừa tiêu tiền vừa ra sức!”

“Anh ra sức? Gia đây có rất nhiều người hầu hạ.”

Không khí lại lần nữa động lại, ngay sau đó Tướng Văn Hi bị Tướng Triệu Bắc đẩy đổ một phen, mà Diệp Thừa Đông cũng tương đối đáng thương bị Tướng Triệu Bắc đánh cho một trận.

“Không có lần sau.”

Tướng Văn Hi và Diệp Thừa Đông đều ngoan ngoãn trả lời: “Đã biết, chú út.”

bây giờ hình tượng Tướng Triệu Bắc cũng không được tốt cho lắm, tay áo được xắn lên, tóc cũng lộn xộn, Tướng Văn Hi đến bên cạnh Tướng Triệu Bắc, vỗ ngực cho Tướng Triệu Bắc, bị Tướng Triệu Bắc lườm một cái lại nũng nịu nói: “Người ta còn chưa ăn cơm chiều đâu, vừa đến bên kia cùng cả nhà đại công tử nào một trận, bụng đều đói bụng, chú út cháu muốn ăn mì sợi chú nấu.”

“Xứng đáng!” Tướng Triệu Bắc liếc cô một cái, cuối cùng vẫn đau lòng xoa tóc cô: “Đời trong gậy nghiệt gì mà bây giờ phải quản tiểu hôn đàn như cháu chứ.”

“Là tích phúc, trời cao ban phúc, được chứ!”

Tướng Triệu Bắc bị bộ dạng khoe của Tướng Văn Hi chọc cười, véo mặt cô nói: “Da mặt dày ghê ha.”

Tuy cô không có cha mẹ yêu thương nhưng may vẫn có chú út cưng chiều yêu thương, thậm chí lần đầu tiên thấy kinh cũng là chú út đi mua băng vệ sinh cho cô, phân thân tình này vô cùng trân quý, Tướng Văn Hi cọ cọ bả vai Tướng Triệu Bắc, ý lại nói: “Chú út, ai có thể gả cho chú thật hạnh phúc.”

Bây giờ Tướng Triệu Bắc cũng không còn tức giận nữa, Tướng Văn Hi người trưởng thành kể cả Tướng Văn Hi có là con gái của mình đi chăng nữa cũng không nên can thiệp quá nhiều, đây là tôn trọng Tướng Văn Hi, khi nhìn thấy bộ dáng ý lại của Tướng Văn Hi thì Tướng Triệu Bắc cũng giả dạng nói: “Có một tiểu tử tông như cháu là quá sức rồi, đợi đến khi nào cháu được gả ra ngoài thì chú mới tính đến chuyện kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Liễu Tư

Edit+beta: Lily_Carlos

Chưa đến hai ngày đã phát hiện ra ai là người hạ được Tường Văn Hi, Lâm Bác Vĩ nghiện rượu nên lúc uống nhiều thì cái gì cũng nói ra được, anh ta luôn cho rằng Tường Văn Hi và Hàn Sùng Nghĩa đã xảy ra chuyện gì đó rồi nên khi gặp lại Hàn Sùng Nghĩa mới trêu đùa vài câu, lúc đó Hàn Sùng Nghĩa mới biết hôm đó Tường Văn Hi bị hạ được. Từ khi về nước những người đến gần Hàn Sùng Nghĩa đều có chung một cảm giác đó là hắn rất thân thiện dễ nói chuyện, vậy mà ngày hôm đó hắn lại đánh Lâm Bác Vĩ một trận đến mức không thấy được chỗ lành lặn trên người hắn. Đã vậy Lâm Bác Vĩ còn bị Khương Minh Ái dẫn người đánh cho một trận nữa, hai ngày sau Lâm Bác Vĩ bị người nhà đưa ra nước ngoài lánh nạn.

Lúc Tường Văn Hi nghe được tin này thì hơi kinh ngạc: “Tớ chỉ nghĩ hắn sẽ bị đánh cho một trận mà thôi, sao Lâm gia lại bỏ được mà đưa hắn ra nước ngoài chứ?”

“Hắn bị người ta nắm được điểm yếu.” Khương Minh Ái ngừng lại một chút rồi chán ghét nói: “Có người phát tán video hắn làm nhục con gái nhà lành, nếu là không đưa Lâm Bác Vĩ ra nước ngoài thì anh ta chỉ còn nước vào tù mà bóc lịch thôi.”

“Sao các cậu lại có loại video như vậy?” Lâm Bác Vĩ là một tên lưu manh nhưng không phải không có đầu óc.

“Lại nói đây là công của chú nhỏ. Tớ đánh Lâm Bác Vĩ hơi mạnh tay một chút, mẹ Lâm Bác Vĩ quá lo lắng cho con trai yêu nên khi nhìn thấy chú nhỏ liền can hắn lại, sau đó tớ nói hết tiền căn hậu quả cho chú nhỏ nghe, chú ấy nói tớ không cần phải nhúng tay vào nữa, sau đó chưa tới hai ngày Lâm Bác Vĩ đã bị đưa ra nước ngoài. Nếu không phải có Lâm lão gia từ thì không biết bây giờ Lâm Bác Vĩ đó đang ở đâu đâu! Nhưng mà có thể đưa hắn đi chỗ khác cũng tốt mất không thấy tâm không phiền.” Khương Minh Ái ngừng lại, nói bằng giọng điệu hơi kỳ lạ: “Chú nhỏ chưa bao giờ để ý đến mấy trò nhỏ nhỏ này của chúng ta vậy mà không hiểu sao lần này lại nhúng tay vào.”

Bất giác Tường Văn Hi hơi chột dạ, không phải vì cô chứ? Cô cười gượng nói: “Có lẽ chú ấy nhìn thấy hành vi của Lâm Bác Vĩ không được thuận mắt cho lắm.”

Khương Minh Ái cũng không lại rồi rầm, vốn dĩ Yến Đình Nam luôn tạo cho người ta cảm giác nhìn không thấu nếu cô mà biết được hắn đang nghĩ cái gì thì mới là kỳ quái, khi nhớ đến chuyện của Khương Minh Việt cô lại thờ dãi: “Tớ không biết chú nhỏ nghĩ gì cũng thôi, nhưng mà bây giờ tớ cũng không biết anh trai tớ đang nghĩ cái gì nữa.”

Tường Văn Hi hơi sùng sốt, làm như không biết chuyện gì hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cậu cũng biết cách làm người của cha mẹ tớ, bọn họ rất coi trọng chuyện dòng dõi, hơn nữa trước đó chú nhỏ còn xảy ra việc như vậy nên họ vẫn luôn có suy nghĩ nên lấy người môn đăng hộ đối, cha mẹ Tần Thanh chỉ là giảng viên đại học bình thường, giữa hai gia đình cách nhau quá xa nên yêu thôi thì được nhưng muốn kết hôn thì miễn bàn. Mà anh trai tớ lại mang người về nhà nên có thể chắc chắn là anh ấy muốn kết hôn với người kia, cho nên cha mẹ tớ bắt họ chia tay.”

“Khương Minh Việt có đấu tranh không?”

“Điều kỳ lạ là ở đây, hắn cũng không đấu tranh giống như cam chịu nghe theo cha mẹ, nhưng với cái tính cách bướng bỉnh của hắn thì điều đó là không thể, tớ còn thấy cách hắn đối xử với Tần Thanh không bình thường.”

Khương Minh Việt là ai, làm gì có chuyện vừa nghe thấy cha mẹ phản đối thì buông tay nhanh như vậy chứ, mặc kệ hắn nghĩ sao thì lúc này Tường Văn Hi cũng không muốn đi nghiên cứu nữa, đã từng chấp nhất, cũng chỉ cảm thấy trai chưa cưới nữ chưa gả, là trong lòng không nhận thua cũng không chịu phục, mà hiện tại bao nhiêu chấp nhất cũng không dám nghĩ đến nữa, cô không thể ngủ cùng chú nhỏ của người ta rồi lại dây dưa với người ta được. Dù sao cô vẫn có nguyên tắc của cô.

Sau khi ổn định lại tư tưởng thì Yến Đình Nam gọi điện thoại đến, từ sau khi về Tô Giang đây là lần thứ hai cô nhận được điện thoại của hắn, lần đầu tiên là đêm cô trở về Tô Giang, Tường Văn Hi cũng không biết mục đích Yến Đình Nam gọi điện cho cô là gì, hắn cũng không giống người có thời gian nói chuyện phiếm cùng cô.

“Chú Yến.” Mặc kệ như thế nào khi đối mặt với hắn Tường Văn Hi có cảm giác kính sợ từ tận đáy lòng, cô cũng xem nhẹ cái cảm giác chột dạ trong lòng.

Yến Đình Nam xoa ản đường: “Kiều Kiều, nên đổi cách xưng hô đi.”

Tường Văn Hi nghe thấy hắn gọi tên thân mật của mình, lỗ tai giống như bị điện giật vậy trong lòng lại cảm thấy quái dị không thôi, sau khi sùng sốt một hồi cô nghĩ trừ bỏ gọi là chú Yến thì còn có thể gọi là gì? Yến Đình Nam? Trời ạ, chỉ nghĩ thôi đã thấy không ổn rồi!

“Gọi tên đi, em nên chậm rãi thích ứng.”

Giọng nói của Yến Đình Nam vẫn trầm thấp dễ nghe như vậy, Tường Văn Hi nghe xong lời này lại đi tới đi lui trong phòng, hắn đang có ý gì chứ, thích ứng cái gì? Không phải từ trước đến nay đều gọi là chú Yến sao?

“Tháng sau tôi sẽ chính thức đến thăm hỏi.”

“Hả?”

“Đã lâu không gặp lão gia tử.”

Hoá ra đến thăm ông nội, Tường Văn Hi thả lỏng chút nói: “Tháng sau là đại thọ 70 của ông nội, ngài muốn đến chúc thọ sao?”

Yến Đình Nam dừng một chút, sau đó nói với ý cười: “Cũng tốt.”

Kết thúc cuộc trò chuyện khiến cho người ta như lạc trong sương mù, Tường Văn Hi nằm gục ở trên giường, bắt đầu suy nghĩ đến đại thọ của ông nội tặng gì thì tốt, vấn đề này thật khó đối với cô, nếu là sinh nhật của người khác cũng dễ chọn chỉ cần chọn già tặng quý giá đắt tiền là được, nhưng tặng quà cho ông nội không thể qua loa như vậy được quan trọng là ở tấm lòng, cân nhắc trong chốc lát vẫn không nghĩ ra được cái gì, ngày mai đi bàn bạc với anh họ và chú út xem, không phải nói ba anh thợ giấy còn hơn Gia Cát Lượng sao?

Mấy ngày rồi Tường Văn Hi không gặp Diệp Thừa Đông, cô định gọi hắn trở về một chuyến, nhưng đột nhiên cô lại nghĩ tới cô gái đang chơi trò ngược luyến tình thâm với Diệp Thừa Đông, Tường Văn Hi quyết định tự mình đi một chuyến. Tường Triệu Bắc cô chỉ muốn xem trò vui mà chẳng quan tâm đến chuyện đó ra sao, đương nhiên nếu không phải hắn đang vội thì hắn cũng muốn đi cùng Tường Văn Hi.

Cô biết được Diệp Thừa Đông đang ở trong biệt thự ngoại thành, Tường Văn Hi sờ sờ cằm tiểu tử này biết tìm chỗ thật đó, chỗ đó không những rất đẹp mà nó còn ở nơi gần như không người nên dù người kia kêu trời kêu đất thì cũng không có ai tới cứu, nơi này rất thuận tiện để làm một số thứ.

Mà lúc này Diệp Thừa Đông đang tức giận, hắn nâng cằm Liễu Tư lên hung ác nói: “Liễu Tư, cô đừng có ngoan cố chống đối tôi, tôi nói cho cô biết nếu như cô còn đi ra ngoài tôi sẽ đánh gãy chân cô.”

Khuôn mặt Liễu Tư trở nên trắng bệch, cô nhắm mắt lại, cô không muốn nhìn thấy hắn và cũng không muốn nói với hắn câu nào.

“Thực tốt nha, cô có gan chống lại tôi thì cũng phải có gan thừa nhận con giận của tôi.” Diệp Thừa Đông ném Liễu Tư lên trên giường, rút thắt lưng của mình ra.

“Anh buông tôi ra! Diệp Thừa Đông! Anh là tên hỗn đản!”

Liễu Tư giãy giụa kịch liệt, hai tay cô bị Diệp Thừa Đông đè lại, thấy tay không làm gì được nữa liền giơ chân đá, Diệp Thừa Đông cười lạnh chặn hai chân cô: “Liễu Tư, cô không có tư cách từ chối tôi, có biết không hả?”

Diệp Thừa Đông hôn lên đôi môi trắng bệch của Liễu Tư, hàm răng cắn lên đôi môi của cô giống như đang phát tiết vậy, mặc kệ đôi môi bị cắn đến mức chảy máu Liễu Tư vẫn cắn chặt răng như cũ, Diệp Thừa Đông nâng mặt cô lên, lại hung hăng cắn một cái lên môi cô, khiến cho cô không thể không mở miệng ra, đầu lưỡi Diệp Thừa Đông thừa cơ chui vào. Khuôn mặt của Liễu Tư bị néo đến phát đau cô muốn cắn lại Diệp Thừa Đông nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể hé môi để Diệp Thừa Đông tùy ý tàn sát trong miệng cô, có một ít máu loãng chảy xuống bên khoé miệng, cảm giác đau đớn từ môi truyền tới làm Liễu Tư chết lặng, cô nhắm mắt lại, tự nhủ như vô số lần trước, cô chỉ bị chó điên dè mà thôi.

Diệp Thừa Đông vừa muốn kéo quần áo Liễu Tư ra, lại có tiếng đập cửa truyền đến, Diệp Thừa Đông tiện tay cầm đèn bàn ném ra cửa: “Cút.”

Ngoài cửa yên lặng một chút, tiếp đó lại có tiếng mở khoá, Diệp Thừa Đông lập tức dùng chăn che Liễu Tư lại rồi dùng ánh mắt âm trầm nhìn ra cửa.

“Diệp Thừa Đông, bây giờ vẫn còn là ban ngày mà anh lại khoe body sớm vậy sao!” Tường Văn Hi không hề có tự giác mình vừa đánh gãy chuyện tốt của người ta, cười duyên thò đầu vào xem xét.

Diệp Thừa Đông nhanh chóng xù lông: “Tường Văn Hi!”

“Ở đây ở đây, được rồi không làm phiền anh nữa, cho anh ba phút để xuống, qua ba phút mà không thấy anh có thể em sẽ lại lên đó!” Tường Văn Hi cười nhìn qua cái người đang bị trùm kín mít trong chăn thì đi xuống.

Khi cô xuống tầng thì thấy Yến Hường Huy đang thích ý uống trà, cô thu lại nụ cười trên môi: “Yến thất, tên hồ ly nhà cậu!”

Yến thất cười rất là vui (giả) và (hoạt), “Nhìn đi, chỉ có cô lên mới là thích hợp nhất.”

Tường Văn Hi tròn mắt nhìn hắn rồi đi đến ghế sofa đối diện Yến thất nói: “Sao hắn lại để anh ngồi ở đây rồi ban ngày ban mặt đi làm chuyện như vậy? Chẳng lẽ tới mùa xuân thật rồi, tới mùa động dục rồi?”

Yến Hường Huy nuốt thì phun trà, hắn buồn cười nói: “Thường nghe các trưởng bối khen Văn Hi tiểu thư hiểu lễ nghĩa còn rất hào phóng, nổi danh có phong phạm nề nếp, thật là trăm nghe không bằng một thấy.”

Tường Văn Hi hơi dựa về sau, khoanh tay trước ngực rồi đánh giá Yến thất một phen mới cười nhạt nói: “Văn Hi cũng thường xuyên nghe các trưởng bối khen Yến thất công tử.”

Yến Hường Huy cười cười, làm ra bộ dáng như đang chăm chú lắng nghe.

Tường Văn Hi cười một cách dối trá: “Tâm cơ thâm trầm, giả hoạt như hồ ly.”

Yến thất bật cười, Yến gia và Tường gia đều là danh môn vọng tộc, nhưng gia phong lại rất khác nhau, con cháu Tường gia thường có chút gì đó bừa bãi, đặc biệt là vị trước mặt này còn là viên ngọc quý trên tay Tường lão gia tử và Tường tử công tử. Mà Yến gia lại tràn ngập tính kế và dối trá, Nguyễn Nguyễn nhà hần hiện tại mới 18 tuổi còn nhỏ hơn Tường Văn Hi 7 tuổi, nhưng hần lại chưa từng thấy Yến Nguyễn kiêu căng như Tường Văn Hi vậy, lại càng không có sự hoạt bát của một cô gái 18 tuổi nên có.

Lúc Diệp Thừa Đông xuống dưới trên mặt vẫn âm tình bất định trên môi còn có vết máu, Tường Văn Hi nghĩ thầm thật kịch liệt nha chắc chắn tiểu tử này lại dùng sức mạnh rồi. Tường Văn Hi churong mắt hành vi như vậy, chẳng qua đây là anh trai của mình, aizz, thật không còn cách nào khác.

“Anh, từ trước đến giờ anh đâu có thiếu đàn bà tại sao còn phải làm đến như vậy?”

Từ trước đến giờ Diệp Thừa Đông không có biện pháp đối phó với Tường Văn Hi, chỉ có thể tức giận nói: “Đây là tình thú em thì biết cái gì, ai cho em xông vào, đến lúc nhìn thấy cái không nên nhìn thì chú út lại nói anh dạy hư em”

“Hừ, nếu là người khác em chẳng thèm quản.” Tường Văn Hi trừng mắt nhìn hần: “Nếu như lúc trước thì cô cô sẽ mặc kệ anh nhưng nếu anh thật sự đi ép buộc người ta thì cô cô sẽ không tha cho anh đâu.”

Mắt thấy sắc mặt Diệp Thừa Đông càng trầm xuống, Yến thất nói: “Kiều Kiều, cô đi lên xem Liễu Tư đi.”

Tường Văn Hi cũng không nhiều lời, xoay người đi lên lầu, Diệp Thừa Đông ở đằng sau lạnh giọng nói: “Cổ tay cô ấy có vết bầm, em lên bôi chút thuốc cho cô ấy.”

Tường Văn Hi quay đầu lại thấy Diệp Thừa Đông nhìn đi nơi khác, lại nhìn Yến thất, dường như Yến thất cũng đã quen với cảnh này, cô hết chỗ nói rồi đúng là ngược luyến hả? Ngược tâm lại còn ngược thân nữa!

Tường Văn Hi gõ cửa phòng không ai lên tiếng, cô nghĩ nghĩ một lúc liền mở cửa ra, cửa vừa mở liền có gió lạnh thổi tới Tường Kiều hơi run một chút, khi đi vào cô nhìn thấy trên đất đều trải thảm rất dày, cửa sổ bị mở rộng ra, bức màn tung bay theo gió, một cô gái mặc váy ngủ màu trắng mỏng manh, hai tay ôm lấy thân mình ngồi ở dưới đất, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong lòng Tường Văn Hi cảm thấy hơi khó chịu, chỉ nhìn thấy hình ảnh như vậy lại cho người ta cảm giác tuyệt vọng, khi đến gần cô gái Tường Văn Hi không khỏi mắng Diệp Thừa Đông là tên khốn, cô gái tốt như vậy bị hần tra tấn thành cái dạng gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Anh trai em gái

Edit+beta: Lily_Carlos

Tường Văn Hi đã thấy ảnh của Liễu Tư và theo cảm nhận của cô thì cô ấy là một cô gái dịu dàng, nhìn vào cô ấy có cảm giác rất dễ chịu, nghe nói cô ấy rất khổ nhưng trên khuôn mặt cô ấy chưa từng nhăn nhó chút nào. Nhưng cứ xem cô ấy bây giờ đi, tuy gương mặt vẫn xinh đẹp như cũ nhưng lại quá gầy khuôn mặt còn không lớn bằng một bàn tay, làn da tái nhợt, vết máu loang lổ trên môi, còn lộ ra dấu vết màu đỏ trên cổ. Tường Văn Hi coi như người từng trải tất nhiên biết được đó là cái gì, lại thần thái của cô ấy, ánh mắt trống rỗng như một con rối gỗ không có linh hồn, một người con gái như cô cũng cảm thấy khó chịu, cái tên tiểu tử Diệp Thừa Đông kia...

Tường Văn Hi đóng cửa sổ lại rồi lại cảm một cái áo khoác khoác lên trên người Liễu Tư, Liễu Tư trầm mặc không nói nhưng cô cảm giác được điểm chung giữa mình và người này.

“Thân thể là tiền vốn để chiến đấu, nếu không có sức khoẻ tốt cô lấy cái gì để chiến đấu hay đấu tranh đây.” Tường Văn Hi mặc kệ Liễu Tư có trả lời hay không vẫn nói tiếp: “Nếu cô không muốn ở cùng với hần thì vẫn có cách.”

“Cô sẽ giúp tôi?” Rốt cuộc ánh mắt Liễu Tư cũng có tiêu cự, cô ấy nhìn về phía cô giọng nói của cô ấy có chút khàn khàn.

Tường Văn Hi không trả lời cô ấy mà nói: “Hần là anh trai tôi, tôi không thể làm hần tổn thương vì một người ngoài được.”

“Cho nên tôi sống như vậy là xứng đáng.” Liễu Tư chậm chọc nhìn cô.

“Ở trước quyền thế tuyệt đối thì gầy gù và phản kháng cũng vô ích thôi, gia thế hần như vậy nên hần luôn được người bu vào tung hô nịnh hót sau đó thì lại gặp một người luôn phản kháng lại hần như cô kích thích ham muốn chinh phục của hần.” Tường Văn Hi nhìn thấy vết bầm tím trên cổ tay cô ấy lại hỏi: “Thuốc ở đâu?”

“Ngăn kéo.”

Tường Văn Hi tìm thấy một lọ thuốc đã dùng một nửa trong ngăn kéo, lại ngồi xuống bên cạnh Liễu Tư, xoa chút thuốc vào lòng bàn tay của mình rồi

kéo tay Liễu Tư qua nhẹ nhàng bôi thuốc.

Liễu Tư nhìn gương mặt xinh đẹp của Tường Văn Hi lạnh lùng nói: “Cho nên tôi phải cảm tạ vì làm tên chó điên kia nổi lên ham muốn chinh phục hả, hay là tôi nên cảm kích hẳn vì đã phá hủy hết mọi thứ của tôi sao, còn nữa hẳn nhốt tôi trong này như nhốt một con chim trong lồng vậy thì tôi nên cảm kích hẳn chỉ xem tôi như một món đồ chơi thôi hay sao!”

Chó điên? Nếu không phải trường hợp không đúng thì Tường Văn Hi đã cười ra tiếng rồi, lần đầu tiên trong đời cô nghe thấy có người mắng Diệp Thừa Đông như vậy, cô không nghĩ đến chuyện kia nữa nghiêm túc nói: “Người khác có xem nhẹ cô hay không không quan trọng, quan trọng là bản thân cô có xem nhẹ chính mình hay không thôi.”

Liễu Tư trầm mặc không nói, cô chưa từng xem nhẹ chính mình, cô vẫn luôn tích cực để tồn tại, cô chỉ muốn có một cuộc sống bình bình an an, dù lúc trước cô vẫn thực sự tuyệt vọng nhưng cô vẫn có thể hy vọng một lần nữa, cô hy vọng sẽ có ngày có thể rời khỏi Diệp Thừa Đông, trước đây cô luôn đối đầu với Diệp Thừa Đông sau đó cô nhận được cái gì chứ? Là Diệp Thừa Đông tự chủ trương làm thủ tục thôi học cho cô, là Diệp Thừa Đông tự chủ trương xin thôi việc cho cô ở chỗ làm.

“Cô đã từng thấy đứa trẻ mới biết bò bò lên cầu thang chưa, nó cố gắng nỗ lực bò lên trên như vậy rồi cuộc cũng lên được nửa người, một chân cũng lên được rồi, lại nỗ lực thêm một chút chỉ còn một chân nữa thôi là nó có thể lên đến nơi, đến cái lúc nó cố gắng đặt nốt chân kia lên thì lại có một người nhẹ nhàng túm nó xuống.” Liễu Tư lại nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cô có biết cái cảm giác tuyệt vọng đó như thế nào không, rõ ràng cảm thấy chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể giống mọi người lại vào một giây cuối cùng bị bắt xuống nhốt lại như bị ném vào trong địa ngục.”

“Hắn tùy ý giày xéo tự tôn của tôi, sự cố gắng của tôi, còn lấy mẹ của tôi để uy hiếp cưỡng bách tôi, sống không được chết cũng không xong, có khi tỉnh lại vào lúc nửa đêm nhìn sang khuôn mặt hắn lúc đó ta chỉ có một ý nghĩ là giết chết hắn, chỉ cần nghĩ như vậy thôi tôi đã cảm thấy hưng phấn rồi.”

Giọng nói của Liễu Tư rất bình tĩnh, Tường Văn Hi lại nghe đến mức hãi hùng khiếp vía, vốn chỉ nghe nói Liễu Tư không cam tâm tình nguyện đi theo Diệp Thừa Đông, lại không nghĩ rằng cô ấy lại hận hắn đến vậy, còn như vậy nữa chỉ sợ hai người sẽ không có kết quả tốt. Tường Văn Hi lại không có biện pháp nhúng tay vào chuyện này, một bên sợ làm anh trai tổn thương, một bên thì lại cảm thấy Liễu Tư rất đáng thương.

“Tôi không biết rốt cuộc tình cảm của anh trai tôi đối với cô là như thế nào nên cũng không thể hứa hẹn với cô bất cứ thứ gì, cô vẫn nên giữ gìn sức khỏe, bằng không sau này có được tự do mà không có sức khỏe cũng không đáng.”

Có lẽ là thấy được hy vọng, Liễu Tư không còn đáng vẻ như trước nữa còn tươi cười nói với cô: “Cảm ơn cô vì nguyện ý giúp tôi.”

“Cô không hận tôi?”

Liễu Tư lắc đầu: “Cô là cô, hắn là hắn, tôi không phải loại người không biết tốt xấu.”

Thật ra lúc này Tường Văn Hi rất bội phục cô ấy, nếu là cô dù không phải ghét ai ghét cả tông chi họ hàng, nhưng trong lòng vẫn sẽ giận chó đánh mèo, càng không cần phải nói lời cảm ơn chân thành đến vậy. Tuổi của cô gái này chắc cũng tầm tầm cô, tính cách thật cứng cỏi, hơn nữa phẩm tính cũng không tồi, cho nên khi nói chuyện với cô ấy thì giọng điệu của Tường Văn Hi cũng có thêm chút bình đẳng tôn trọng và chân thành.

Sau khi Liễu Tư bên này đã xử lý tốt, chính là còn chỗ của Diệp Thừa Đông nên Tường Văn Hi có chút đau đầu, tính cách Diệp Thừa Đông luôn bá đạo nói một mà không nói hai, ngày thường chơi đùa thì không sao cả, nhưng là tuyệt không cho phép người khác khoa tay múa chân với cuộc sống của hắn. Tường Văn Hi thở hắt ra, dù sao cũng là anh trai của người ta mà lại để em gái phải nhọc lòng như vậy.

Tường Văn Hi đi lên đó hơi lâu, Diệp Thừa Đông liền nhìn lại đây, Tường Văn Hi làm bộ không biết ý của hắn chỉ nói với Yến thất: “Buổi tối nhớ mời tôi ăn cơm đó.”

Yến thất vuốt ve chén trà, vẫn cười tủm tỉm: “Nếu cô gọi tôi một tiếng chú thất thì tôi càng tình nguyện mời cô ăn cơm.”

Tường Văn Hi cười hề hề: “Anh thất.”

“Tôi không duyên không có thành hàng bối phận giống cô là sao, hôm nào nhìn thấy tiểu Bắc chẳng lẽ tôi phải gọi hắn một tiếng chú hả.” Yến Hường Huy, Tường Triệu Bắc và Diệp Thừa Đông lớn lên cùng nhau, cho nên ba người rất thân thiết đôi lúc còn lấy nhau ra để đùa giỡn.

Diệp Thừa Đông tức giận nói: “Đi đi đi, ve vãn hay đánh yêu thì cũng đừng có làm ở chỗ này của tôi.”

Đôi mắt Tường Văn Hi lập tức tròn xoe, làm ra vẻ mặt kinh hách: “Anh, anh đừng có hại em thế chứ, lời này mà bị người hâm mộ Yến thất nghe thấy thì em sẽ bị đủ loại ánh mắt giết chết trước.”

Diệp Thừa Đông duỗi tay muốn vỗ ót cô, Tường Văn Hi nhanh chóng chạy sang bên cạnh: “Anh nghiệm ngược đãi người khác rồi đúng không, con gái nhà người ta bị anh hành hạ chỉ còn da bọc xương kia.”

Tường Triệu Bắc nói chỉ có Tường Văn Hi mới có bản lĩnh làm Diệp Thừa Đông biến sắc trong một giây, cô là chỉ chọn chỗ nào có bom mà dẫm, cô nhìn thấy sắc mặt của Diệp Thừa Đông trở nên âm trầm. Tường Văn Hi còn nói thêm: “Nếu anh thật lòng với người ta thì đừng có mà ngược đãi người ta. Nếu không thật lòng thì thả người ta đi đi.”

Cô chưa nói dứt lời thì Diệp Thừa Đông cũng trở nên táo bạo: “Chuyện của anh, em không cần quản.”

“Ai muốn đi quản chuyện của anh chứ! Em chỉ sợ ngày nào đó anh ép người ta đến chết, đến lúc đó hối hận cũng không còn kịp đâu! Đừng tưởng bây giờ anh có thể uy hiếp người ta là có thể uy hiếp người ta cả đời, cho dù chỉ là tượng đất thì cũng có ba phần nóng tính, anh không sợ đến một ngày cô ấy không còn quan tâm đến cái gì nữa sao! Còn nữa, em để ý thấy anh cũng quan tâm người ta như vậy thì tại sao anh không thể đối xử tốt với người ta!”

Diệp Thừa Đông nén giận: “Cô ấy cho em uống thuốc gì mà em lại đứng về phía cô ấy nhanh như vậy.”

“Đều là con gái, em chỉ bội phục sự cứng cỏi của cô ấy khi bị anh ngược đãi như vậy mà chưa tìm đến cái chết thôi.”

Diệp Thừa Đông duỗi tay ném cái ly xuống mặt đất, hấn nắm chặt nắm tay, hít sâu vài hơi rồi mới nói: “Tuông Văn Hi, em đừng ý vào việc em là em gái của tôi thì có thể nhúng tay vào chuyện của tôi.”

“Thừa Đông” Yên thất thu lại nụ cười luôn hiện hữu trên môi nói.

Tuông Văn Hi nhìn Yên thất lắc đầu: “Yên thất, tôi còn muốn nói thêm mấy câu nữa nên anh ra ngoài chờ tôi đi.”

Lúc chỉ còn Tuông Văn Hi và Diệp Thừa Đông ở trong phòng khách rộng lớn, Tuông Văn Hi mới nhẹ giọng nói: “Khi bà qua đời, anh có nói với em dù bà không còn nữa thì em còn có anh và chút ít yêu thương em, các anh sẽ mãi yêu thương em, bảo vệ em, tuy chúng ta hay cãi nhau nhưng trong lòng lẫn nhau đều coi người kia là anh trai em gái quan trọng nhất. Kỳ thật người khác có chuyện gì thì liên quan gì đến em chứ, chỉ là em không muốn anh hối hận vì hành vi hiện tại của mình, nhưng mà có thân cận thế nào đi nữa thì cũng không nên nhúng tay vào việc riêng của đối phương, anh hôm nay là em sai rồi. Em xin lỗi, sau này em sẽ không nhúng tay vào chuyện của anh nữa.”

Tuông Văn Hi cúi đầu, trong giọng nói còn có sự mất mát và tiếng khóc ảm đạm: “Anh, nhớ gọi người quét dọn đừng làm bản thân bị thương, em về nhà trước.”

Diệp Thừa Đông nhìn bóng dáng của Tuông Văn Hi trong lòng lại khó chịu vô cùng, lửa giận vừa rồi cũng biến mất theo những câu nói của Tuông Văn Hi, hấn thật sự yêu thương đứa em gái này, từ trước đến nay đều không phát giận với con bé vậy mà hôm nay hấn lại làm nó đau lòng như vậy, chỉ sợ sau này dù có làm hoà đi nữa thì cũng không còn được như trước. Diệp Thừa Đông luôn biết tình tình của bản thân ra sao, bên ngoài mọi người đều nghe theo hấn, nịnh nọt hấn, mấy người bạn tốt đều là đàn ông, trong đám đàn ông thì làm gì có chuyện sẽ cư xử tình tế chứ. Chỉ có cô em gái này chơi đùa sao thì lúc quay mặt đi lại hoà hảo như lúc đầu, con bé chưa bao giờ sợ hấn, cũng đối xử thật lòng với hấn, bên ngoài hấn bắt nạt con bé, nhưng trong lòng vì có một cô em gái như vậy mà vui vẻ, con bé chính là em gái của hấn, là thân nhân của hấn, đối với người nhà thì sao không thể cúi đầu chứ.

“Kiều Kiều.”

Tuông Văn Hi dừng bước nói “Àn” một tiếng.

Diệp Thừa Đông đi đến trước mặt cô, nhìn nhìn đôi mắt đầm lệ của cô rồi ôm cô vào ngực: “Em gái, đừng tức giận nữa được không? Là anh không tốt.”

Trên áo nhanh chóng ướt thành từng mảng lớn, từ lúc lớn lên Diệp Thừa Đông chưa từng gọi cô như vậy, lại nghe thấy xưng hô đó hai người lại nghĩ đến lúc còn nhỏ.

“Đừng khóc, tối nay chú út thấy lại đánh anh một trận.” Diệp Thừa Đông cầm lấy một tờ giấy trúc trắc lau nước mắt cho cô.

“Đều là anh bắt nạt em, thật đáng ghét!” Tuông Văn Hi hít mũi: “Em cứ để như vậy đây để tối nay chú út nhìn thấy, để chú út ghi sổ anh một lần.”

Diệp Thừa Đông xoa tóc cô: “Buổi tối nói a di làm mấy món em thích ăn.”

Lúc Tuông Văn Hi đi ra ngoài tìm Yên thất, thì người ta cho biết Yên thất đã đi rồi, cô tức khắc trợn trắng mắt, Yên thất này đúng là một con cáo già!

Lúc ăn cơm tối, Liễu Tư cũng xuống dưới ngồi bên cạnh Tuông Văn Hi, đại khái là vì có hy vọng nên Liễu Tư ăn nhiều một chút, Diệp Thừa Đông thấy vậy trong lòng hơi động, chờ đến khi Liễu Tư lên tầng hấn mới nói với Tuông Văn Hi: “Em ở đây thêm hai ngày đi, hai ngày nay cô ấy ăn rất ít, đêm nay còn ăn nhiều hơn một chút.”

“Không phải vì em ở đây nên cô ấy mới ăn nhiều, cô ấy như vậy vì cảm thấy có hy vọng.” Tuông Văn Hi không đợi Diệp Thừa Đông nói chuyện, lại nói: “Anh, chúng ta đừng cãi nhau, cùng bình tĩnh nói về cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Liên hôn

Edit+beta: Lily_Carlos

Buổi chiều cãi nhau một trận, hơn nữa lúc ấy Tuông Văn Hi nói rất khó nghe, bây giờ lặp lại lần nữa thì hấn không tức giận như trước nữa, hấn chỉ buồn

cười nói: “Lúc đó em mới nói mặc kệ chuyện của anh sao bây giờ lại đổi ý vậy.”

“Ai bảo chúng ta có ràng buộc huyết thống chứ.” Tường Văn Hi lại nghiêm túc nói: “Chắc chắn là anh đã nhìn thấy nhiều loại người khác nhau, Liễu Tư là loại người gì thì chắc anh cũng là người rõ nhất, lúc em nhìn thấy cô ấy thì anh biết cả người cô ấy như không có chút sức sống nào không chỉ đến khi em nói sẽ giúp cô ấy thì cô ấy mới có chút sức sống. Kỳ thật không phải em đang giúp cô ấy mà em chỉ đang giúp anh thôi, anh, anh thử hỏi bản thân mình xem anh có yêu cô ấy thật lòng không?”

Diệp Thừa Đông chỉ nói: “Cô ấy khác hẳn so với những cô gái khác, anh chưa thấy cô gái nào kiên cường như cô ấy.”

“Tuy em mới gặp cô ấy một lần, nhưng em cảm thấy cô ấy rất tốt, cô ấy khác với những người phụ nữ trước kia của anh, có thể bây giờ các cô ấy không thích sống như vậy hoặc là ngay từ đầu đã không muốn, nhưng các cô ấy nhanh chóng bị mê hoặc, nhưng cô gái này không phải là người như vậy, cô ấy vẫn giữ được bản tâm như lúc đầu, cô ấy chỉ hy vọng có một cuộc sống tốt mà không phải bị anh nhốt lại như thể này còn bị anh nuôi nhốt như nuôi chim chóc vậy, nếu cô ấy thật sự tình nguyện bị anh nhốt ở chỗ này không giữ được bản tính của chính mình thì đến lúc đó anh còn có hứng thú với cô ấy nữa không? Chỉ sợ đến lúc đó anh lại cảm thấy không còn gì thú vị nữa. Không phải anh coi trọng sự cứng cỏi đó của người ta sao? Nếu đã là như vậy thì vì sao anh lại cố tình mài bớt cá tính anh thích nhất trên người cô ấy như vậy?”

“Anh thích người ta thì nên làm người ta yêu anh chứ không phải làm cho người ta hận anh? Đang yên lành anh lại đi tra tấn người ta như vậy, việc gì phải thế chứ?”

Diệp Thừa Đông trầm mặc thật lâu mới nói: “Quen biết nhau nửa năm, hôm nay anh mới biết được anh muốn trong lòng cô ấy có anh.”

Tường Văn Hi chưa từng thấy Diệp Thừa Đông như vậy, có thể thấy anh ấy đã động lòng với Liễu Như, nhưng cái cách hằn đối xử với Liễu Tư thì mọi người không nhìn nổi, chỉ sợ Liễu Tư không muốn chấp nhận hẳn, nhưng cô vẫn khuyến khích hẳn: “Anh, nếu anh đã thích cô ấy như vậy thì anh phải tôn trọng cô ấy, yêu quý cô ấy, miễn cho ngày sau nghĩ lại những ký ức này đều là những ký ức không tốt đẹp gì.”

Diệp Thừa Đông thu hồi suy nghĩ, cười xoa tóc cô: “Anh biết rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tường Văn Hi nằm ở trên giường suy nghĩ sau này nên quan tâm đến anh trai nhiều hơn, cô cô và dương đều bận việc công ty, tính tình anh ấy ngang ngạnh đối với người nhà luôn mạnh mẽ mềm lòng, đối với người ngoài thì mạnh mẽ vững tâm, ai chọc tới hẳn thì người đó xui xẻo, nhưng hẳn là người rất trọng tình, hy vọng hôm nay anh ấy sẽ nhận ra tình cảm của mình vì nó đối xử với cô ấy tốt hơn, Tường Văn Hi lại nghĩ tới chú út cô lại bắt đầu xem xét những vị tiểu thư kia ai có thể xứng đôi với chú út. Cho nên nói, người rảnh rỗi thường kiếm thêm chuyện để làm.

Nhưng mà Tường Văn Hi không cần nhọc lòng chuyện của Tường Triệu Bắc, vì khi về đến nhà gia gia lại tuyên bố một tin.

“Đính hôn với Yến thất sao? Gia gia, người đang nói con?” Tường Văn Hi ngây người.

Gia gia từ ái nhìn cô: “Yến thất là người có thủ đoạn có tâm kế, hơn nữa cũng rất tốt, các cháu lại quen biết nhau từ nhỏ, gia gia đem cháu gả cho hẳn cũng yên tâm.”

“Trước đính hôn, sau hai năm lại kết hôn.” Tường Triệu Bắc cười nói: “Kiều kiều có thể ở nhà thêm hai năm nữa.”

“Yến thất đồng ý?”

“Sao hẳn lại không đồng ý chứ! Kiều Kiều nhà chúng ta vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện, gia gia còn cảm thấy ai cũng không xứng với cháu.” Kỳ thật lão gia từ không muốn gả cháu gái mình yêu thương nhất nhanh như vậy, cũng nghĩ sẽ gả cô đến một gia tộc bát nháo như Yến gia, nhưng đứa bé Yến Hường Huy này thật sự ưu tú trong thành Tô Giang không tìm được ai tốt hơn hẳn nữa, hơn nữa Yến lão nhân hứa sẽ không để những người khác làm cháu gái mình khó chịu, lại nguyện ý cho bọn họ sau hai năm mới kết hôn nên lão gia từ cũng đồng ý. Còn cả hai ông đều cảm thấy Yến Hường Huy sẽ không từ chối.

Tường Văn Hi ôm cánh tay lão gia từ, hoảng hốt nói: “Gia gia, cháu không gả chồng được không! Cháu vẫn muốn ở bên cạnh gia gia!”

“Chúng ta chỉ định trước thôi, Kiều Kiều vẫn ở nhà bồi gia gia.”

“Vậy thì cũng phải chờ cháu nói chuyện với Yến thất đã, gia gia đợi một thời gian nữa mới đính hôn được không ~”

Lão gia từ thấy Tường Văn Hi làm nũng thì phì cười: “Được được được, gia gia nghe cháu.”

“Cháu biết gia gia thương cháu nhất mà ~ gia gia thật tốt!”

“Chỉ biết làm nũng!” Tường Triệu Bắc nhéo mặt Tường Văn Hi, Tường Văn Hi trừng mắt với hẳn.

Bên này Yến lão gia từ cũng gọi Yến Hường Huy đến, Yến gia náo nhiệt hơn Tường gia nhiều, cả gia đình trừ Yến Hường Huy mang theo Yến Nguyễn còn có vài người khác nữa, những người khác đều ở nơi này, cũng may nơi này cũng lớn nếu không cũng không ở nơi.

Yến Hường Huy vừa đến nơi này, trên mặt vẫn nở nụ cười quen thuộc chào hỏi anh chị em và tiểu bối, cũng là ôn nhu có lễ, nhìn qua thì làm cho người ta có cảm giác người này dễ ở chung, nhưng anh chị em của hẳn biết rõ hẳn sẽ cười đẩy người ta vào địa ngục.

Yến Hường Huy là đứa con Yến lão gia từ kiêu ngạo, có nhiều con trai con gái như vậy thì chỉ có lúc đối với hẳn thì mới có mấy phần thật lòng, cho nên

đối với Yến thất ông cũng có phần dung túng.

“Cha.”

“Lão thất năm nay cũng 29, lúc ta bằng tuổi con thì chị ba của con cũng đã đi học.” Yến lão gia từ biết nếu nói chuyện vòng vo với Yến Hường Huy hẳn có thể cho câu chuyện vòng đi ngàn dặm nên ông nói thẳng: “Cha thấy quan hệ giữa con và tiểu nha đầu Tường gia cũng rất tốt, ta và Tường lão gia đã nói chuyện với nhau để các con đính hôn trước.”

Yến Hường Huy tuy không từ chối thẳng nhưng vẫn nói: “Tuy rằng con quen biết Văn Hi từ nhỏ, nhưng dù sao cô ấy cũng được người nhà nuông chiều, đột nhiên bị an bài đính hôn thì cũng khó tránh khỏi mâu thuẫn tâm lý, chuyện đính hôn không cần sốt ruột, con thấy chờ đến khi cô ấy có thể thích ứng với quan hệ này rồi tính.”

Yến lão gia từ nghe xong lời này, gật đầu nói: “Sau khi các con kết hôn cũng không cần dọn đến đây.”

Yến Hường Huy có chút kinh ngạc, tiếp theo lại nghĩ tới Tường lão gia từ, cũng hiểu rõ đây là điều kiện kết hôn.

“Còn Yến Nguyễn.” Yến lão gia từ biết Yến Hường Huy rất coi trọng nó, cho nên chỉ nói: “Chỉ cần nó không gây chuyện cha cũng không đi quản nó.”

Yến Hường Huy cười lạnh, một đứa trẻ hơn mười tuổi không bị ép buộc thì có thể gây ra chuyện gì chứ, chỉ là hắn cũng không đòi sắc mặt vẫn giữ nụ cười trên môi.

Hai nhà đính hôn đã đạt thành ước định, để hai người ở chung trước, chờ thêm đoạn thời gian lại tuyên bố việc này.

Vì Yến Hường Huy chơi với Tường Triệu Bắc và Diệp Thừa Đông, nên Tường Văn Hi và Yến Hường Huy cũng tiếp xúc với nhau nhiều, chẳng qua bấy giờ người kia lại dùng ánh mắt trêu chọc để nhìn hai người họ cũng thuận tiện tạo không gian riêng cho hai người họ luôn, lúc đầu Tường Văn Hi cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng vừa thấy nụ cười quen thuộc của Yến Hường Huy cũng cảm thấy không có gì phải xấu hổ nên cũng tự nhiên nói chuyện.

“Cháu gái kia của anh có biết chuyện chúng ta đính hôn không?” Yến Hường Huy yêu thương cháu nữ là chuyện mọi người đều biết, giống như Tường Triệu Bắc yêu thương Tường Văn Hi vậy.

“Chưa nói.”

Thấy Tường Văn Hi lập tức dùng vẻ mặt ‘anh sai rồi’ nhìn hắn, Yến Hường Huy buồn cười nói: “Nói như thế nào?”

“Anh xem bình thường anh giống hồ ly như vậy nhưng mà anh vẫn không hiểu con gái nha, ý muốn độc chiếm của con gái rất đáng sợ đó, lấy tôi và chú út làm ví dụ đi, nếu chú út đột nhiên báo với tôi là sẽ đính hôn nhất định tôi sẽ nhin ăn ba ngày đó.” Tường Văn Hi nhìn hắn: “Đây là vì không tiếp thu được việc người luôn yêu thương mình lại đi lấy người khác, bởi vì một khi chú ấy có gia đình thì chú ấy sẽ ít quan tâm đến tôi hơn. Đương nhiên vài ngày sau sẽ chậm rãi chấp nhận sự thật, lúc này sẽ muốn tìm hiểu ai là người đính hôn với chú út? Cô gái kia có tốt không, có xứng với chú út hay không, đương nhiên trong lòng tôi thì chú út là người đàn ông tốt nhất, tôi xem chẳng có ai xứng với chú ấy cả. Nói thực ra tôi cũng không muốn kết hôn, một khi tôi kết hôn thì chú út cũng sẽ kết hôn, sống như hiện tại thật tốt là người thân cận nhất của nhau.”

Yến Hường Huy nghe Tường Văn Hi nói những lời này thì thu nụ cười lại không biết hắn đang nghĩ cái gì, Tường Văn Hi tự giác làm tri tâm đại tỷ còn duỗi tay vỗ nhẹ lên bả vai Yến Hường Huy.

“Kiều Kiều!”

Đang nói chuyện thì cô nghe thấy Tường Triệu Bắc gọi cô, Tường Văn Hi lập tức nói: “Anh cứ suy nghĩ cho tốt đi, tôi đi trước.”

Yến Hường Huy nhìn bóng dáng của Tường Văn Hi thất thần suy nghĩ.

Tường Văn Hi chạy đến trước mặt Tường Triệu Bắc cười tủm tỉm nói: “Đến lúc ăn cơm sao?”

Sắc mặt Tường Triệu Bắc có chút không tốt: “Con gái nên rụt rè một chút.”

Tường Văn Hi nghiêng đầu ngốc ngốc nói: “Không phải mọi người cố ý cho cháu ở cùng với Yến thất sao?”

Tường Triệu Bắc cảm giác này của mình là ‘con gái’ của mình sắp thành của người khác nên hơi khó chịu: “Bây giờ còn chưa kết hôn mà khuỷu tay cũng đã hướng ra bên ngoài rồi.”

Trông mặt Tường Văn Hi chuyển động, lập tức kéo Tường Triệu Bắc, làm nũng: “Không phải đâu, trong lòng cháu chú út mới là người quan trọng nhất ai cũng không thể vượt qua đâu.”

Tường Triệu Bắc nghe thấy cô nói như vậy cũng vui vẻ, trên mặt còn cười sùng sịnh: “Không uống công thương cháu.”

“Đó là điều tất nhiên rồi! Đúng rồi, chú út, chú đã nghĩ ra quà sinh nhật cho gia gia chưa?”

“Cha đã lớn tuổi rồi, nên rất nhớ thời gian ở cùng với mẹ, có lẽ cha sẽ cảm thấy tiếc nuối vì khi còn trẻ cãi nhau với mẹ, lúc đó không cẩn thận làm hỏng một bức tranh. Cháu cũng biết cha vẽ tranh rất đẹp, chỉ sau này tay người bị thương không thể vẽ được nữa, nên bức tranh kia cũng trở thành chấp niệm

của người.”

Tường Văn Hi nghĩ nghĩ: “Là nửa bức tranh gia gia luôn giữ gìn cẩn thận hay sao?”

Tường Triệu Bắc gật đầu, hần lại cười sờ tóc của Tường Văn Hi: “Khuôn mặt cháu bây giờ giống mẹ khi còn trẻ sáu bảy phần, lại giả dạng một chút nhất định có thể vẽ lại được bộ dáng của mẹ.”

Tường Văn Hi nhanh chóng vui vẻ: “Cháu đã biết!”

Nếu có thể làm lại bức tranh kia chắc chắn gia gia sẽ rất vui vẻ.

Dựa theo chỉ đạo của Tường Triệu Bắc, yêu cầu một cái sườn xám lão phu nhân mặc năm đó, lại bố trí lại hoa viên nhà mình, mời thêm mấy danh họa tới nhất định sẽ có bức vừa lòng.

Sau khi chấm dứt, Tường Triệu Bắc và Tường Văn Hi nhìn bức tranh, có thể nói đại sư vẽ đều thật tốt, vô luận là sắc thái hay là bối cảnh ăn mặc diện mạo cũng gần giống năm đó, nhưng nhìn kỹ hai người lại cảm thấy thiếu cái gì đó.

“Rốt cuộc là cái gì không đúng chứ?” Buổi tối, Tường Văn Hi ghé vào trên giường, chống cằm buồn rầu nghiên cứu.

Di động vang lên, Tường Văn Hi liếc mắt nhìn một cái, sau khi biết ai gọi đến thì nghiêm túc hần lên ngồi dậy rồi mới ghe điện thoại: “Chú Yến.”

Yến Đình Nam cũng biết nhất thời không sửa được xưng hô nên cười nói: “Đang làm gì?”

“Cháu đang nghiên cứu, nghiên cứu tranh.” Tường Văn Hi cảm thấy cũng không cần phải nói dối, hơn nữa cái cảm giác nói dối trước mặt Yến Đình Nam không được tốt lắm nên nói thẳng.

“Tranh gì? Tôi cũng có nghiên cứu về hội họa.”

Đột nhiên Tường Văn Hi lại nhớ tới Khương Minh Ái từng nói Yến Đình Nam vẽ tranh rất đẹp, nếu hần không đi con đường này thì chắc chắn hần đã trở thành đại sư trong giới hội họa rồi, Tường Văn Hi lập tức gửi bức tranh qua khiêm tốn thỉnh giáo Yến Đình Nam.

Yến Đình Nam nhìn bức tranh sẽ Tường Văn Hi mặc một bộ sườn xám cười dịu dàng như một tiểu thư khuê các thực thụ, xác thật đẹp, vẽ cũng rất tốt, chỉ ra người được vẽ cố gắng bắt chước người khác nên giống như mang thêm một tầng mặt nạ.

“Chiều mai tôi rảnh.”

Tường Văn Hi: “???”

Yến Đình Nam nhìn ba cái dấu chấm hỏi rồi để điện thoại qua một bên

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Li Bán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Gả cho tôi được không?

Edit+beta: Lily_Carlos

Tường Văn Hi không nghĩ tới chính mình lại tới Bình Giang, lại còn không cho Khương Minh Ái biết, không hiểu sao cô luôn có cảm giác như mình đang yêu đương vụng trộm vậy, nhưng khi nhìn vali của mình cô nhanh chóng ngừng suy nghĩ lung tung, cô tìm Yến Đình Nam làm chính sự!

Yến Đình Nam còn đang bận nên bảo thư ký tới đón cô, trước mặt người ngoài Tường Văn Hi luôn đoan đoan chính chính, mãi cho đến khi thư kí đưa cô đến nhà Yến Đình Nam thì cô vẫn trưng một bộ dáng danh môn thực nữ, nhưng mà thư kí vừa đi khỏi thì Tường Văn Hi lại nồn nóng đi qua đi lại trong phòng khách, đây là tạt xấu khi cô đang lo lắng.

Cô nghĩ bất cứ ai đang trong hoàn cảnh của cô đều sẽ như vậy đi, đây là nhà của Yến Đình Nam nha, cô chỉ nhờ hần xem dùm một bức tranh thôi mà sao lại bị đưa đến nơi này chứ. Hơn nữa Yến Đình Nam còn không ở đây, cái loại cảm giác này thật kỳ quái, lúc Tường Văn Hi đang sốt ruột thì cửa bị đẩy ra, Tường Văn Hi nhanh chóng dừng lại, cô rất muốn bày ra dáng vẻ thực nữ nhưng khi nhìn thấy Yến Đình Nam cô lại cảm thấy hơi xấu hổ, chỉ có thể khách khí nói: “Chú Yến, ngài đã về rồi.”

Yến Đình Nam thay giày rồi đi đến trước mặt cô, bóng dáng cao lớn của hần nhanh chóng che khuất ánh sáng và cả Tường Văn Hi, hần xin lỗi cô: “Xin lỗi, tôi vừa có việc đột xuất.”

“Không, không sao.” Tường Văn Hi cảm thấy mình đứng trước mặt hần sẽ nói lấp, liền ho khan một tiếng, bổ sung thêm một câu: “Tôi cũng vừa mới đến

thời.”

Yến Đình Nam ôn hòa cười: “Chúng ta chuẩn bị một chút rồi tới phòng về.”

“Được.”

Tường Văn Hi vào phòng vệ sinh thay quần áo, tuy nhà Yến Đình Nam rất lớn nhưng cũng chỉ có một phòng ngủ, cô cảm thấy đến phòng ngủ của người ta để thay quần áo thì rất kỳ quái, sau khi thay quần áo xong Tường Văn Hi lại buộc gọn tóc ra sau đầu lại kẻ lông mày cho cong một chút làm nhạt đi phần điểm lệ trên mặt cô lại có nhiều hơn một chút hương vị dịu dàng.

Yến Đình Nam cũng thay đổi quần áo khác với vẻ ngoài trầm ổn không chút cầu thả thường ngày, khi hắn mặc quần áo ở nhà thì nhiều thêm vài phần hiền hoà. Khi thấy Tường Văn Hi mặc sườn xám như vậy hắn thực sự kinh diễm, nhưng loại cảm xúc này cũng hi chợt loé qua, hắn ôn hoà cười nói: “Tới đây ngồi.”

Lần trước khi đối mặt với mấy hoạ sư kia cô đều dễ dàng nở nụ cười, lần này Tường Văn Hi cảm thấy khoe miệng mình có làm gì cũng không nhếch lên nổi, có chút cứng đờ, cô xoa mặt ủ rũ nói: “Chú Yến, cháu không cười nổi.”

“Không sao, chọn tư thế cô thấy thoải mái nhất và làm biểu tình tự nhiên nhất là được.”

“Nhưng mà như vậy không giống bức tranh kia của nãi nãi.”

“Mấy bức tranh kia của cô đều vẽ rất tốt, nhưng đôi khi vẽ tranh không cần phải có kĩ xảo tốt nhất mà cần dụng tâm.” Yến Đình Nam thấy bộ dáng cái hiểu cái không của Tường Văn Hi, ôn hòa cười nói: “Cô chỉ cần đứng tư thế tự nhiên nhất là được.”

Tường Văn Hi nghĩ thầm dù sao mình cũng không cười nổi vậy cứ nghe Yến Đình Nam là được, vì thế thân thể thả lỏng một ít, cô nhích lại gần cái ghế về mặt cũng tự nhiên hơn rất nhiều.

Yến Đình Nam đáng vẻ tùy tính của cô hiện tại khác hẳn đáng vẻ đoan trang hay câu nệ trước kia, trong lòng lại thích cô hơn một chút.

Có lẽ tư thế rất thoải mái nên Tường Văn Hi dần dần buồn ngủ, sau vài lần cô cũng không chịu được nữa mà ngồi lệch qua ghế ngủ.

Yến Đình Nam không nhịn được mà bật cười cây bút trong tay cũng dừng lại.

Tường Văn Hi ngủ rồi nhưng vẫn ra dáng mỹ nhân say ngủ, sườn xám trên người như tô điểm thêm cho dáng người của cô vậy, cô dựa vào trên ghế giống như là không có xương cốt vậy, liếc mắt một cái nhìn lại đều tràn ngập lười biếng dụ hoặc, Yến Đình Nam không không khỏi nghĩ tới đêm kiều diễm đó, hắn vẫn cảm giác được sự mềm mại tinh tế của cơ thể kia.

Hắn cúi người lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xảo trước mặt, khi hắn còn bé từng ở nhà bà ngoại ở Nam Giang một thời gian, mà nhà mẹ đẻ của mẹ Tường Văn Hi là Trình gia ở Nam giang, hai nhà là thế giao cũng thường xuyên lui tới, mẹ của cô ấy là một người phụ nữ tri thủ đạt lý, ôn nhu đoan trang. Hắn từng được bà ấy dạy dỗ, có thể nói mẹ cô ấy là người dạy vỡ lòng trong lĩnh vực hội hoạ cho hắn, đáng tiếc lại gả sai người, tuổi còn trẻ mà đã rời nhân thế, ông ngoại bà ngoại của cô cũng không chịu được đả kích cũng đi theo, sau đó Trình gia và Tường gia không còn qua lại nữa. Bởi vì có chút quan hệ với mẹ cô nên Yến Đình Nam có chút thương tiếc cô gái nhí này, nếu hai người không xảy ra quan hệ kia thì chỉ sợ sẽ không có chuyện như hôm nay.

Yến Đình Nam đặt một nụ hôn lên trán cô, nụ hôn này không chứa tình yêu nam nữ càng giống tình cảm yêu thương của trưởng bối dành cho tiểu bối.

Lúc Tường Văn Hi tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên một cái giường lớn, nhìn bố trí của căn phòng vừa gọn gàng lại vừa lạnh nhạt, cô ngồi dậy buồn rầu xoa mặt mình: “Sao lại thành ngư vậy chứ, bị người bé lên đều không có cảm giác gì cả.”

Mái tóc được buộc gọn khi trước cũng bị tháo ra, cô cảm thấy chuyện mình vừa làm thật xấu hổ lại rất thất lễ, sao mình có thể ngủ như heo ở nhà người ta như vậy chứ.

Nhưng lúc cô nhìn thấy Yến Đình Nam đang nấu cơm thì cái loại cảm giác xấu hổ này liền tan biến, cô có chút kỳ quái nhìn bóng dáng cao lớn kia chuyện này thật khó tưởng tượng mà.

“Có chút vội nên không kịp làm cái khác, hôm nay chấp vá một chút, hôm khác lại làm món ngon hơn.” Yến Đình Nam bưng hai bát mì sợi làm người ta nhìn là muốn ăn đi đến.

Tường Văn Hi cảm thấy mùi vị kia xông vào mũi mình, cô có thể cảm giác được mùi vị cũng không kém mì sợi chút ít làm đâu, cô là một người rất thích ăn mì sợi khi nghe Yến Đình Nam nói vậy thì vội vàng nói: “Như vậy cũng rất tốt, không ngờ chú Yến còn biết nấu cơm.”

Yến Đình Nam ôn hòa cười: “Bản thân tự làm đồ ăn thì lúc ăn sẽ có một loại tư vị khác.”

Tường Văn Hi không khỏi nghĩ, chút ít làm mì sợi rất ngon, nhưng khi còn nhỏ hắn làm mì sợi cũng siêu khó ăn chẳng qua sau lại rèn luyện nhiều mới được như bây giờ, nhưng mà lúc nhỏ chút ít làm khó ăn thì sao chứ Tường Văn Hi cảm thấy đó là mì vị mà mãi không thể quên, có lẽ vì đó là tâm ý người yêu thương cô. Chỉ là một người bận rộn như Yến Đình Nam lại có thể bỏ thời gian học nấu cơm? Là vì người vợ đã qua đời của hắn?

Yến Đình Nam làm mì sợi không chỉ đẹp còn ăn rất ngon, cả nước canh Tường Văn Hi đều uống hết, đại khái là cần người miệng mềm, lúc này cô được

nhìn thấy một mặt khác của Yến Đình Nam, nàng không chút keo kiệt khen ngợi: “Chú làm rất ngon, hôm nay cháu có lộc ăn rồi.”

Yến Đình Nam cười nói: “Thảo nào Tường lão gia yêu thương cô như vậy, thật ngọt.”

Tường Văn Hi có chút khoe khoang nói: “Gia gia yêu ai yêu cả đường đi, cháu lớn lên rất giống nãi nãi! Đúng rồi, buổi chiều do cháu ham ngủ nên làm chậm trễ thời gian của chú.”

“Tuy rằng không vẽ được đáng vẽ cô muốn, nhưng tôi nghĩ gia gia cô sẽ rất thích bức tranh này.”

Yến Đình Nam không nói dối, các họa sĩ trước đó đều vẽ ra một khuôn mặt nạ hoàn mỹ, nhưng bức tranh trước mắt này thật sống động, trong tranh Tường Văn Hi khẽ nhếch cằm nhìn như kiêu ngạo nhưng biểu tình lại mang theo vài phần ngượng ngùng, như là gặp được người trong lòng, một bên muốn làm ra vẻ kiêu ngạo nhưng vẫn không nhịn được đỏ mặt.

Tường Văn Hi rút cuộc hiểu được sự khác biệt giữa hai bức tranh, một bức là thuận túy vẽ, một bức có cảm tình.

Tường Văn Hi cẩn thận cuộn tranh lên, cảm kích nói: “Chú Yến, cảm ơn chú.”

Yến Đình Nam lại đến gần cô, hẩn cúi đầu, khoe miệng cười ôn nhu như cũ: “Kiều Kiều.”

Giọng nói của Yến Đình Nam có chút trầm thấp, nhưng không quá thấp, hẩn gọi nữ danh của cô lại làm cho cô có cảm giác không nói nên lời. Tường Văn Hi cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, cô không được tự nhiên cúi đầu, rồi lại cảm thấy mình như vậy như đang chột dạ, lại ngẩng đầu lên ra vẻ trấn định nhìn Yến Đình Nam, ngũ quan của Yến Đình Nam thật tốt, nhìn qua một lần lại không nhịn được nhìn kỹ thêm lần nữa. Từ trước đến nay người xung quanh Tường Văn Hi đều có giá trị nhan sắc cao chỉ nên mắt nhìn người của cô cũng rất cao, cô không thể không thừa nhận bất luận là bề ngoài hay khí chất Yến Đình Nam đều cực kỳ xuất chúng, đó là khí chất của người đàn ông thành thực ôn trọng có sức quyến rũ kinh người để làm người ta hăm sâu trong đó.

“Cô thích nửa kia của mình là người như thế nào?”

“Cháu?” Tường Văn Hi hoàn hồn, thấy Yến Đình Nam cũng không giống như là thuận miệng hỏi nên cô nói: “Gia thế tương đương, tính cách tốt, có trách nhiệm, vợ chồng tương kính như tân đến già là được.”

Yến Đình Nam gật đầu: “Vậy cô cảm thấy gả cho tôi như thế nào?”

“Cái? Cái gì?” Tường Văn Hi mở to miệng.

“Theo yêu cầu của cô thì khoing thành vấn đề, cô gả cho tôi, tôi có thể thương cô, che chở cho cô, cho cô đủ không gian để làm những chuyện mình muốn, mà tôi đã qua cái tuổi nóng nảy nên sau hôn nhân không cần phải bối rối.” Hẩn dừng lại, như là vui đùa nói: “Chỉ là tôi lớn hơn cô mười ba tuổi, ở cái tuổi này thì cô sẽ hơi thiệt thòi một chút nhưng lớn tuổi sẽ thương người hơn về điểm này tôi có thể làm được.”

Tường Văn Hi cảm thấy mình đang bị ảo giác, quả thực là quá huyền huyền, sao vừa mới đảo mắt một cái Yến Đình Nam lại nói vấn đề kết hôn với cô, chẳng lẽ qua chuyện đẽme đó hẩn muốn chịu? Tường Văn Hi trong đầu vẫn trống rỗng, cô ngờ ngác nói: “Chú vì chuyện đẽm đó mà muốn cưới cháu sao? Chuyện ngày đó là ngoài ý muốn, chú không cần để trong lòng.”

Yến Đình Nam không nói gì mà duỗi tay vén một lọn tóc của Tường Văn Hi ra sau tai, hẩn nhìn gương mặt Tường Văn Hi trở nên phấn hồng nhẹ nhàng đặt môi lên đó rồi dịu dàng nói một cách nghiêm túc: “Kiều Kiều, đừng vội từ chối, suy nghĩ thêm chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Li Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Yến Nguyễn

Edit+beta: Lily_Carlos

Tường Triệu Bắc rất hài lòng với bức tranh Tường Văn Hi mang về, nhưng hẩn quan sát thấy hai ngày này nha đầu kia như là có tâm sự luôn trưng khuôn mặt nặng nề ra liền hỏi: “Mai chú gọi Yến thất đến nhà ăn cơm, mấy ngày nay cháu chưa được gặp hẩn rồi, vẫn nên gặp mặt để bồi dưỡng tình cảm.”

“Vậy sao, vậy chú út cứ gọi đi.” Tường Văn Hi trả lời bằng giọng iu xiu.

“Có chuyện gì vậy? Sau khi từ Bình Giang trở về thì lại thành ra như thế này.”

Tường Văn Hi cầm quả táo lên cắn hai cái rồi nói một cách mơ hồ: “Chú út, chú thấy chú của Minh Ái như thế nào?”

Nhưng tai Tường Triệu Bắc vẫn rất tốt nên vẫn nghe rõ: “Cậu của Minh Ái? Yến Đình Nam?”

Tường Văn Hi gật đầu, Tường Triệu Bắc thật không có nghĩ nhiều khách quan nói: “Hắn có qua lại với lão gia tử, lão gia tử rất thương thức hắn còn chúng ta thì tiếp xúc với hắn không nhiều, nhưng mà không ai có thể coi thường năng lực của hắn.”

“Chú út, sau này chú sẽ cưới người chú thích đúng không?”

“Cái vấn đề này của cháu đi hỏi xa rồi.” Tường Triệu Bắc cũng cầm một quả táo lên: “Thích rất nhiều người nhưng mà người chú thích đến mức muốn cưới về nhà thì chú chưa gặp được.”

Tường Văn Hi lập tức đồng tình nhìn hắn: “Chú thật đáng thương, vậy mà chưa gặp được người mình thích.”

“Hoá ra Kiều Kiều nhà chúng ta có kinh nghiệm như vậy.” Tường Triệu Bắc âm hiểm cười hai tiếng: “Có phải đã thích ai rồi nên hai ngày na mới buồn rầu như vậy?”

“Chú suy nghĩ quá nhiều rồi! Mới không phải đâu!” Tường Văn Hi lập tức phản bác: “Cháu chỉ đang suy nghĩ hôn nhân là chuyện cả đời, cháu và Yến thất có thích hợp hay không mà thôi! Được rồi được rồi là chú nghĩ nhiều, ngày mai chú đi hẹn Yến thất.”

“Còn chưa định ngày kết hôn mà đã mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân rồi sao?”

Thấy Tường Triệu Bắc hiểu lầm, Tường Văn Hi cũng không phủ nhận, chỉ làm nũng: “Hay là cháu không lấy chồng nữa, chú út cũng đừng cưới hai chúng ta cứ thế bên nhau đến già.”

“Nhóc con nghĩ hay thật đấy! Còn nghĩ đến việc ám chủ đây cả đời hả.”

Tường Văn Hi nghĩ nếu gả cho Yến Đình Nam là phải đến Bình Giang, tuy bây giờ giao thông thuận tiện nhưng dù sao hai thành phố một nam một bắc, cách người thân của cô xa đến vậy. Nói đến cùng, bất luận là gả cho Yến Đình Nam hay Yến thất thì cũng giống nhau, hơn nữa nếu gả cho Yến Đình Nam sau này gặp lại Khương Minh Việt thì hắn sẽ lại nghĩ cô như thế nào chứ, đại khái là cô bị mê hoặc bởi sự ôn nhu ngày đó của Yến Đình Nam cho nên mới băn khoăn một vấn đề như vậy.

Tường Văn Hi tính hai ngày nữa sẽ nói rõ ràng với Yến Đình Nam, có lẽ hai ngày này hắn rất bận không nên gây thêm phiền phức cho hắn.

Từ lần nói chuyện với Tường Văn Hi thì Diệp Thừa Đông cũng không còn đối xử với Liễu Tư giống như trước nữa, bây giờ Liễu Tư được đi học tiếp nên khi Tường Văn Hi nhìn thấy Liễu Tư một lần nữa thì cô ấy đã có chút thần thái và không còn bộ dạng như cái xác không hồn như trước nữa.

Kỳ thật nếu không có Diệp Thừa Đông thì Liễu Tư và Tường Văn Hi không biết nhau, cuộc sống của cô ấy và Tường Văn Hi không giống nhau, cô ấy vì hoàn cảnh gia đình nên còn chưa học xong đại học bình thường vẫn luôn đi làm thêm kiếm tiền trả nợ, cuộc sống của cô ấy chỉ có thật nhiều gánh nặng mà không hề có một chút hưởng thụ nào, sau đó lại còn gặp phải Diệp Thừa Đông người đàn ông này như đến để giết chết dần toàn bộ hy vọng sinh tồn của cô. Cô ấy hận hắn nhưng cô ấy không thể không thừa nhận nếu không gặp Diệp Thừa Đông thì chỉ sợ lúc này cô vẫn phải đeo thật nhiều gánh nặng không thể thoát ra nổi, như vậy lúc thoát ra được rồi bản thân cô có còn giữ nổi ý nguyện ban đầu hay còn kiên trì nổi sao?

Ít nhất cô còn có thể tiếp tục học, tuy Diệp Thừa Đông không cho cô đi ra ngoài học nhưng cô có thể lên mạng tìm phương pháp học, cô nên cảm ơn vì đã không ép cô đến đường cùng không phải sao.

Cô nói như vậy chỉ hy vọng bản thân không đi hận Diệp Thừa Đông, khoảng cách giữa hai người họ quá lớn hận ý cực đoan của cô cũng chỉ làm cô thêm khổ sở mà thôi cũng không thể làm tổn thương Diệp Thừa Đông chút nào, cô cần gì phải tra tấn bản thân như vậy. Bây giờ đối với cô thì Diệp Thừa Đông giống như một kiếp nạn trong cuộc đời có trốn cũng không thoát, vậy nên chỉ trách số mệnh cô không tốt.

“Tôi ngày mai có muốn đi xem kịch với tôi không?” Tường Văn Hi nhìn Liễu Tư hỏi.

Liễu Tư hơi sững sờ sau đó cũng cười nói: “Được, tôi mời cô đi.”

“Tôi mời cô đi ăn lẩu vậy, thời tiết lạnh như vậy ăn lẩu là tốt nhất. Lúc đi học....”

Lúc Diệp Thừa Đông trở về thì thấy em gái và người phụ nữ của mình đang nói chuyện rất vui vẻ, hắn nhìn thấy nụ cười của Liễu Tư thì chợt nhận ra từ trước đến giờ hắn thấy được đủ loại biểu hiện của cô ấy nhưng không hề thấy nụ cười chân thật như vậy của cô ấy bao giờ, hoá ra lúc cô ấy vui vẻ thì có bộ dạng như vậy, chẳng qua khi nhìn thấy hắn thì nụ cười trên mặt cô ấy vụt tắt rồi lại biến thành bộ dạng lạnh nhạt ngày xưa, hắn cảm thấy trong lòng như là bị đánh một đòn thật đau, hắn không muốn đi xem xét xem cái cảm giác vừa rồi là gì chỉ nhìn Tường Văn Hi rồi trêu một câu: “Kiều Kiều em biết hôm nay Yến thất sẽ đến nên mới đến đây đúng không?”

Hôm nay Yến thất đến cùng cháu gái Yến Nguyễn của hắn, Yến Nguyễn nghe xong lời nói của Diệp Thừa Đông thì ánh mắt hơi trầm xuống nhưng lại làm như không có việc gì nhìn Tường Văn Hi, trong lòng cô bỗng có vài ý tưởng tàn bạo nhưng trên mặt vẫn lộ ra một nụ cười ngọt ngào: “Chị Văn Hi, đã lâu không gặp.”

Yến Nguyễn rất xinh đẹp nhưng vẻ đẹp của Yến Nguyễn khác hẳn với Tường Văn Hi thoát nhìn giống như một tiên nữ không nhiễm khói lửa nhân gian vậy, nhưng ngày thường cô không quá thích nói chuyện khuôn mặt nhỏ thì luôn làm ra vẻ lạnh lùng, lúc nào cũng làm ra vẻ người sống chớ đến gần, Tường Văn Hi cảm thấy quái quái, nhưng nhưng cũng chỉ nghĩ cô bé chỉ là một đứa trẻ nên mỉm cười nói: “Lâu rồi không gặp Nguyễn Nguyễn, Nguyễn Nguyễn ngày càng xinh đẹp hơn rồi.”

Diệp Thừa Đông và Yến Hương Huy đi nói chuyện chính sự, Tường Văn Hi và Liễu Tư cũng ngồi nói chuyện đôi câu, mà Yến Nguyễn trừ lúc chào hỏi thì lại trầm mặc không nói gì giống trước kia, tuy Tường Văn Hi chưa được tiếp xúc với cô bé nhiều nhưng cũng biết tính của cô bé, cho nên cũng không cố tình nói gì với cô bé, lúc cô rót nước vô tình làm ướt quần áo Liễu Tư nên cô ấy lên tăng thay đồ cô bé mới lên tiếng.

“Chị muốn kết hôn với chú em sao?” Giọng nói của Yến Nguyễn vẫn ngọt ngào như cũ, khác hoàn toàn với cái vẻ mặt lạnh như băng của cô bé, chỉ là trong giọng nói vẫn có một tia chất vấn, Tường Văn Hi hiểu được vì sao cô bé lại có thái độ như vậy nên cũng không để bụng: “Hắn là như vậy, nhưng chúng ta sẽ đính hôn trước còn chuyện kết hôn thì đợi một thời gian nữa.”

“Chị có gia gia, có chú, có anh trai, mà em chỉ có chú thôi, chị mà kết hôn với chú ấy thì em phải làm sao bây giờ?” Yến Nguyễn cúi đầu, giọng điệu có chút âm u.

“Tôi có thể lý giải cảm giác của em, là cảm giác được nếu người đó kết hôn thì không còn quan tâm mình như trước nữa, nếu chú út đột nhiên kết hôn thì tôi cũng không thể thích ứng được. Nhưng mà chúng ta chỉ đính hôn mà thôi.”

“Đúng vậy không?” Đột nhiên có một con dao lạnh băng dán lên cổ Tường Văn Hi, trên mặt Yến Nguyễn nở một nụ cười kỳ dị, cô bé vẫn ngọt ngào nói: “Nhưng mà chị Văn Hi em muốn giết chị nha.”

Cô bé nói chuyện giết người nhẹ nhàng như đang nói trời hôm nay thật đẹp, Tường Văn Hi biết cô bé mười tám tuổi này không hề nói đùa với cô, chú út của cô mà kết hôn với người khác có lẽ cô sẽ coi người kia như kẻ thù, nhưng cô cũng không cảm dao đặt lên cổ người khác giống như thế này, sao lại có ý nghĩ muốn giết người như thế này chứ cô bé này điên rồi có đúng không? Cô ngửa đầu lên tránh lưỡi dao kia nhìn Yến Nguyễn nói: “Vì sao muốn giết tôi?”

“Bởi vì chị muốn cướp chú của tôi đi nha, nếu chị không kết hôn với chú ấy nữa thì em đây cũng không giết chị đâu.” Yến Nguyễn cười sáng lạn vẫn là bộ dáng đơn thuần như cũ: “Chị Văn Hi, chị đừng nghĩ là em chỉ đang uy hiếp chị, từ trước đến giờ em nói là làm.”

Cô bé vừa nói dứt câu thì Tường Văn Hi cảm giác lạnh băng dính trên da đã không còn, hoá ra có người đi xuống dưới.

Yến Nguyễn làm như không có việc gì mà dùng con dao kia gọt táo, con dao đó thật sắc bén chỉ cần chạm vài một chút vỏ táo đã bị cắt xuống, lúc này Yến Nguyễn còn nhìn Tường Văn Hi lộ ra một nụ cười thâm sâu, Tường Văn Hi cảm thấy lông tóc dựng ngược, cô không cảm thấy sợ hãi mà cảm thấy tuổi cô bé còn nhỏ mà lại có biểu hiện như vậy có chút quái dị: “Em cũng biết chuyện hôn nhân đại sự đều do trưởng bối làm chủ, dù tôi không gả cho chú của em thì cũng sẽ còn có người khác, chẳng lẽ em cứ mãi đi uy hiếp người ta như vậy?”

“Cái này không phải là uy hiếp, nếu chị không tin có thể làm người đầu tiên.” Yến Nguyễn gọt một miếng rồi đưa cho Tường Văn Hi, lại có chút đáng tiếc nói: “Chị Văn Hi chị xinh đẹp như vậy, gia thế lại tốt, trưởng bối thương chị như vậy, chị gả cho ai đều sẽ có một cuộc sống tốt việc gì cứ phải đưa đầu đến dưới lưỡi dao của em?”

Tường Văn Hi đồng ý gật đầu: “Em nói rất đúng, nhưng nếu điều kiện của tôi tốt như vậy thì cũng muốn chọn cái tốt, chú em và tôi cũng coi như là thanh mai trúc mã, tôi gả cho hắn là lựa chọn tốt nhất rồi.”

Mất thấy sắc mặt Yến Nguyễn trầm xuống, Tường Văn Hi cũng trầm mặt: “Vì em là cháu gái của Yến thất nên tôi không so đo hành vi vừa rồi của em nhưng mà tôi khuyên em một câu người có thể kết giao với chú của em đều không phải là người bình thường, chẳng lẽ em nghĩ với cái hành vi này của em thì chú em chỉ cần nói một câu trẻ con còn nhỏ không hiểu chuyện là có thể cho qua sao?”

Yến Nguyễn cầm dao chặt đến nỗi ngón tay trở nên trắng bệch, may mà cô vẫn còn nhớ đồ đây là đầu nếu không cô đã dùng con dao này đâm vào người Tường Văn Hi rồi.

“Chú út của tôi yêu thương tôi không kém chú của em, dù có chú ấy thu thập cục diện rồi rảnh cho tôi khi mà tôi đi gây chuyện nhưng từ trước đến giờ tôi đều không chọc phải phiền toái quá lớn, nếu em thật sự đặt hắn ở trong lòng thì sao có thể đem lại phiền toái cho hắn chứ?” Tường Văn Hi nói chậm lại: “Tôi có thể không gả cho chú của em nhưng mà Yến Nguyễn nếu người tiếp theo mà chú em muốn lấy lại yêu chú em thật lòng thì sao, em cho rằng người đó sẽ buông tay dễ dàng như vậy hả?”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngoại truyện Yến Nguyễn

Edit+beta: Lily_Carlos

Yến Nguyễn mở mắt ra, ngây ngốc nhìn bức màn màu trắng ngà, cô bé khẽ nhếch miệng cười có vẻ như cô bé đang nghĩ tới chuyện gì đó vui vẻ, nhưng trong chớp lát nụ cười kia lại trở thành nụ cười trào phúng. Cô ngồi dậy sốc chân lên, váy ngủ màu trắng đã bị kéo tới eo lộ ra quần lót ren màu trắng và cặp chân nhỏ trắng nõn.

Thiếu nữ mười tám tuổi có chút gì đó ngây ngô lại có dáng người có thể làm cho người khác mê mẩn, nhưng Yến Nguyễn chưa từng để ý đến điều này.

Cửa phòng Yến Hường Huy vẫn đóng chặt, Yến Nguyễn đứng trước cửa vài giây sau đó mới đi xuống tầng.

“Dì Triệu.”

“Chào buổi sáng Yến tiểu thư, bữa sáng ăn hoành thánh được không?”

“Được.” Yến Nguyễn cũng không vội đi rửa mặt, nhắm mắt lại ngồi trên sôpha trong chốc lát nhưng vẫn không nghe thấy tiếng bước chân của chú ấy, từ trước đến nay Yến Hường Huy đều làm việc và nghỉ ngơi đúng giờ, bình thường hẳn đã sớm dậy, cô nhún mày nói: “Chú còn chưa dậy sao?”

“Sáng nay tôi không thấy Yến tiên sinh, có lẽ ngài ấy đã ra ngoài?”

Yến Nguyễn nghe thấy vậy lập tức quay người lên lầu, cô đi đến trước cửa phòng giơ tay lên gõ cửa, không thấy ai trả lời cô trực tiếp vịn tay nắm cửa đi vào.

Phòng ngủ thật gọn gàng, không thể tìm thấy một vết nhăn nào trên giường, rõ ràng chú ấy chưa hề động vào vì cô thấy căn phòng vẫn giống như a đi quét dọn hôm qua.

Sắc mặt Yến Nguyễn lập tức trầm xuống, cô mở điện thoại ra rồi ấn vào dãy số duy nhất được lưu trong đó, tiếng chuông vang lên vài lần mới thấy đầu bên kia bắt máy, Yến Hường Huy dùng giọng khàn khàn trả lời: “Nguyễn Nguyễn, cháu dậy rồi sao?”

“Sao nghe giọng chú có vẻ mệt mỏi vậy?” Yến Nguyễn cười khẽ, trên mặt có một chút âm trầm nhưng vẫn nói với giọng trêu chọc: “Đêm qua chú không về là vì ở chỗ chị ấy hả? Nếu vậy chú nên chú ý bản thân đừng để bị ép khô!”

“Tiểu nha đầu đừng có mà nói bậy, hôm qua chú uống mấy ly rượu với Diệp Thừa Đông, uống hơi quá chén nên mới ngủ lại thôi.” Yến Hường Huy nói bằng giọng trách cứ nhưng lại có chút dịu dàng.

Lúc này Yến Nguyễn mới cười thật lòng: “Khi nào chú về? Có thể ăn cơm cùng nhau không?”

“Giữa trưa còn có chút chuyện nên tối chú mới về ăn cơm được.”

“Vậy chưa dùng lễ hẹn nhé, tối nay cháu đích thân xuống bếp, có được không?”

Sau khi nghe giọng nói ngọt ngào lại có chút nghịch ngợm của Yến Nguyễn trong mắt Yến Hường Huy lại có ý cười, hẳn xoay cái cổ bị xài cười nhẹ nói: “Lần này cháu lại muốn bỏ cái gì vào canh? Chuyện lần trước chú còn nhớ kỹ đó.”

“Lần trước đó là ngoài ý muốn.” Yến Nguyễn không hề cảm thấy ngượng ngùng: “Cháu đi làm món mới cho chú!”

“Lại còn muốn học làm món ăn mới, được rồi cứ làm đi tối chú sẽ về ăn cơm.” Yến Hường Huy lại dặn dò hai câu mới cúp điện thoại.

Diệp Thừa Đông ném một cái khăn lông mới cho Yến Hường Huy, miệng không đứng đắn nói: “U, cháu gái Nguyễn Nguyễn lại tra khảo? Người nào không biết còn tưởng người goiaf tình nhân nhỏ bé của cậu đó, tôi nói Nguyễn Nguyễn giống như muốn không chế người chú là cậu đó.”

Yến Hường Huy lười phản ứng Diệp Thừa Đông, đứng dậy đi đến buồng vệ sinh.

Diệp Thừa Đông nhìn bóng dáng của Yến Hường Huy nghĩ đến khuôn mặt tinh xảo lại lạnh như băng của Yến Nguyễn, hơi nhún mày lại.

Yến Nguyễn bảo đi Triệu nghỉ nửa ngày, sau khi đi Triệu về Yến Nguyễn nằm một mình trong phòng khách xem TV, xem được một lúc thì bắt đầu buồn ngủ cô cũng không thêm động mà ngủ luôn trên sô pha.

Yến Hường Huy dùng xe chờ đèn đỏ, tuy là giờ là cuối tuần nhưng là trên đường vẫn còn rất nhiều học sinh qua lại một tay cầm trà sữa một tay thì khoa chân múa tay nói chuyện với bạn, biểu tình trên mặt sinh động lại đầy sức trẻ.

Yến Hường Huy nhớ tới câu nói kia của Diệp Thừa Đông lại cười một cách bất đắc dĩ, Yến Nguyễn là người thân duy nhất hẳn thân cận và hẳn cũng là người con bé tin tưởng nhất, con bé mà không ý lại hẳn thì ý lại ai? Cần gì phải sợ việc con bé sẽ có ý muốn chiếm hữu mạnh như vậy với hẳn thì sẽ sinh tâm tư khác với hẳn chứ? Cái người Diệp Thừa Đông này thật là miệng chó không phun được ngà voi.

Yến Nguyễn thích ăn canh sấu riêng, Yến Hường Huy đi vòng vòng hơn nửa thành Tô Giang mới mua được một phần điểm tâm nho nhỏ, kỳ thật với điều kiện của hẳn thì việc này không cần hẳn nhúng tay, có thể mời đầu bếp nổi tiếng chuyên làm đồ ăn cho Yến Nguyễn nhưng như vậy sẽ làm thay đổi hương vị cho nên hẳn cũng không muốn dùng tiền tài để thỏa mãn Nguyễn Nguyễn, hẳn luôn dùng tình cảm chân thật để đối đãi với con bé.

Khi về đến nhà thời đã tối đen, Yến Hường Huy đặt canh sấu riêng lên bàn rồi đi đến phòng khách.

Phòng khách có một cái cửa sổ sát đất rất lớn Yến Nguyễn đang nằm nghiêng người trên cái sô pha trước cửa sổ, hai chân cuộn tròn, hai tay nắm hờ đặt cạnh mặt.

Trời đã tối đen, nên Yến Nguyễn bị bao trong bóng tối Yến Hường Huy chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ hồ của cô bé, còn có bộ quần áo ngủ màu trắng của cô bé, trong trí nhớ của Yến Hường Huy đồ ngủ của Yến Nguyễn đều là màu trắng, cô bé vốn trắng nõn tinh xảo lại mặc quần áo màu này

càng giống như một tiểu tiên nữ không rành thế sự.

Yến Hường Huy đến gần Yến Nguyễn rồi cúi người xuống, nhìn từ góc độ này có thể nhìn rõ khuôn mặt của cô bé, khuôn mặt đang ngủ của Yến Nguyễn trông rất vô hại, Yến Hường Huy duỗi tay vén tóc cho cô ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn, hẳn nghĩ trong một gia tộc không hề có cảm tình như Yến gia thì sao Yến Nguyễn không trở thành người thân duy nhất của hắn chứ.

Yến gia là danh môn vọng tộc ở Tô Giang, nhưng cũng chỉ là mặt ngoài thôi, Yến lão gia từng có vợ bé bên ngoài lại còn có không ít người không có danh phận, cha Yến Nguyễn là Yến Hải Bình mà Yến Hải Bình là kết quả một đêm phong lưu của Yến lão gia, cho đến khi chết hắn vẫn bị gán cái mác con ngoài giá thú bên người, nhưng con gái của đứa con ngoài giá thú này lại được vào gia phả và trở thành tiểu bối chính thống của Yến gia. Yến Hường Huy biết, cha hắn làm như vậy không phải vì thích Yến Nguyễn, hắn chỉ muốn Yến gia nội đấu mà thôi, bất luận nam nữ, hắn chỉ cần người mạnh nhất.

Tính cách của Yến Hải Bình vừa ích kỷ vừa vô tình, hắn vừa tự hài vì Yến Nguyễn lão gia từ tán thành lại tức giận ghen ghét con gái của chính mình, mà mẹ của Yến Nguyễn là bị Yến Hải Bình ép hôn nên đối với bà ta thì Yến Nguyễn là si nhục cả đời, từ khi sinh ra Yến Nguyễn đã xác định không có được một cuộc sống tốt.

Lúc đó Yến Hường Huy cũng không hề động lòng trắc ẩn, từ trước đến giờ người Yến gia luôn máu lạnh như vậy, anh em cùng cha khác mẹ đều không có thân tín gì đáng nói. Nhưng lại rất giỏi giả bộ, người ngoài nhìn vào lại thấy đây là một đại gia tộc tương thân tương ái luôn giúp đỡ lẫn nhau.

Yến Hường Huy bắt đầu để mắt tới Yến Nguyễn là vào sinh nhật năm mười tám tuổi của hắn, hắn thấy Yến Nguyễn bị con nhà chị ba của hắn đẩy vào bể bơi, Yến Hải Bình còn đứng bên cạnh nhìn cô bé giẫy dụa trong nước như là đang xem kịch lại còn nịnh hót con nhà chị ba, mà mẹ Yến Nguyễn lúc đó đang đứng ở ban công tầng hai cũng nhìn thấy nhưng lại hờ hững quay đi.

Trẻ con Yến gia luôn trưởng thành sớm cũng có thể nói trẻ con Yến gia cũng không hề đơn giản, Yến Nguyễn khi đó mới năm tuổi nhìn thấy cha mẹ như vậy thì không giẫy dụa nãy mực cho bản thân chìm xuống, cô bé mở to mắt nhìn hai người họ giống như một con rối gỗ vậy, lúc đó Yến Hường Huy nghĩ tới chính mình khi còn nhỏ. Hẳn nghĩ có một ngày cô bé này sẽ biến thành người như hắn đúng không? Có lẽ lúc nhìn thấy vẻ mặt đó của cô bé hắn đã mềm lòng rồi, hắn vớt cô bé từ bể bơi lên.

Lúc này chị ba của Yến Hường Huy là Yến Hường Lệ cũng đi đến đây, ngoài miệng nói trẻ con nghịch ngợm nhưng trong lời nói lại thành Yến Nguyễn không đúng, Yến Nguyễn phun nước trong miệng ra, bình tĩnh ôm lấy cổ Yến Hường Huy nói: “Đưa cháu đến phòng của chú đi, cháu lạnh.”

Một chút đều không khách khí, cũng không có bộ dáng của một đứa trẻ yếu ớt, chẳng sợ bị bỏ mặc mà ra lệnh cho Yến Hường Huy.

Yến Hường Huy kinh ngạc lại cảm thấy có chút buồn cười, hắn theo lời bé Yến Nguyễn lên làm lơ những người khác trực tiếp mang Yến Nguyễn đến chỗ của hắn.

“Cháu thiếu chú một cái mạng, nhưng cháu hy vọng chú sẽ không yêu cầu cháu dâng cái mạng này lên.”

Yến Hường Huy nhìn khuôn mặt ngộ nhỡ lại tình xảo của cô bé, nếu con bé được sinh ra trong gia đình bình thường nhất định nó sẽ được yêu thương, kể cả được sinh ra làm con của anh chị khác của hắn thì cũng không đến mức rơi vào hoàn cảnh cha mẹ không lo như vậy, hắn bỗng cảm thấy có chút đau lòng liền vươn tay xoa đầu cô bé: “Vậy quý trọng mạng sống của mình đi, phải sống thật tốt mới có cơ hội báo đáp ơn cứu mạng.”

Tiểu Yến Nguyễn nhìn chằm chằm vào mặt hắn trong mắt có sự kiên định đến bây giờ Yến Hường Huy cũng không quên được ánh mắt đó.

Yến Nguyễn ngủ một giấc thật sâu cô mơ thấy một ít chuyện cũ, thế nên khi tỉnh lại cả người đều âm u, cô nhìn ra ngoài cửa sổ không chút cảm tình nói: “Người sống tôi còn không sợ, huống chi là người chết.”

Cúi đầu nhìn lớp chăn mỏng trên người sắc mặt lạnh lùng trên mặt như bị phá đi, cô bỏ chăn mỏng ra rồi bước nhanh đến phòng bếp, khi nhìn đến bóng dáng bận rộn trong bếp cô nở nụ cười ngọt ngào làm gì còn là cô bé lạnh lùng làm người ta không dám đến gần chứ, đầu còn là cô bé âm trầm tàn nhẫn làm người ta sợ hãi kia chứ.

Yến Nguyễn từ sau lưng ôm Yến Hường Huy, cọ cọ trên lưng hắn: “Chú, còn nói chờ Nguyễn Nguyễn nấu cơm mà.”

“Chờ cơm của cháu đến mức đầu choáng mắt hoa rồi.” Yến Hường Huy nhìn hai cánh tay trắng nõn trên eo mình, nhếch môi cười nói: “Cứ ôm chú như vậy làm sao chưa làm cơm được đây?”

Yến Nguyễn cười tay trái dọc theo đường cong eo lên trên cuối cùng ấn ở vị trí trái tim của hắn, nơi đó đang có xu thế đập càng lúc càng nhanh làm cho người ôm cũng trở nên cứng đờ, Yến Nguyễn lại như bưng bình dán đôi môi lên lưng hắn thắc mắc hỏi: “Chú, sao nó lại đập nhanh như vậy?” (๐___๐)

Thân thể Yến Hường Huy càng căng thẳng, cảm giác được cơ thể phấp phấp vừa vừa mềm mại vừa co dãn, thậm chí hắn còn cảm nhận được độ ẩm của đôi môi kia qua lớp áo, hắn khó có thể kiềm chế phản ứng sinh lý, hắn lại có phản ứng như vậy với cháu gái của mình nếu Nguyễn Nguyễn biết thì nó sẽ nghĩ hắn thế nào đây? Yến Hường Huy ra vẻ bình tĩnh nói: “Lâu rồi không xuống bếp sợ làm không tốt, sợ Nguyễn Nguyễn không ăn được nên chú khăn trương như vậy.”

Lại như là tùy ý bất lấy tay Yến Nguyễn dịu dàng nói: “Trên bàn có canh sấu riêng cháu thích, cháu ra đó ăn trước đi.”

Yến Nguyễn đơn thuần cười: “Cảm ơn chú.”

Hai chữ kia giống như thật nặng, Yến Hường Huy lắc đầu cảnh cáo chính mình đồng thời lại nghĩ Yến Nguyễn không còn nhỏ nữa bọn họ không được

tùy ý như vậy.

Yến Nguyễn so với bạn cùng lứa tuổi trưởng thành hơn rất nhiều, lời nói của Tường Văn Hi làm cho cô thông suốt, đúng vậy không có Tường Văn Hi còn có những người khác, thời gian cô đi giải quyết những người đó không bằng để chú cô cam tâm tình nguyện ở cùng cô. Cô không cần cái gì khác chỉ cần ở cạnh chú mãi mãi bên nhau.

Nếu Tường Văn Hi cô nói như vậy làm Yến Nguyễn từ bỏ chuyện giết người mà mưu ra một con đường khác, không biết có hối hận vì khi đó bản thân lắm miệng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Li Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lựa chọn

Edit: Lily_Carlos

Sau khi thấy hành vi hôm đó của Yến Nguyễn thì Tường Văn Hi cảm thấy bản thân không thể gả cho Yến thất, vì có một cô cháu gái như vậy ở bên cạnh nên cô cũng không muốn treo mạng mình lên trên lưỡi dao, chỉ là muốn nói không thể ở cùng với Yến thất thì cũng phải tìm lý do, Tường Văn Hi cho rằng đây là chuyện của Yến thất thì nên giao cho hắn xử lý là tốt nhất nhưng lúc này Yến thất lại cười cười hỏi cô lý do.

Tường Văn Hi hơi rối rắm, chẳng lẽ muốn nói thẳng, tôi cảm thấy cháu gái của anh vì không muốn anh kết hôn cho nên muốn giết tôi? Con người đều bênh vực người nhà mình nếu ai nói với chú út của cô ‘cháu gái anh tâm tư ngoan độc, muốn giết người phụ nữ có khả năng sẽ gả cho anh’, chú út cô không những không tin còn sẽ đánh người kia một trận đến mức cha mẹ đều không nhận ra được luôn.

“Hai năm sau Yến Nguyễn cũng đã hai mươi tuổi rồi, nếu tôi gả cho anh thì đến lúc đó chúng ta vẫn sống cùng nhau như vậy hay sao?”

Yến thất vuốt ve chiếc ly trong tay, cười như không cười nhìn Tường Văn Hi: “Tôi cho rằng cô sẽ không hỏi vấn đề này.”

Thấy Tường Văn Hi không nói gì, nụ cười trên mặt Yến thất nhạt đi một chút: “Chúng ta quen biết từ nhỏ, tôi cũng thấy được chú út cô thương yêu cô như thế nào, nếu chú út cô muốn kết hôn sau đó bỏ cô qua một bên thì cô sẽ có cảm giác như thế nào.”

Tường Văn Hi lại cười: “Anh xem, tôi chỉ mới hỏi có một câu mà anh đã có ý kiến với tôi như vậy, nếu sau này tôi với cháu gái anh cãi nhau thì sao đây tôi dám khẳng định lúc đó anh sẽ không đứng về phía tôi, tôi không phù nhận được việc anh là một người đàn ông tốt nhưng cũng không thể phù nhận được anh cũng là một người chú tốt, cho nên chỉ cần có Yến Nguyễn ở đó thì anh không thể trở thành một người chồng tốt được.”

Từ trước đến nay dù gặp chuyện không vui Yến thất vẫn đeo nụ cười lên mặt, làm cho người ta không nhìn thấy được ý nghĩ trong lòng hắn, nhưng cô mới chỉ đề cập đến Yến Nguyễn một chút thôi mà thái độ hắn đã thay đổi, một bọn họ cảm thấy hắn không có chút tình nghĩa nào, qua biểu hiện vừa rồi của hắn cô có thể thấy được Yến Nguyễn có địa vị cực kỳ quan trọng trong lòng hắn, có một người chú luôn yêu thương mình như vậy là rất tốt nhưng Tường Văn Hi cũng không muốn gả cho một người đàn ông như vậy.

Yến thất lại khôi phục bộ dáng cười cợt như cũ: “Không đính hôn nữa cũng cần phải có lý do, tôi nghĩ lý do vừa rồi không đủ để thuyết phục hai người kia. Trừ khi cô có lựa chọn càng tốt hơn.”

Đúng là một tên hồ ly, rõ ràng là do cháu gái của hắn lại có tình để cô gánh vác chuyện này: “Tôi xác thật có lựa chọn càng tốt hơn.”

Yến thất cảm thấy hứng thú hỏi: “Ài?”

“Không thể phụng cáo!” Tường Văn Hi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi cũng đã nhìn ra đồ hồ ly nhà anh cũng không có ý muốn kết hôn, tôi nói cho anh biết nếu tôi kết hôn mà anh không tặng quà mừng lớn thì không có tình nghĩa thanh mai trúc mã gì nữa đó.”

“Kiều Kiều, cô cũng thật biết uy hiếp người khác nhưng mà tôi cũng không phải người như vậy.” Yến bảy bật cười, lại rót cho Tường Văn Hi một ly trà: “Tôi thừa nhận tôi không có ý định kết hôn.”

“Vậy tại sao lúc trước anh không hề từ chối?” Tường Văn Hi có chút buồn bực nói: “Sớm từ chối thì không phải đau đầu nghĩ biện pháp hủy hôn như bây giờ.”

“Lý do đâu? Cô không yêu tôi hay là tôi không yêu cô?” Yến thất hơi buồn cười nhìn cô: “Lúc đó chắc cô cũng nghĩ đính hôn với tôi dù sao cũng là chỗ quen biết còn hơn là đính hôn cùng với Trương gia hay Lý gia đúng không? Lúc đó cô không từ chối là vì có ý nghĩ như vậy?”

Tường Văn Hi á khẩu không trả lời được, Yến thất còn nói thêm: “Nếu cô thật sự không muốn đính hôn thì nên nói trước sinh nhật của gia gia cô, nếu không ngày hôm đó toàn Tô Giang đều biết đại tiểu thư Tường gia sẽ đính hôn với thất thiếu gia Yến gia.”

“Bên cha anh thì sao?”

“Sẽ không ảnh hưởng gì.” Yến thất dừng lại một chút: “Nhưng rốt cuộc vị công tử nào làm cô đột nhiên động tâm mà muốn vứt bỏ một người tốt như tôi chứ?”

Tường Văn Hi ghét bỏ nói: “Cái bộ mặt giả dối của anh tôi nhìn rất nhiều năm rồi nên không nghĩ lại chung chăn gối với anh.”

Bên này Tường Văn Hi nói chia tay với Yến thất thì bên Bình Giang Khương Minh Ái vừa mới đi dạo về, cô thấy ba cô đang ngồi nói chuyện với cậu út, Khương Minh Ái ngoan ngoãn chào: “Ba ba, cậu út.”

Khương Minh Ái lên phòng cất đồ và thay quần áo xong mới đi xuống phòng khách, cô thấy ba ba cô tươi cười nói với cô: “Minh Ái, lại đây.”

Nụ cười này không giống như là có chuyện tốt, Khương Minh Ái cười hai tiếng hỏi: “Ba ba, có chuyện gì vui sao?”

“Cuối tuần này con muốn đến Tường gia ở Tô Giang đúng không, vừa hay cậu út của con cũng muốn đến đó, con đi với cậu út của con đi sau đó cùng nhau về nhà.”

Quả nhiên gần đây người trong nhà quần cô rất chặt, khó khăn lắm mới có cơ hội đi ra ngoài chơi hai ngày vậy mà bây giờ ba ba lại đập tan hy vọng của cô, nhưng cô vẫn ôm chặt hy vọng hỏi lại: “Cậu út đến Tô Giang làm chính sự có đúng không? Nếu con ở cùng với cậu út chỉ sợ sẽ làm chậm trễ công việc của cậu ấy thôi.”

Yến Đình Nam vẫn có thể nhìn thấu chút tâm tư của Khương Minh Ái, Yến Đình Nam cười nói: “Cậu út cũng tham gia tiệc mừng thọ của Tường lão gia, tất nhiên đưa cháu theo cũng không chậm trễ gì.”

“Hả?” Tuy cô biết cậu út có lui tới với nhà Kiều Kiều, nhưng cậu út bạn như vậy thì cũng không cần thiết đến tiệc mừng thọ nha.

“Cậu út cũng biết Kiều Kiều sắp đính hôn sao? Vì Tường lão gia sẽ công bố tin Kiều Kiều sẽ đính hôn trong bữa tiệc, đây là niềm vui gấp bội nên cậu út mới có ý đến một chuyến hay sao?”

Ngón tay của Yến Đình Nam hơi dừng lại một chút nhưng khuôn mặt vẫn dửng dưng như cũ: “Đính hôn?”

“Đúng vậy? Cháu cứ nghĩ rằng Tường gia gia đã nói với cậu út rồi chứ.” Cô nghĩ đến Kiều Kiều nói Yến thất giống một con hồ ly, Khương Minh Ái liền cười híp mắt lại: “Đúng vậy Kiều Kiều sắp đính hôn rồi, đối tượng là thất công tử Yến gia và cũng là trúc mã của Kiều Kiều.”

Nói đến người nơi khác thì Yến Đình Nam chưa chắc đã biết, nhưng mà hần hay lui tới bên Tô Giang và hai tháng sau hần sẽ đến đó làm việc, cho nên hần có biết một chút về các thế gia ở Tô Giang. Hần cũng từng gặp người tên là Yến Hường Huy này một lần, lần đính hôn này hai nhà đã sớm có ý định mà hai người cũng rất xứng đôi dù là tuổi tác hay gia thế, hưởng hờ với tính cách của Tường lão gia nếu Yến Hường Huy không tốt thì ông ấy cũng không gả đứa cháu gái mình yêu quý nhất cho hần, vậy hành vi ngày đó của hần chỉ thêm phiền cho tiểu nha đầu thôi sao?

Kỳ thật Yến Đình Nam cảm thấy tiếc nuối từ tận đáy lòng, tất nhiên hần cũng phải tái hôn và gia thế người được chọn cũng không thể quá bình thường, lúc đầu hần chỉ coi Tường Văn Hi như vãn bối nhưng trời xui đất khiến làm cho hần không thể không nhìn cô ấy như một cô gái nhỏ, có chút chờ mong cuộc sống sau kho kết hôn của hai người, lại không ngờ...

Tường Văn Hi nghĩ nếu không muốn đính hôn với Yến thất thì phải tìm một lý do hợp lý, nếu không sau này cô lại phải đính hôn với một người xa lạ thì càng phiền toái hơn, cô nghĩ không có cảm tình với ai không bằng gả cho người tốt nhất, tốt xấu gì cô và Yến Đình Nam cũng có quen biết, hơn nữa hần bận rộn như vậy có lẽ thời gian tiếp xúc cũng không nhiều như vậy cô sẽ càng tự do hơn, còn về Khương Minh Việt hần muốn nghĩ sao cũng được.

Tường Văn Hi chuẩn bị tư tưởng thật tốt rồi gọi điện thoại cho Yến Đình Nam, đây là cuộc điện thoại đầu tiên cô chủ động gọi cho hần.

“Văn Hi.”

“Chú Yến, bây giờ chú có bận không?”

“Bây giờ tôi đang rảnh.” Yến Đình Nam buông tài liệu trong tay xuống rồi day day ấn đường.

“Chú Yến, chuyện chú nói lần trước...” Tường Văn Hi khó tránh khỏi hơi khần trương, hơn nữa còn nói chuyện hôn sự trước mặt Yến Đình Nam nên có chút ngượng ngùng, cô ấp úng nói một nửa rồi che điện thoại lại, cô hít thật sâu để cổ vũ chính mình, đúng lúc cô định nói chuyện thì Yến Đình Nam gọi tên cô.

“Văn Hi, lần trước là tôi chưa suy nghĩ kỹ càng nên em không cần để trong lòng.” Yến Đình Nam tưởng cô ngại nói ra lời từ chối, hần biết những người cùng lứa với cô có chút sợ hần.

Khó khăn lắm Tường Văn Hi mới có thể lấy lại được dũng khí thì lại tan thành mây khói, thảo nào hôm trước còn gọi cô là Kiều Kiều hôm nay đã đổi lại thành Văn Hi hoá ra anh ta đang muốn phân rõ giới hạn với cô, một câu suy nghĩ không cẩn thận phủ nhận tất cả, vậy thì cần gì phải nói với cô cần thận suy nghĩ lại, anh ta có nhiều thời gian rảnh để trêu đùa người khác như vậy sao! Tường Văn Hi không rõ tại sao bản thân lại tức giận đến vậy, là vì bị người ta lấy ra làm trò đùa hay bởi vì mất đi người đàn ông có điều kiện tốt nhất đây?

“Vậy tôi cũng không quá rầy rà nữa.” Tường Văn Hi nói xong thì nhanh chóng cúp máy, cô cảm thấy rất mất mặt.

Yến Đình Nam nhắm mắt trầm tư trong chốc lát rồi gọi thư ký.

“Đi tra xét Yến Hương Huy ở Tô Giang cho tôi.”

Tiệc mừng thọ của Trương lão gia đã đến, rất nhiều người đến tham dự mà người ở đây không phải người giàu có thì là quan chức, Trương Văn Hi đi theo Trương Triệu Bắc đi tiếp chuyện với mọi người, Trương Văn Hi cảm thấy trong tất cả người cô từng gặp thì Trương Triệu Bắc có gương mặt đẹp nhất, khác với Yến thất luôn nguy trang hiền lành và Diệp Thừa Đông thì luôn làm ra vẻ âm tình bất định thì Trương Triệu Bắc lạc quan giống như ánh mặt trời làm người ta dễ sinh hảo cảm, mà Trương Văn Hi được lão phu nhân giữ bên cạnh nuôi từ nhỏ cảnh đối nhân xử thế đều hài phóng khoáng khéo léo khuôn mặt lại điểm lệ xinh đẹp, hai người đều là người mà các công tử tiểu thư thế gia muốn kết hôn nhất. Cho nên rất nhiều người vây quanh họ.

Cùng là nữ nhi Trương gia tuổi tác cũng không sai biệt lắm nhưng bên Trương Văn Thiên lại không ai ngó tới, cô ta ghen ghét người được mọi người vây quanh là Trương Văn Hi, cô ta muốn đi lên vạch trần bộ mặt khắc nghiệt độc miệng của Trương Văn Hi lúc ở nhà cho mọi người xem. Cô ta cần môi, khắc chế ý nghĩ của mình, chờ đến khi bình tĩnh lại rồi mới treo một nụ cười trên mặt đi qua.

“Văn Hi, cô thành thật nói cho chúng tôi biết cô đang hẹn hò với Yến thất đúng không?”

“Nhất định là đúng rồi, hai ngày trước tôi còn thấy các cô đi hẹn hò đó!” Một cô gái đã đính hôn cười đùa nói.

“Chị và thất công tử Yến gia vốn là là thanh mai trúc mã, kết thành một đôi cũng là tất nhiên.” Bỗng có tiếng nói thanh thúy vang lên.

Mọi người xung quang đều trầm mặc trong chốc lát, Trương Văn Hi không đáp lại câu kia chỉ cười nói: “Văn Thiên tới rồi sao, qua gặp gia gia chưa?”

Chỉ một câu đã có thể biểu hiện rõ địa vị của hai người ở Trương gia khác nhau thế nào, sắc mặt Trương Văn Thiên thay đổi cô ta cúi đầu có chút tủi thân nói: “Đã gặp qua.”

Chuyện xấu của Trương đại công tử ai mà không biết chứ, nếu không phải muốn duy trì không khí thì ai thèm quan tâm cô ta. Trương Văn Hi cũng không nói gì thêm chỉ gạt đầu cho có lệ, Trương Văn Hi thấy ngoài cửa hơi ồn ào thì híp mắt nhìn, khi nhìn rõ đó là ai thì Trương Văn Hi nhanh chóng nở nụ cười thật lòng, cô mỉm cười nói với mọi người: “Các vị cứ trò chuyện trước, bạn của tôi vừa tới tôi đi tiếp đãi trước.”

“Nhìn bộ dáng của Văn Hi thì người tới là Khương tiểu thư ở Bình Giang đến rồi.”

“Ừ, đó là Yến Đình Nam tiên sinh!”

“Yến tiên sinh cũng tới? Đi, đi xem.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ngày sinh

Edit: Lily_Carlos

Trương Văn Hi thích nhất mặc lễ phục màu đỏ nên hôm nay cũng không ngoại lệ, cô mặc một bộ lễ phục cúp ngực màu đỏ rượu tôn lên dáng người xinh đẹp của cô, lúc Khương Minh Ái đi đến cô nở một nụ cười xinh đẹp chói mắt như ánh mặt trời.

Nhưng khi nhìn thấy Yến Đình Nam cô nhanh chóng thu lại nụ cười đó, cô lễ phép khách khí chào: “Chú Yến.”

Sau khi nghe thấy tiếng chào của Trương Văn Hi thì Yến Đình Nam mới không ngần ngại vì nụ cười kia nữa, hần cười dịu dàng, Trương Văn Hi đưa Khương Minh Ái đến chỗ phái nữ đang tụ tập còn Yến Đình Nam thì đi đến chỗ Trương lão gia.

“Hu hu, Kiều Kiều, cậu nói xem tớ đi ra ngoài một lần dễ dàng sao, người nhà đều trông tớ như trông trộm vậy, vốn tưởng rằng thừa dịp đến dự đại thọ của gia gia cậu có thể tự do vài ngày lại không ngờ cậu út cũng tới.” Khương Minh Ái tỏ vẻ đáng thương lắc đầu: “Tớ cứ nghĩ chỉ cần có sức sống có thể thắng được tuổi tác, nhưng ai ngờ lại bị nhốt ở nhà như thế này, cứ cái đà này tớ sẽ bị rụng hết tóc rồi trở thành hói đầu mất thôi!”

Trương Văn Hi nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của cô nàng thì không nhịn được mà bật cười: “Đề tớ nhìn xem cậu có bị trọc hay không! Ai u, Minh Ái! Đình đầu cậu đúng là sắp bị trọc rồi này!”

Khương Minh Ái biến sắc: “Chẳng lẽ tớ còn trẻ như vậy đã biến thành Địa Trung Hải* rồi sao! Về sau lại phải chải tóc từ bên nầu sang bên kia hải!”

Trương Văn Hi gạt đầu: “Hơn nữa Diệp tam có thể hôn da đầu cậu.”

Khương Minh Ái trợn mắt chế nhạo: “Không biết tên kia bị làm sao nữa cứ thích hôn tóc tớ.”

Tường Văn Hi buồn cười, về mặt này Khương Minh Ái thật ngốc, Diệp Kiều thích cô ấy nhiều năm như vậy mà cô ấy vẫn không phát hiện ra lại còn ngây thơ cho rằng đó chỉ là chuyện nhỏ, trong nhà đã sớm cho cô ấy đính hôn với Diệp Kiều nhưng cô ấy chỉ coi như là liên hôn vì lợi ích giữa hai nhà. Với lại cô ấy nghĩ mình còn nhỏ nên chưa muốn bị hôn nhân trói buộc nhưng lại không dám chống đối ba mẹ chỉ có thể khuyến khích Diệp Kiều hủy bỏ hôn ước. Diệp Kiều chỉ ước nhanh cưới được cô ấy về thì sao có chuyện đi hủy hôn ước chứ, đôi khi Khương Minh Ái oán hận chuyện không được làm chủ hôn nhân nhưng mấy năm nay đã cam chịu việc Diệp Kiều là vị hôn phu của mình, dù sao gả cho người quen vẫn tốt hơn.

“Yến thất của cậu đâu?” Khương Minh Ái đùa giỡn nói: “Bây giờ cậu cũng sắp biến thành cô gái có hôn ước giống tớ rồi.”

Tường Văn Hi liếc mắt nhìn cô ấy một cái: “Tớ không đuổi kịp cậu đâu, hôn ước này chắc gì đã thành.”

“Đây là thế nào? Cậu xinh đẹp như vậy mà Yến thất không vội cưới về sao?”

“Tớ thừa nhận là tớ đẹp, nhưng Yến thất thì sao?” Tường Văn Hi dẫn Khương Minh Ái đến xích đu ngồi xuống: “Tớ sẽ không gả cho Yến thất.”

Khương Minh Ái hí hóp hỏi: “Yến thất làm cái gì?”

“Cậu đừng tưởng tượng nhiều quá, Yến thất có một cô cháu gái...” Tường Văn Hi dừng một chút mới nói: “Có chút tà môn.”

“Có tà môn thế nào đi nữa thì cũng chỉ là cháu gái cũng không phải là con gái của hần đâu.”

“Mọi người đều biết chú út đối xử rất tốt với tớ, con người chú ấy rất chân thật nếu như thật sự thích m ai thì sẽ che chở cho người đó, đào tìm móc phổi đối tốt với người đó, về sau nếu là kết hôn dù đối tượng có là người chú ấy không thích thì chú ấy cũng sẽ làm hết trách nhiệm của một người chồng nên chú ấy nhất định sẽ đối xử với vợ của chú ấy thật tốt, gả cho người như vậy rất hạnh phúc và chú ấy sẽ vì người kia mà đau lòng và cũng có trách nhiệm với người kia. Mà Yến thất hần luôn tươi cười với mọi người đối với ai cũng thật tốt, nhưng thật ra tìm hần đầy gai nhọn, dù hần có chút tình nghĩa thanh mai trúc mã với tớ nhưng mà chuyện gì liên quan đến cháu gái hần hần sẽ làm ra được chuyện không thêm nhận người thân.” Tường Văn Hi dừng lại một chút: “Cho nên dù hần là người xuất sắc nhất thì tớ cũng không muốn gả cho hần.”

“Nhưng cậu đã nói hôm nay sẽ tuyên bố hai người đính hôn mà?”

“Trước đính thôi.”

“Nói mãi tớ cũng không hiểu, cậu làm như vậy để làm cái gì, cậu đâu có tính toán không lấy chồng.”

Tường Văn Hi trầm mặc trong chốc lát: “Tớ vẫn luôn cho rằng sau này chỉ cần gả cho một người có gia thế tương đương, tốt tính và giữa chúng tớ có thể tương kính như tân là được. Lúc gia gia và chú út nói đến Yến thất thì tớ chỉ nghĩ hai người bọn tớ quen nhau từ nhỏ cho nên gả cho hần là lựa chọn tốt nhất sau khi kết hôn có lẽ hần sẽ đối xử tốt với tớ, nhưng bây giờ tớ bỗng phát hiện người luôn được yêu thương như tớ thật sự không chấp nhận được một người không yêu thương tớ, đối với nhau chỉ có nghĩa vụ và trách nhiệm thì có thể trở thành quan hệ thân mật nhất được không? Chỉ là nghĩ lại, tớ đều cảm thấy không thể chấp nhận được cho nên bây giờ đính hôn với Yến thất trước coi như tránh đi một ít phiền toái và cũng coi như là cho bản thân thời gian để giảm xóc.”

Tường Văn Hi cảm thấy cứ nói đề tài này thật không tốt, nên lại kiêu ngạo cười nói: “Hơn nữa, kể cả từ hôn xong thì với cái điều kiện của tớ thì không lo không gả được, người trong thành Tô Giang đều muốn cưới tớ đấy.”

“Ài? Mà tớ lại nghĩ đến một người đó.” Khương Minh Ái cười trộm: “Tên Hàn nhị kia vẫn luôn nhớ thương cậu đó! Nếu cậu gả đến Hàn gia thì cũng không tồi đâu, đến lúc đó ngày nào tớ cũng có bạn chơi cùng.”

“Tớ mới chuẩn bị đính hôn thôi mà cậu đã chuẩn bị tốt để tớ vượt tường thuận lợi rồi.” Tường Văn Hi và Khương Minh Ái nói chuyện phiếm trong chốc lát, thì thấy em họ đi đến báo là khách đã đến đủ rồi.

Người có thể tới đều là thế gia danh môn ở Tô Giang, Tường Văn Hi và Yến thất đứng cùng một chỗ những người bên cạnh đều khen hai người họ xứng đôi lại môn đăng hộ đối, hai lão gia từ cũng rất vui vẻ lập tức công bố tin tức hôm nay hai người sẽ đính hôn, Tường Văn Hi nghe được lời chúc phúc của những người bên cạnh cảm thấy bản thân như đang tổ chức hôn lễ thật vậy, lại nhìn Yến thất đứng bên cạnh cô thấy hần cứ tươi cười nhưng cô biết nụ cười đó không phải thật tâm, như vậy mới nói hôn nhân không có một chút tình yêu thì cũng không được.

“Hai người thật xứng đôi, đúng là trai tài gái sắc.”

“Yến Hường Huy là người xuất sắc nhất trong đám con cháu thế gia, bất luận nói về tâm kế hay thủ đoạn thì hần hơn xa mấy người cùng lứa, các trưởng bối đều mong muốn con cái của mình có thể noi theo hần. Mà Tường Văn Hi, không nói về gia thế hay bề ngoài cách cư xử của cô lại hào phóng khéo léo, nhà hàng【 Thanh Thủy Phúc 】trên đường Thiên Nguyên là cô mở, nhìn qua thì chỉ nghĩ đó là một quán ăn bản địa mà thôi nhưng người có thể vào ăn đều không phải người bình thường, cho nên đừng xem thường cô gái nhỏ này vì cô có nhân mạch cực lớn. Có thể thấy được nói thành nữ tài nam mạo cũng có thể.”

Yến Đình Nam nghe thấy đối thoại của hai người bên cạnh, nhà hàng【 Thanh Thủy Phúc 】kia hần ở Bình Giang cũng có thể nghe tới, nghe lão gia từ nói nhà đầu này muốn ăn ngon nên mới mở cửa hàng không ngờ lại có hiệu quả đến vậy, hần nhìn cô đứng bên cạnh Yến Hường Huy lại mang về mặt tươi cười vừa hào phóng vừa khéo léo nói chuyện với người ta, Yến Đình Nam uống một ngụm rượu trong đầu lại nhớ tới dáng vẻ lo lắng sợ hãi của cô khi đứng trước mặt hần, nhớ tới dáng vẻ kiêu mị câu nhân ở dưới thân hần.

Tiệc mừng thọ kết thúc chủ khách đều vui vẻ, đến khi khách về gần hết Khương Minh Ái mới kéo tay cô ra về đáng thương nói: “Tớ cũng phải về rồi thật

luyến tiếc thời gian ở đây. Về nhà lại nhàm chán muốn chết.”

“Sao Diệp tam có thể để cậu trông nếm một mình ở nhà chứ? Gần đây tớ có chút chuyện, bao giờ làm xong tớ sẽ đến tìm cậu chơi.” Tưởng Văn Hi ôm Khương Minh Ái, lại xoa mái tóc ngắn của cô ấy: “Tiểu khả ái, đừng cắt tóc nữa, cứ để tóc dài thì lúc mặc váy cưới sẽ càng thêm xinh đẹp hơn.”

“A a a a a, vốn đã đau lòng lắm rồi mà cậu lại còn nói đến chuyện còn đau lòng hơn.” Khương Minh Ái nhìn xung quanh thấy không có ai ở đó mới nhỏ giọng nói: “Tuy nói cậu với Yên thất chỉ lợi dụng nhau nhưng Kiều Kiều của chúng ta đẹp như vậy Yên thất cunh khó mà chịu được, đến lúc đó.... hắc hắc.”

Tưởng Văn Hi cũng nói bằng giọng trêu tức: “So với tớ và Yên thất thì tớ lo lắng cho cậu hơn đó, thức ăn dự trữ Diệp tam để nhiều năm như vậy cậu cứ từ từ mà ăn đừng để bị nghẹn nha.”

Khương Minh Ái bị nghẹn, không cam lòng yếu thế nói: “Kiều Kiều, tớ chỉ cần nghe giọng nói của cậu thôi là đã thấy xương cốt mềm nhũn ra rồi, lúc trên giường cậu kêu lên vào tiếng có phải sẽ làm cho người ta lên cao triều có đúng không nào?”

Tưởng Văn Hi nhanh chóng nghĩ tới lần phát sinh quan hệ với Yên Đình Nam, tuy nói lúc phát sinh quan hệ cô cũng mơ mơ màng màng nhưng cảm giác kích thích Yên Đình Nam đem đến như đã khắc sâu trong đầu cô rồi, chỉ cần nghĩ đến là cả người cô như bị thiêu đốt vậy.

“Oa, sao mặt cậu lại đỏ lên như vậy? Chẳng lẽ có cái gì mà tớ không biết sao?” Khương Minh Ái và Tưởng Văn Hi đã lớn rồi nên đôi khi hai cô hay nói chuyện kiểu như vậy, nhưng khi thấy mặt Tưởng Văn Hi đỏ đến như vậy làm cho khuôn mặt vốn đã diễm lệ lại có thêm cảm giác mị hoặc.

Tưởng Văn Hi chưa từng gạt Khương Minh Ái chuyện gì, trừ chuyện thích Khương Minh Huy và phát sinh quan hệ với Yên Đình Nam, bài chuyện này một chuyện nói ra rất ngại còn một chuyện cảm thấy không thể nói. Cô liếc Khương Minh Ái một cái rồi nói: “Chị đây đang tự tưởng tượng được chưa?”

Vừa nói xong thì thấy Yên Đình Nam và Tưởng Triệu Bắc đã đi tới, Tưởng Văn Hi có chút không được tự nhiên vì cảm thấy bản thân vừa làm chuyện xấu xong bị bắt tại trận vậy. Nhưng mà cô vẫn năng cảm lên làm ra bộ dạng đứng đắn đoan trang.

“Cậu út, đã xong rồi sao?” Khương Minh Ái nhìn Yên Đình Nam bằng vẻ mặt không nở xà rồi.

Yên Đình Nam bật cười dịu dàng nói: “Sáng mai cậu còn có việc cháu có thể ở lại thêm một đêm nữa.”

Lại nhìn về phía Tưởng Văn Hi, đưa hộp nhỏ trong tay cho cô nói: “Tôi nghe Minh Ái nói thì mới biết được cô sẽ đính hôn, nên chuẩn bị quà hồi với một chút sau này sẽ bỏ sung lại sau.”

Đến sinh nhật Minh Ái thì Tưởng Triệu Bắc cũng sẽ lấy danh nghĩa trưởng bối tặng quà cho nên cô không cảm thấy hộp quà này không nên nhận, Tưởng Văn Hi nhận lấy hộp lễ phép nói: “Chú Yên khách khí rồi.”

Lấy thân phận của Yên Đình Nam, Tưởng Triệu Bắc tự mình đi tiễn hai người, Tưởng Văn Hi lại đến bên gia gia một lát mới trở về phòng của chính mình, cô nằm lên trên sofa nhắm mắt dưỡng thần một lát rồi mới cầm lấy hộp nhỏ bên cạnh vuốt ve hai cái rồi mới mở ra.

Trong hộp là một khối dương chi bạch ngọc được khắc thành hình hồ lô nhỏ tinh tế, trên thân hồ lô được nạm một vòng kim cương nhỏ và có một cái dây bằng bạch kim xuyên qua hồ lô một cách tinh tế. Tưởng Văn Hi cầm vòng cổ lên đặt trên tay đánh giá, sau đó lại đến trước bàn trang điểm ướm thử sợi dây lên cổ của mình, cô nhìn cô gái diễm lệ trong gương không khỏi mỉm cười: “Lễ vật chuẩn bị với vàng này còn hợp ý hơn so với lễ vật người khác chuẩn bị một cách tỉ mỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Li Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trượt tuyết

Edit: Lily_Carlos

Tuy nói là đính hôn, nhưng Tưởng Văn Hi cảm thấy cuộc sống của mình không có quá nhiều biến hoá, có thì thỉnh thoảng đi gặp Yên thất rồi hai người cùng đi chơi, trong mắt người ngoài hai người đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ nùng tình mật ý, nhưng thực tế như thế nào chỉ hai người họ biết.

Khi có thời gian rảnh Tưởng Văn Hi sẽ đi vòng vòng trong nhà hàng, hôm nay Diệp Thừa Đông từ bên kia về vừa lúc đi ngang qua chuẩn bị vào xem thì thấy có người đang làm loạn ở đại sảnh.

“Tiên sinh thứ lỗi cho, nơi này của chúng tôi cần hẹn trước.” Tuy gặp người đến gây sự nhưng giám đốc trực ban vẫn nói chuyện một cách kiên nhẫn.

“Gọi ông chủ của các cậu ra đây, tôi không tin có người lại đi chê tiền!” Người đàn ông trẻ tuổi nói bằng giọng châm chọc.

“Chỉ là một quán ăn mà thôi kiêu ngạo cái gì chứ.” Cô gái đi theo bên cạnh cũng châm chọc một câu.

Giám đốc trực ban vừa định nói chuyện thì thấy Tường Văn Hi, anh ta nhanh chóng chào cô: “Tường tiểu thư.”

Mấy người kia thấy giám đốc trực ban tỏ ra hết sức kính trọng thì cũng quay đầu nhìn qua, người đàn ông đầu tiên vừa nhìn thấy Tường Văn Hi thì sững sờ, Tường Văn Hi cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái mà nhìn giám đốc trực ban lạnh giọng nói: “Bảo an của nhà hàng để làm cảnh hả?”

Sau khi mấy người kia bị bảo an ‘khách khí’ đuổi hết ra khỏi cửa giám đốc trực ban mới đến bên cạnh Tường Văn Hi cẩn thận nói: “Tường tiểu thư, tôi thấy mấy người kia đều không phải là người bình thường nên tôi nghĩ có thể không động thủ thì không cần động.”

“Giám đốc Hồ,” Ngón tay mảnh khảnh của Tường Văn Hi gõ gõ lên mặt bàn, cô nói bằng giọng trầm trầm: “Nếu chỉ vì một tên nhân mô cầu dạng* đến mà lại mặc kệ hắn ta náo loạn ở đây thì chức giám đốc này của chị cũng không cần làm nữa.”

*:Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Mặt giám đốc trực ban cũng trở nên trắng bệch, chị ta nghĩ đến thân phận của những người đang ăn com bên trong thì nhanh chóng nói bằng giọng thành khẩn: “Xin lỗi, Tường tiểu thư, hôm nay do tôi sơ xuất.”

Tường Văn Hi thấy vẻ mặt cô ấy không có chút không phục nào, cảm thấy vẫn có thể dạy dỗ: “Lúc trước mời chị đến làm việc cũng vì thấy chị rất ôn trọng nhưng mà quá ôn trọng cũng không tốt, người đến ăn com ở đây là thân phận gì chị cũng rõ, có người đến đây gây sự cứ việc gọi bảo an đuổi họ ra ngoài, chị nên nhớ bà chủ nhà hàng này cũng không phải là người phụ nữ bình thường.”

“Tôi đã biết thưa cô chủ!”

“Đi làm việc đi.”

Tường Văn Hi nhìn khách trong phòng hôm nay thì quyết định đi đến sảnh Nghĩa Hoà, Đoàn lão gia tử lớn hơn gia gia cô vài tuổi có lui tới với gia gia cô về tình về lý đều phải đi qua chào hỏi.

Trong sảnh Nghĩa Hoà có bốn người, Tường Văn Hi tươi cười thân thiết chào Đoàn lão gia tử, khi nói chuyện lại có vẻ thân cận giống như trưởng bối, con người Đoàn Hải Vinh rất thích các cô gái nhỏ cười rộ lên xinh đẹp như vậy, nhìn cô như vậy lại cảm thấy bản thân trẻ ra.

Nói chuyện làm lão gia tử vui vẻ, lúc này Tường Văn Hi mới nhìn người đàn ông bên cạnh lão gia tử: “Chú Yến, đã lâu không gặp.”

Yến Đình Nam đến Tô Gian nhậm chức được một tháng, công việc rất nhiều nên tính đã lâu không gặp cũng đúng, hắn nhìn khuôn mặt vẫn diễm lệ như cũ của cô về mặt cũng mềm mại đi một chút: “Tôi vẫn luôn bận việc, do hôm nay có việc nên mới ghé qua nhà hàng của Văn Hi, tôi cảm thấy địa điểm cách bài trí đều rất tốt khó trách Đoàn lão gia khen ngợi này.”

Tường Văn Hi hào phóng cười: “Chú Yến đã có lời khen như vậy thì sau này nhà hàng của cháu lại có thêm một vị khách quý nữa rồi, bữa com này coi như là bữa đón gió tẩy trần cho chú Yến vậy.”

“Nhìn nha đầu này đi, mời một bữa com miễn phí đổi lấy một vị khách quen rất có lợi nha.” Đoàn lão gia tử cười trêu ghẹo: “Hôm nay nay chúng ta đều được lây của Đình Nam.”

“Lão gia tử nói đùa, nếu Văn Hi không mở một cửa hàng như vậy thì cháu cũng không có lộc ăn.”

Nụ cười trên môi Tường Văn Hi càng sâu hơn: “Chú Yến khen như vậy làm cháu ngại quá đi mất, mọi người cứ ăn trước đi cháu đi xem phòng bếp còn món gì không, phải thêm món cho chú Yến mới được.”

Tường Văn Hi vừa đi, Đoàn lão gia tử cảm khái nói: “Nếu nhà tôi có cháu trai vừa tuổi nhất định tôi sẽ hỏi nha đầu này về làm cháu dâu vừa nghĩ đã thấy vui rồi, vẫn là tiểu tử Yến gia có phúc định được một cô vợ tốt.”

Ngón tay Yến Đình Nam hơi dừng lại cũng không có thêm ý kiến gì, dù là điều kiện hay các phương diện đều ưu tú hơn người, cách đối nhân xử thế còn hào phóng hơn nhiều so với bạn cùng lứa, lại rất có chừng mực không quá khô khan và cũng không quá nhiệt tình, khó trách các trưởng bối thích cô ấy như vậy. Chỉ là hắn nhớ đáng về lo lắng bất an của cô khi nhìn thấy hắn khi trước, khi đó cô ấy càng giống một cô gái bình thường hơn, hắn lạnh nhạt nói: “Yến thất đúng là có phúc.”

Lần tiếp theo cô gặp Yến Đình Nam ở yến hội của Từ gia, lần này cô chỉ lịch sự chào hắn rồi kéo Yến thất đi tiếp tục nói chuyện với những người khác, Tường Văn Hi cho rằng sẽ không phải tiếp xúc với Yến Đình Nam nữa thì đột nhiên lại gặp mặt là cô không kịp phòng ngừa.

Ngoại ô thành phố mới mở một khu trượt tuyết, ở đây cũng có dịch vụ ngâm suối nước nóng có vẻ rất khá, nên Tường Văn Hi hẹn bạn bè thân thiết đến đây trượt tuyết, Yến thất cũng đi cùng và đương nhiên Yến Nguyễn cũng đi theo. Từ sau khi đính hôn lần nào cô và Yến thất hẹn hò Yến Nguyễn cũng sẽ đi theo nên số lần cô gặp Yến Nguyễn cũng không ít, nếu cô và Yến thất có tiếp xúc thân mật thì Yến Nguyễn cũng đứng lúc chạy đến giữa hai người, Yến thất cảm thấy không có cách nào với hành vi của Yến Nguyễn nhưng cô thấy trong mắt hắn có cung chiều dung túng, đến nỗi Tường Văn Hi chỉ muốn tránh phiền toái mới đính hôn với Yến thất cũng không thích cái bóng đèn mang tên Yến Nguyễn này.

Nhưng hôm nay có chút đặc biệt vì đột nhiên Yến thất lại phá lên chăm sóc cô nhiều hơn, ánh mắt hắn nhìn cô cũng dịu dàng hơn làm cho mọi người đều quay qua trêu chọc họ: “Nhìn cái bộ dáng tú án ái của Yến thất này, thật làm người ta hâm mộ mà.”

“Ài, bắt nạt những người cô đơn như chúng ta đây!”

Tường Văn Hi vẫn mỉm cười nhưng lại âm thầm trừng mắt nhìn Yến thất, thừa dịp vào phòng thay đồ cô mới nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay anh muốn làm cái gì vậy?”

“Tất nhiên là chăm sóc cho vị hôn thê của mình rồi, không phải sao?”

“Đừng có nói dối, anh lại có chủ ý gì!”

Yến thất cười cười rồi nói thầm vào tai Tường Văn Hi: “Văn Hi vừa xinh đẹp lại vừa có tài, tôi nghĩ kỹ rồi dù sao cũng phải kết hôn chỉ bằng chúng ta thực sự ở bên nhau đi.”

Tường Văn Hi dùng vẻ mặt giống như vừa gặp quỷ nhìn hắn: “Anh lại bị cái gì kích thích à?”

“Văn Hi có sức quyến rũ như vậy về tình hay về lý tôi sẽ bị thuyết phục nhanh thôi.”

Dù Yến thất trông rất nghiêm túc nhưng Tường Văn Hi không tin hắn như vậy là thật lòng, cô cười như không cười nói: “Tuy chuyện này có thể xảy ra nhưng tôi không tin anh đột nhiên bị tôi mê đảo, được rồi tôi đi đưa cháu gái anh đi thay đồ.”

Yến Nguyễn liếc mắt nhìn Yến thất rồi ngoan ngoãn đi theo Tường Văn Hi, sau khi hai người rời đi Yến thất nhìn theo bóng dáng của họ lại có cảm giác hơi phức tạp.

“Tôi nghe thấy được.”

“Hử?”

Yến Nguyễn không nói thêm nữa chỉ trầm mặt thay quần áo, Tường Văn Hi đã nhìn quen bộ dạng âm trầm của cô ấy nên cũng không hỏi nhiều.

Đối với Tường Văn Hi thì trò trượt tuyết này cũng là sở trường, đến mùa đông cô thích nhất đi làm hai việc đó là trượt tuyết và ngâm suối nước nóng. Tô Giang ở phía nam Bình Giang nhưng mùa đông ở nơi này cũng không ấm áp, đến lúc lạnh thì dưới 0 độ cũng là bình thường, nên xây khu trượt tuyết ở đây dù kém ở phương bắc rất nhiều nhưng có bản vẫn có thể chơi tận hứng.

Yến Đình Nam không ngờ lại gặp Tường Văn Hi ở đây, dường như dù ở đâu thì Tường Văn Hi đều là tâm điểm chú ý của mọi người, đặc biệt còn là nơi băng thiên tuyết địa* như thế này, bộ dạng xinh đẹp diễm lệ của cô giống như muốn hoà tan toàn bộ băng tuyết nơi đây, ánh mắt hắn cứ dán chặt vào người cô thấy cô đắc ý tươi cười với đồng bạn thì bản thân hắn cũng không cầm lòng được mà nở nụ cười.

*: trời đất toàn băng tuyết

“Yến tiên sinh có muốn đi cùng tôi đó không?” Bỗng có giọng nữ lưu loát truyền đến.

Yến Đình Nam lại biến thành bộ dáng ôn hoà kia, “Tôi không đi đâu, Chương tiểu thư đi chơi vui vẻ.”

Chương Lan cũng không cưỡng cầu, tuy rằng cha muốn tác hợp cho mình với Yến Đình Nam nhưng xem ra Yến Đình Nam không có ý này, hắn đi cùng là vì cho cha vài phần mặt mũi thôi, cô nhìn về phía khu trượt tuyết vừa nhìn qua đã thấy Tường Văn Hi liền cười nói: “Đúng lúc gặp được người quen, Yến tiên sinh cứ tự nhiên.”

Lại nói tiếp, không chỉ trường bối và người khác phải thích Tường Văn Hi mà cũng có nhiều tiểu thư nhà giàu thích chơi cùng cô, bọn họ cảm thấy chơi cùng cô bản thân sẽ được thả lỏng chút, cô lại là người hào phóng không so đo thiệt hơn nên dù có chia sẻ một ít bí mật nhỏ với cô thì cô cũng sẽ không đi nói với người khác. Tuy Chương Lan lớn hơn Tường Văn Hi ba tuổi nhưng lại rất thích cô ấy nên khi nhìn thấy Tường Văn Hi thì Chương Lan cũng vui vẻ đi qua.

“Văn Hi!”

“Chương Lan?” Tường Văn Hi gặp được Chương Lan ở đây cũng rất vui vẻ: “Chị về khi nào vậy?”

“Mới về được mấy ngày thôi, vừa về lại có việc nên không kịp gọi cho em.” Chương Lan cười nói, “Nghe nói em đính hôn với Yến thất, chị chúc mừng em trước còn lễ vật sẽ bổ xung sau.”

“Không phải đồ quý hiếm em cũng không nhận đâu, đúng rồi lần này chị về sẽ không đi nữa đúng không?”

“Lần này chị về để kế thừa gia nghiệp, muốn chạy cũng không được.”

“Vậy em gọi trước một tiếng Chương tổng để chị thích ứng một chút.” Tường Văn Hi vui vẻ cười nói, “Nữ tổng giám đốc khi nào muốn kén phò mã đây? Lần trước em đính hôn chú đi cứ nhả mãi chuyện của chị.”

Chương Lan bất đắc dĩ nói, “Em cho rằng vì sao hôm nay lại gặp được chị ở đây, chị vừa về nước người nhà đã sắp xếp cho chị đi xem mắt.”

Tường Văn Hi cảm thấy hứng thú hỏi, “Là công tử nhà nào vậy?”

“Nếu là nhà bình thường thì cũng thôi nhưng người ta là nhân trung long phượng, dù là kết hôn lần hai cũng là nhà chị trèo cao.”

“Tô Giang chúng ta cũng có loại nhân vật như vậy sao?”

Chương Lan buông tay, “Không nói chuyện này nữa, chúng ta đo trượt tuyết đi.”

Lâu rồi hai người mới gặp lại nhau nên cả hai đều chơi hết mình, tuy còn cảm thấy chưa đã nhưng nghĩ tới đối tượng xem mắt của Chương Lan cũng ở đây nên giữ người lại dùng cơm cũng không hay, lúc hai người muốn tách ra thì Yến Đình Nam xuất hiện, Tường Văn Hi thấy Chương Lan đi qua đó áy náy nói: “Thật ngại quá vì đột nhiên gặp bạn thân ở đây nên quên mất thời gian, mong Yến tiên sinh thứ lỗi.”

Tường Văn Hi cảm thấy có chút vi diệu, vậy mà người Chương Lan nói lại là Yến Đình Nam, thật là... Cô thu hồi suy nghĩ rồi đi qua đó hào phóng chào: “Chú Yến.”

Yến Đình Nam nhìn Tường Văn Hi khó tránh khỏi nghĩ đến một màn trước đó, hần bất động thanh sắc nói, “Sao chỉ có mình cô? Bạn bè của cô đâu?”

“Có lẽ họ đang ở nhà ăn.” Tường Văn Hi suy nghĩ một chút vẫn khách khí hỏi: “Chú Yến, chú có muốn ăn cơm với chúng cháu không?”

“Cũng được.”

Tường Văn Hi: “....”

Yến Đình Nam cảm thấy quan hệ giữa Tường Văn Hi và Chương Lan không tồi, vốn hần không muốn có quan hệ gì với Chương Lan, hôm nay hần đến đây chẳng qua là vì cho cha Chương Lan chút mặt mũi thôi, không ngờ lại thấy được một màn ngoài ý muốn.

Khi đến nhà ăn quả nhiên mọi người đã tới đủ, khi họ nhìn thấy Yến Đình Nam thì hơi sững sờ sau đó mọi người nhanh chóng đứng dậy lễ phép chào hỏi, trong lòng Tường Văn Hi không khỏi cảm khái Yến Đình Nam đúng là một người chuyên đi há hủ bầu không khí. Lại nói vốn cô cũng hơi sợ hần nhưng từ khi hần nói muốn kết hôn với cô sau đó lại ‘hỏi hôn’* thì Tường Văn Hi không còn sợ hần như vậy nữa, giống như cô có ý nghĩ ‘chẳng qua chỉ là một người đàn ông mà thôi’.

*:huỷ bỏ giao ước sẽ lấy nhau làm vợ chồng

“Sao không thấy vị hôn phu của em?” Chương Lan kỳ quái hỏi.

“Lúc chúng ta trượt tuyết Yến Nguyễn không cẩn thận bị trật chân nên Yến thất đưa Yến Nguyễn về trước.” Tường Văn Hi nhận được tin nhắn của Yến thất hần nói cũng không nghiêm trọng bảo cô cứ tiếp tục chơi, cho nên cô cũng không đi theo.

Bữa cơm này khó tránh khỏi hơi câu nệ, nhưng Tường Văn Hi vẫn ăn rất ngon miệng, trượt tuyết cả buổi rồi nên cần ăn nhiều chút.

Cơm nước xong mấy người Phó Tinh quyết định ở lại đây một đêm, Chương Lan cũng có giao tình với các cô nên Phó Tinh cũng khuyên cô nên ở lại, Chương Lan cảm thấy đã lâu không gặp bạn bè nên muốn ở lại cùng mọi người.

Nhưng Tường Văn Hi thì không ở lại, tuy Yến Nguyễn chỉ bị thương nhẹ nhưng dù sao sau này đều là người nhà cho nên cô nàng bị thương thì cô cũng không nên ở lại chơi đùa vui vẻ, mọi người cũng hiểu cho cô nên cuối cùng chỉ có hai người Yến Đình Nam và Tường Văn Hi về nội thành.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Li Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Triền

Edit: Lily_Carlos

Mùa đông ở Tô Giang rất lạnh trời cũng tối sớm hơn, trong xe có đầy đủ máy sưởi làm cho người ta thiu thiu ngủ, lúc này Tường Văn Hi ngồi ở ghế lái nhìn thẳng về phía trước chăm chú lái xe, cô ngồi ngay cạnh Yến Đình Nam nên cô cảm giác có hơi quý dị.

Vốn có tài xế đến đón Yến Đình Nam nhưng ai biết đi được nửa đường thì xe bị chết máy, vì thế nên Tường Văn Hi làm người tốt một lần và Yến Đình Nam không hề khách khí mà ngồi lên xe.

“Tôi nhớ Văn Hi từng nói yêu cầu về tính cách nửa kia của mình.” Yến Đình Nam đột nhiên nói.

Tường Văn Hi sững sờ một chút rồi ‘ừ’ một tiếng.

“Như vậy Văn Hi có vừa lòng với Yến Hường Huy không?”

“Yến thất xuất sắc như vậy nên tôi đây cũng vừa lòng.”

Yến Đình Nam cười khẽ một tiếng, lại dùng tay xoa ấn đường của mình: “Kiều Kiều, nếu bảo em từ hôn với hấn thì em có bỏ được không đây.”

Tường Văn Hi dùng xe ở ven đường, cô cảm thấy hơi bức bối quay qua nhìn Yến Đình Nam: “Chú có ý gì đây?”

Yến Đình Nam nhìn cô, hấn chỉ cảm thấy một cô gái như vậy mà gả cho Yến Hường Huy và sau này cô ấy biết chuyện tình cảm giữa chú cháu họ thì cô ấy sẽ bị tổn thương thế nào đây, liệu một cô gái nhỏ luôn được nuông chiều luôn được bảo vệ có chịu nổi tổn thương đó không hay sẽ héo mòn theo năm tháng. Hấn từng tiếc nuối vì biết cô sẽ gả cho người khác, nhưng bây giờ hấn biết đó là hồ lừa việc cứu cô ấy ra khỏi đó là chuyện nên làm.

“Kiều Kiều, những lời tôi nói với em ở Bình Giang đều xuất phát từ trong lòng tôi, việc cầu hôn em cũng là thật tâm, tôi vốn nghĩ sẽ cầu hôn em vào ngày sinh nhật ông ngoại em nhưng lại biết được tin em sắp đính hôn từ chỗ Minh Ái, tuy rất tiếc nuối nhưng tôi nghĩ em còn trẻ như vậy mà em và hấn cũng có tình thanh mai trúc mã, hơn nữa Yến Hường Huy là người không tôi cho nên việc em gả cho hấn cũng không kém hơn so với việc em gả cho tôi.”

Tường Văn Hi nghe thấy trong giọng nói của Yến Đình Nam có tiếc nuối và cũng có cả hối hận, kỳ thật trong lòng cô cũng hơi do dự nhưng cô cảm thấy bản thân bị Yến Đình Nam trêu chọc, không biết trời xui đất khiến thế nào cô lại nói: “Lần đó tôi gọi điện thoại cho chú là muốn nói tôi muốn gả cho chú.”

Tường Văn Hi cười nhạt: “Nhưng thứ gọi là duyên phận thật là kỳ lạ, là tôi và chú Yến không có duyên.”

“Nhưng tôi lại cảm thấy bản thân rất có duyên với Kiều Kiều em đó.” Yến Đình Nam sùng nịch sờ đầu Tường Văn Hi: “Kiều Kiều, em còn nhớ tôi đã từng nói gì không? Tôi đã nói tôi sẽ yêu thương em, nuông chiều và che chở cho em thì nhất định tôi sẽ làm được.”

Tường Văn Hi thấy thái độ thân mật của hấn thì ngây ngốc hỏi: “Chú Yến, bây giờ chú đang muốn thọc gậy bánh xe sao?”

Yến Đình Nam thiếu chút bị sắc nước miếng, nhưng khi rơi vào trong tình huống hiện tại thì hấn cảm thấy hối hận vì ngày đó không chờ thêm vài giây, nếu lúc đó hấn chờ thêm vài giây thì có lẽ hấn đã trở thành vị hôn phu chân chính của cô mà không cần phải đi làm tiểu tam đi thọc gậy bánh xe mưu đồ thượng vị thế này. ...

“Vốn em nên gả cho tôi sao lại nói là thọc gậy bánh xe được chứ.” Yến Đình Nam hơi dừng lại, hấn đến gần Tường Văn Hi nói bằng giọng trầm thấp và có chút ái muội: “Kiều Kiều, sức quyến rũ của em quá lớn cho dù đi làm tiểu tam thì tôi cũng cam tâm tình nguyện.”

Hơi thở ấm nóng trực tiếp phả vào làn da của Tường Văn Hi làm lông tơ của cô cứ dựng ngược hết cả lên, một người đang ông luôn cao cao tại thượng lại nói ra một câu như vậy càng dễ làm lay động lòng người, Tường Văn Hi hơi đỏ mặt nhưng cô không lùi bước mà di chuyển gần thêm một chút làm chóp mũi hai người chỉ còn cách nhau vài centimet: “Lớn thế nào?”

Yến Đình Nam thuận thế hôn lên môi cô: “Muốn ăn em.”

Tường Văn Hi cảm thấy máu toàn thân giống như ngưng tụ lại sau đó bắt đầu quay cuồng, một người đứng đắn uy nghiêm như Yến Đình Nam làm cho người ta kính sợ khi nói ra lời thô tục thì làm người ta khó có thể kìm chế, cô chủ động vươn tay chủ động ôm lấy cổ Yến Đình Nam rồi thông thả liếm môi hấn nhẹ nhàng nói: “Vậy chú còn chờ cái gì nữa.”

Tuy bình thường Yến Đình Nam đứng đắn uy nghiêm nhưng hấn cũng là một người đàn ông, hiện giờ còn nhìn thấy bộ dạng này của Tường Văn Hi thì hấn nhanh chóng lộ rõ ra bản tính của một người đàn ông, hấn cười một tiếng không ôn hoà như thường ngày lại có chút xấu xa làm cho lòng người trở nên ngứa ngáy, ngay sau hấn ngậm lấy đôi môi nhỏ xinh của cô, hấn cẩn thận liếm môi dưới rồi lại dùng ngậm đôi môi vào trong miệng mà vuốt ve. Tường Văn Hi cũng chủ động đưa đầu lưỡi của mình ra linh hoạt đưa vào trong miệng hấn cuốn lấy đầu lưỡi của hấn.

Sương đã đọng lại trên cửa sổ xe làm cho cảnh tiên điểm bên trong, nhưng nghe tiếng động phát ra từ bên trong cũng không khó để đoán ra được bên trong đang có hai người đang triển miên.

Áo lông của Tường Văn Hi đã bị mở khoá ở dưới, hai tay cô luồn vào mái tóc dày của hấn ngứa đầu thờ hấn hấn, người kia chợt động vào chỗ nào đó làm cho Tường Văn Hi muốn đẩy ra lại có chút luyến tiếc sự sáng khoái vào lúc này, cô chỉ có thể nỉ non một cách đứt quãng: “Nhẹ.. Nhẹ chút... Chậm.. Chậm một chút.”

Yến Đình Nam không nghe lời cô mà tay và miệng càng thêm làm cần làm cho tiếng nước càng rõ ràng hơn, mơ hồ còn có một chút vị đắng mị, Tường Văn Hi chỉ cảm thấy khoái cảm ngày càng cao, lúc cô cảm thấy bản thân giống như đang ở thiên đường thì người nọ dừng động tác lại.

“Vừa rồi em kêu tôi làm nhẹ và chậm một chút sao, vậy như bây giờ được không?”

Trên mặt Tường Văn Hi đều là xuân ý, bây giờ cô đã vứt bỏ cái nguy trang hào phóng khéo léo thường ngày mà thay vào đó là kiều mị là sự quyến rũ không nói nên lời, cô liếc mắt nhìn Yến Đình Nam rồi nói bằng giọng nũng nịu: “Ai chẳng biết phụ nữ khẩu thị tâm phi chứ.”

Yến Đình Nam ái muội cười sau đó lại hưng hăng hôn lên môi cô tiếp tục hoành thành động tác vừa rồi, nhưng Yến Đình Nam có chút ngại vì không gian trong xe không đủ nên chỉ đơn phương lấy lòng Tường Văn Hi, tuy về vấn đề sinh lý hấn không giảm bớt được sự khô nóng trong người nhưng tâm lý lại đặc biệt thoải mái vì có thể nhìn thấy vẻ kiều mị đầy thoải mái của Tường Văn Hi.

Tường Văn Hi bình thường trở lại, thoáng nhìn đến cái vũ khí đang dựng thẳng của người bên cạnh, mặt cô lại đỏ bừng thêm một chút lại giả bộ trấn định nói: “Anh có muốn giải quyết một chút hay không?”

Yến Đình Nam nhìn về thẹn thùng của cô thì cảm thấy thú vị, hắn cố tình hạ giọng nói: “Để đó tích góp lại, lần tới đều cho em hết.”

Tường Văn Hi ghen một hồi lâu, mới ghen ra được một câu: “Tôi sẽ nghiệm thu.”

Yến Đình Nam nhanh chóng bật cười, tiếng cười tràn đầy sung sướng, hắn không nhịn được nhéo nhéo khuôn mặt của Tường Văn Hi nói bằng giọng yêu thích không che dấu chút nào: “Kiều Kiều, hôm nay anh rất vui.”

Cuộc sống của hắn đều được hắn nắm chặt trong lòng bàn tay, có rất ít chuyện có thể làm cho hắn thả lỏng, hắn vốn nghĩ cưới Tường Văn Hi là vì mọi phương diện của cô đều thích hợp hơn nữa còn là vì có quan hệ với mẹ của cô nên hắn cảm thấy thương tiếc Tường Văn Hi nên mới nghĩ cưới cô, hắn nghĩ cưới được cô thì nhất định sẽ sung ái cô cho cô có cuộc sống vô lo vô nghĩ, nhưng bây giờ hắn thực sự muốn cưới cô vì cưới một bảo bối như vậy về nhà thì mới không mất giá trị của hai chữ hôn nhân.

Khoing có người phụ nữ nào không thích nghe lời ngon tiếng ngọt, đặc biệt những lời này còn do Yến Đình Nam nói ra, cô cảm thấy có chút đắc ý hơi ngẩng mặt lên nói: “Trong mắt người khác Yến tiên sinh đứng đắn uy nghiêm, cười cũng rất ông hoà nhưng hôm nay tôi lại thấy được một mặt khác của Yến tiên sinh.”

“Trong mắt người khác Văn Hi tiểu thư là một người đoan trang hào phóng lại rất khéo léo, nhưng trong mắt tôi Kiều Kiều mềm mại ngon miệng.”

Tường Văn Hi liếc mắt nhìn Yến Đình Nam không nhịn được bật cười.

Hai người tri hoãn không ít thời gian trên đường, cô đưa Yến Đình Nam về nhà rồi chỉ nói một câu: “Danh không chính ngôn không thuận không chuẩn đưa người về nhà.”

Yến Đình Nam hôn lên trán Tường Văn Hi: “Kiều Kiều, không cần phải nghĩ nhiều tất cả có tôi rồi.”

Tuy Tường Văn Hi chưa từng yêu đương nhưng cô cảm thấy hắn nói được lời như vậy là tốt nhất, cô nhón người hôn lên khoé miệng hắn một cái rồi cười nói: “Vậy em ở đây chờ gat cho anh.”

“Anh cũng nên đi chuẩn bị sinh lễ.”

Hai người lại ở bên nhau thêm một lát Tường Văn Hi mới về nhà, đối với cô nhà cũ mới là nhà của cô nhưng cô vẫn còn có quan hệ cha con với Tường Triệu Đông hơn nữa cô không muốn ba người họ quá vui vẻ nên cũng hay qua đó, hôm nay tâm tình cô khá tốt nên không muốn nhìn thấy ba người đó liên trở về nhà cũ.

Tường Triệu Bắc thấy bộ dáng xuân phong đắc ý của cô, cảm giác có chút tâm tắc, nói bằng giọng chua lèm: “Muôn như vậy mới trở về sao Yến thất không vào ngồi một lát.”

Tường Văn Hi cười hi hi đi qua: “Không phải Yến thất đưa cháu về, chân cháu gái hắn bị thương nên Yến thất đưa cô bé về trước, hôm nay cháu gặp Chương Lan ở khu trượt tuyết, lâu rồi không gặp cô ấy nên nói chuyện hơi lâu chút.”

Tường Triệu Bắc và Chương Lan chưa từng tiếp xúc quá, nhưng cũng biết Chương Lan là con gái của Chương Hùng vì Chương gia rất nổi danh chỉ cần người ở rể, cho nên không có chuyện con gái ông ta ‘cầu gả’, nhưng hắn phát hiện ra từ khi Yến Đình Nam đến Tô Giang thì thái độ của Chương Hùng lại thay đổi tựa như muốn gả con gái cho Yến Đình Nam, Tường Triệu Bắc hỏi: “Chương Lan làm người như thế nào?”

“Tính tình ngay thẳng nhưng là nói chuyện có chừng mực, làm việc quang minh lỗi lạc không thích tính kế, là một người tình tế dịu dàng là một người không tồi.” Tường Văn Hi rất thương thức Chương Lan.

“Cháu nói, cô ấy và Yến Đình Nam có khả năng không?”

“Không có khả năng.”

“Vì sao chứ?”

Tường Văn Hi nghiêm túc nói: “Bởi vì Yến Đình Nam muốn cưới cháu.”

“Thế nào? Hắn còn muốn đào góc tường nhà Yến thất sao?”

“Chúc mừng chú, chú đoán đúng rồi.”

Không khí trầm mặc một chút, ngay sau đó chính là tiếng cười của Tường Triệu Bắc, Tường Triệu Bắc nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tường Văn Hi cười không được nữa mới xoa đầu Tường Văn Hi nói: “Kiều Kiều, mau đi tắm rửa rồi ngủ đi.”

Tường Văn Hi cảm khái, đầu năm nay nói thật chưa chắc người ta đã tin.

Kỳ thật cũng không trách Tường Triệu Bắc sẽ không tin, ở trong lòng anh tất nhiên Kiều Kiều rất xứng với Yến Đình Nam, nhưng hai người xa đến mức

bắn đại bác cũng không đến, Yến Đình Nam làm người rất ỉn trọng một người con gái dịu dàng chăm sóc hợp với hắn hơn, mà Kiều Kiều thoát nhìn như đoan trang hải phòng nhưng vẫn chỉ là một cô gái nhỏ cần người chăm sóc yêu chiều mà thôi, một người như Yến Đình Nam có thể đi dễ dàng một cô gái nhỏ sao? Hiển nhiên không thực tế nha.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Li Bán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thọc gậy bánh xe?

Edit: Lily_Carlos

Yến Đình Nam rất bận rộn nhưng hắn vẫn bốt thời gian gọi điện cho Tường Văn Hi hoặc hẹn cô đi ăn cơm, vì ngại quan hệ khó nói của hai người nên bọn họ đều bí mật hẹn hò, hai người thường hẹn hò ở【Thanh Thủy Phúc】vì họ cảm thấy nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất.

Sau khi kết thúc một nụ hôn dài, Tường Văn Hi bĩu môi: “Có phải anh đã biết cái gì rồi không?”

Yến Đình Nam nhìn đôi môi hồng nhuận lại có chút sưng lên của Tường Văn Hi lại hôn nhẹ một cái rồi mỉm cười nói “Vừa mềm lại vừa thom”

“Thật háo sắc.” Tuy nói như vậy nhưng Tường Văn Hi vẫn rất đắc ý.

Yến Đình Nam rất thích bộ dáng đắc ý lại cố che dấu này của cô, bàn tay đang ôm lấy hông cô thuận thế vỗ nhẹ lên mông nhỏ, khi thấy cô muốn xù lông lên hắn mới nói: “Yến Hường Huy và cháu gái của hắn có gì đó không rõ ràng.”

Tường Văn Hi dừng lại hai giây sau đó mới như hiểu ra: “Em đang thắc mắc tại sao Yến thất lại không động tâm với một đại mỹ nữ như em chứ, hoá ra hắn đã có người trong lòng rồi!”

Yến Đình Nam không nhìn thấy sắc mặt khổ sở hay chán ghét trên mặt cô mới hỏi: “Không trách hắn?”

“Trách hắn làm cái gì, vốn dĩ chúng ta không có khả năng kết hôn với nhau, dù đã đính hôn nhưng chỉ là ứng phó chứ đâu phải thật. Khó trách hôm trượt tuyết lại cảm thấy hắn có chút không thích hợp em nghĩ là đã có chuyện gì đó, mà Yến thất là một người cẩn trọng sao anh có thể bắt được nhược điểm của hắn chứ.”

Yến Đình Nam lại cười nói: “Nếu ngày đó không tình cờ gặp được thì sao bây giờ có thể ôm được mỹ nhân trong ngực chứ.”

“Vậy anh có nên cảm ơn Yến thất một chút không?”

“Rất muốn cảm ơn ấy chứ.” Yến Đình Nam cười xấu xa: “Nhưng mà anh vẫn nên cảm ơn tiểu mỹ nhân trong ngực này trước.”

Vừa nói dứt câu Yến Đình Nam đã hôn lên môi cô, trong lòng Tường Văn Hi ra sức gào thét sao cô lại hưng phấn vì cái bộ dáng lưu manh này của Yến Đình Nam đến vậy! Chẳng lẽ từ trước đến giờ cô luôn thích loại đàn ông ‘mặt người dạ thú, ra vẻ đạo mạo’ này?

Bên này Tường Văn Hi còn đang suy nghĩ Yến Đình Nam sẽ dùng biện pháp gì để huỷ bỏ hôn ước giữa cô và Yến thất thì bị một tin tức làm cho cô khiếp sợ! Thất công tử Yến gia đánh nhau với người ta ở quán bar để tranh dành một cô gái trẻ!

Tường lão gia từ rất tức giận: “Vốn còn nghĩ hắn là một người tốt không ngờ lại có tật xấu này, thật sự là thượng bất chính hạ tắc loạn! Cháu gái ta còn chưa gả qua đó đã đề xuất hiện loại tin tức như vậy thì về sau còn thế nào nữa đây! Hôn sự này không thể kết!”

“Không hiểu gần đây tên kia bị làm sao nữa so với trước kia giống như hai người vậy!” Tường Triệu Bắc cũng vô cùng tức giận, tuy Yến thất chơi với hắn từ nhỏ đến lớn nhưng mà Tường Văn Hi vẫn quan trọng hơn nhiều: “Kiều Kiều, đừng buồn sau này chú tìm cho cháu một người càng tốt hơn.”

“Bây giờ đi từ hôn, dù hắn có là một người có tài nhưng cháu gái bảo bối của ta cũng không thể gả cho hắn!”

Tường Văn Hi chạy đến vuốt ngực cho lão gia từ sau đó an ủi ông: “Gia gia người đừng tức giận, ngài tức giận mà lại để ảnh hưởng đến sức khoẻ thì cháu mới thực sự đau lòng đó! Ở lòng cháu không ai quan trọng bằng người đầu, Yến thất có tìm người khác thì mặc kệ hắn, cháu gái của người ưu tú như vậy còn phải buồn chuyện không gả được sao! Người yên tâm đi nhất định cháu sẽ tìm được một người càng tốt hơn rồi cùng nhau tới hiếu thuận người!”

Tường lão gia từ thấy bộ dáng nghịch ngợm kia của cô cũng dịu đi một chút, ông thở dài: “Là gia gia nhìn lầm người, hắn nháo ra loại chuyện này thì cũng có ít nhiều ảnh hưởng đến cháu, sau này cháu lại bị người ta bàn tán.”

“Gia gia người đừng nói như vậy, tuy Yến thất làm ra loại chuyện này nhưng cũng không thể phủ nhận rằng hắn là một người vô cùng ưu tú nha. Còn chuyện bị người khác đánh giá,” Tường Văn Hi tiêu sái cười, “thì có quan hệ gì đến cháu đâu.”

Tướng lão gia từ hết giận, ông cười nói: “Không hổ là cháu gái ngoan của ông.”

Tướng Triệu Bắc thấy trên mặt cô không có chút nào gọi là không vui, hẳn cũng biết cô không phải là một người ép dạ cầu toàn có cái gì cũng giấu trong lòng nên cũng nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó lại diễn ra một vở kịch, Yến thất cắt đứt với cô gái trẻ kia rồi tự mình đến cửa bồi tội, Tướng gia chấp nhận lời xin lỗi của Yến thất nhưng lại giải trừ hôn ước với Yến gia.

Trong nhất thời, có người duy trì và cũng có người đồng tình với Tướng Văn Hi, còn có người cảm thấy Yến thất chỉ mắc phải lỗi mà gần như người đàn ông nào cũng phạm phải không nhất thiết phải nháo đến giải trừ hôn ước, chẳng qua Tướng Văn Hi quá quyết liệt mà Tướng gia lại chuyện bé xé ra to mà thôi! Mà trong lúc này Tướng Triệu Đông cũng nghĩ như vậy.

“Cha, người quá nuông chiều Văn Hi rồi, dù sao Yến thất cũng đã đến cửa bồi tội sao còn phải nháo đến mức giải trừ hôn ước chứ, chuyện hủy hôn đối với Tướng gia cũng không có chỗ tốt!” Tướng Triệu Đông dùng vẻ mặt vừa tức giận vừa thất vọng nhìn Tướng Văn Hi: “Con lui hôn rồi còn có thể tìm được người tốt hơn Yến thất sao? Con làm vậy cũng sẽ làm liên lụy đến em gái con, sau này mọi người sẽ nói tính tình con gái Tướng gia quá mức quyết liệt có chút chuyện cũng không chấp nhận được.”

“Anh cả thật rộng lượng, còn không đau lòng cho con gái của mình mà lại đi cầu tình cho người ngoài, hành động như vậy rất khác so với cách làm của Tướng gia, ai cũng biết chúng ta chuyên bênh vực người nhà không phải sao?” Tướng Triệu Bắc nhìn Tướng Triệu Đông nói bằng giọng châm biếm: “Bây giờ hành động của anh cả không khác gì con hát không lên được mặt bàn kia đâu.”

Sắc mặt Tướng Văn Thiên đứng bên cạnh cũng trở nên tái nhợt, cô ta nói bằng giọng như thê bị người ta bắt nạt vậy: “Chú út.”

Tướng Triệu Đông nhìn thấy vợ và con gái như vậy thì cảm thấy vô cùng đau lòng, ông ta thấy Tướng Văn Hi vẫn làm ra bộ dáng như không có gì giận sôi lên nói: “Tôi là cha của Tướng Văn Hi, tôi không đồng ý từ hôn!”

Tướng Văn Hi thiếu chút cười ra tiếng, cô thấy chú út nói không sai bây giờ đầu óc cha cô không được rõ ràng lắm nên mới không nhận rõ được hiện thực, chẳng lẽ ông ta còn cho rằng ông ta có thể quyết định được chuyện gì trong nhà này sao?

Lão gia từ hung hăng đặt mạnh cái ly lên bàn, âm trầm nói: “Tướng Triệu Đông, nếu ngươi không nghĩ sống yên ổn hôm nay ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Tướng Triệu Đông thấy lão gia từ phát hỏa lập tức yếu thế nhỏ giọng biện giải: “Cha, con cũng chỉ muốn tốt cho Tướng gia mà thôi.”

Tuổi càng lớn tâm tính càng bình thản, mấy năm nay Tướng lão gia từ rất ít khi tức giận.

Tướng Triệu Đông là con trai cả, là đứa bé đầu tiên nên có phần đặc biệt, hẳn và bạn già vô cùng yêu thương đứa nhỏ này, vốn thấy hẳn không có thành tựu lớn nhưng cũng là một người hiểu thuận hiểu chuyện, không hiểu vì sao về sau hẳn càng sống càng đi xuống, bị một con hát làm cho mê mẩn khiến cho con con dâu đang ở cử buồn bực không vui mà đi sớm, đến cả tiểu nha đầu hẳn cũng chẳng quan tâm, lão gia từ tức giận đuổi hẳn ra khỏi nhà cũ, hẳn lại còn không biết hỏi cái mà đi cưới con hát kia vào cửa. Ông và bạn bạn già đều thất vọng buồn lòng vì hẳn, nhưng dù có thất vọng thế nào thì cũng là con của mình.

Lão gia từ nghĩ có phải do mình quá nuông chiều nên hẳn mới có bộ dáng không chịu trách nhiệm như vậy?

“Bây giờ cuộc sống giàu có đều là gia tộc cho ngươi, không những ngươi chưa từng hỏi báo cho gia tộc một phần đôi khi còn kéo chân sau, chỉ trách ta không dạy ngươi cho tốt nuôi ngươi thành bộ dáng không cầu tiến và thiên cận như vậy, hôm nay ta cho ngươi hai lựa chọn, một là ba người các ngươi trở về tiếp tục sống cuộc sống của các ngươi và không được nhúng tay vào chuyện của Tướng gia; hai là đoạn tuyệt quan hệ cha con thu hồi tất cả những gì Tướng gia cho ngươi.”

“Cha!”

“Kiều Kiều, đỡ gia gia về phòng.”

Một nhà Tướng Triệu Đông kinh hoàng nhìn bóng dáng lão gia từ, thấy Tướng Triệu Đông còn muốn nói cái gì Tướng Triệu Bắc liền mở miệng nói: “Anh cả, mấy đứa em này vốn không tình nguyện nuôi một thứ sâu một như anh cho nên anh cũng đừng làm cho mấy đứa em này trở mặt không nhận người.”

Tướng Văn Hi đỡ lão gia từ nằm xuống giường lại bồi ông nói chuyện một lát, ông thở dài nói: “Con không được dạy dỗ tốt là lỗi của cha, chúng ta thật có lỗi với Trình gia, cha của con...”

“Chuyện này sao có thể trách gia gia được chứ, là do người đó không chịu cố gắng thôi, làm gì có chuyện người khác phạm sai lầm lại để một người già cả đến gánh vác chứ, trên đời này làm gì có cái đạo lý đó?” Tướng Văn Hi cầm tay lão gia từ: “Gia gia, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm vì hành vi của mình, tuy ông ấy cho cháu sinh mệnh nhưng ông ấy lại chưa bao giờ thực hiện trách nhiệm của một người cha, huống chi mẹ cháu mất sớm cũng có phần của ông ấy nên cả đời này cháu không thể tha thứ cho ông ấy.”

“Kiều Kiều.”

“Gia gia, nếu ngày nào đó ông ấy trở nên nghèo túng cháu sẽ không đưa tay giúp và cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng.”

Lão gia từ biết đây là nhượng bộ lớn nhất của Tướng Văn Hi, ông không nghĩ sẽ đi làm cái gì giúp đứa con không biết cố gắng kia nữa, ông vỗ vỗ lên mu

bàn tay của Tường Văn Hi nói: “Sau này ông sẽ ngăn bọn họ đến làm phiền cháu.”

Mọi yên tĩnh được vài ngày, hài môn ở Tô Giang lại dậy sóng vì tin tức đại tiểu thư Tường gia vừa từ hôn với Yến thất Yến gia lại đính hôn với Yến gia ở Bình Giang, lần này còn chọn luôn ngày kết hôn, mà đối tượng đính hôn với đại tiểu thư Tường gia là Yến Đình Nam.

Mọi người vốn đang bàn tán không ngừng vì chuyện từ hôn trước đó thì người ta lại nhanh chóng đính hôn với một người khác mà người này lại càng tốt hơn người trước! Có người ghen tỵ nói thầm, có phải do có gì đó mới đính hôn vội như vậy? Yến Đình Nam lập tức tỏ vẻ hạo nhiên bách gia cầu* phải xuống tay trêu người khác mới được, hơn nữa thái độ của Yến Đình Nam rất rõ ràng đó là hắn thích Tường Văn Hi nên mới tới cửa cầu thủ không phải đơn thuần liên hôn giữa hai nhà.

Mọi người vừa ghen tỵ lại vừa hâm mộ thầm nghĩ sao Tường Văn Hi lại có mệnh tốt như vậy chứ!

Một người không được vui vẻ lắm là Tường Triệu Bắc, cháu gái nhỏ đáng yêu của mình sao lại gả cho một người đàn ông già kết hôn lần hai chứ, trước kia hai người không có quan hệ gì thì hắn rất thương thức Yến Đình Nam nhưng hiện tại hắn xem thế nào cũng không thấy Yến Đình Nam vừa mắt, thậm chí còn nghi ngờ Yến Đình Nam dùng thủ đoạn gì đó để ép buộc Tường Văn Hi.

“Kiều Kiều, cháu thành thật nói cho chú út biết có phải Yến Đình Nam uy hiếp cháu cái gì không? Ví dụ như cháu không gả cho hắn thì hắn sẽ chơi xấu sau lưng chú út? Kiều Kiều, cháu đừng sợ, chú đã ăn sâu bén rễ ở Tô Giang này rồi dù hắn có quyền thế ra sao cũng khó có thể lay động chú, cháu có bị bắt nạt cứ nói chú út làm chủ cho cháu!”

Tường Văn Hi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tường Triệu Bắc, Tường Văn Hi cảm thấy vừa cảm động vừa buồn cười: “Không có đâu chú út, cháu cam tâm tình nguyện gả cho anh ấy.”

“Chú không tin, từ trước đến giờ cháu đâu có qua lại gì nhiều với hắn sao đột nhiên lại nói muốn gả cho hắn được. Nhìn bộ dáng lần trước tới cửa của hắn giống như đã mơ tưởng đến cháu từ lâu rồi, nhất định không có ý tốt.”

“Không phải cháu đã nói với chú út là Yến Đình Nam muốn cưới cháu sao.”

Tường Triệu Bắc hoài nghi nhìn cô, sau đó như nhớ ra cái gì ra vẻ khiếp sợ hỏi: “Lần trước cháu nói thật hả?”

“Đúng nha.”

Tường Triệu Bắc tức giận: “Cái tên tiểu nhân dê tiền, chú đây vẫn luôn cho rằng hắn là quân tử không ngờ tới những chuyện như thọc gậy bánh xe hắn cũng có thể làm!”

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mặt người dạ thú

Edit: Lily_Carlos

Lúc Khương Minh Ái biết được tin Tường Văn Hi và Yến Đình Nam sắp kết hôn thì lập tức giết qua, vừa nhìn thấy Tường Văn Hi thì Khương Minh Ái lập tức nhào đến nhào nặn một hồi sau đó bắt đầu rít gào: “Còn là bạn thân hay không hả! Chuyện lớn như vậy cậu cũng không nói cho tớ biết! Thế mà tớ biết tin này qua miệng người lớn! Tường Văn Hi! Cậu có coi tớ là bạn thân không hả!”

Tường Văn Hi vỗ vai cô, cười hi hi nói: “Nói cho cậu biết rồi thì sao có thể nhìn thấy bộ dáng rít gào của cậu bây giờ chứ.”

“A a a a!!! Quá chấn kinh rồi! Vậy mà cậu lại thành đôi với cậu út! Chuyện này quả thực quá huyền huyền rồi! Tường Văn Hi, cậu nói cho tớ biết có phải cậu có con với cậu út của tớ rồi không!”

Tường Văn Hi tùy ý cho Khương Minh Ái tự mk nào bỏ một trận, Tường Văn Hi mới nói: “Tớ có thể khẳng định cậu chưa có em trai hay em gái gì đâu.”

“Vậy cuối cùng là vì sao cậu lại thành đôi được với chú út?”

Lúc này Tường Văn Hi biết không thể lại gạt Khương Minh Ái nữa nên mới bắt đầu thành thật kể lại từ đầu đến đuôi câu chuyện.

Khương Minh Ái nghe xong cảm khái nói: “Chẳng lẽ đây là duyên phận, tớ cảm thấy vô cùng có hứng thú với quá trình tiếp xúc của hai người đấy.”

“Muốn nghe cái này nha?” Tường Văn Hi cười duyên: “Vậy để tớ bảo cậu út của cậu nói cho cậu nghe nha?”

Nghĩ đến bộ mặt đứng đắn của cậu út Khương Minh Ái nhanh chóng lắc đầu: “Trăm triệu lần không thể, giọng nói của cậu út chỉ hợp nói chuyện đứng đắn thôi. Nói, hai hôm nay cậu không định mời tớ ăn cơm à?”

Sau đó Khương Minh Ái liền thấy Tường Văn Hi gọi điện thoại: “Cháu gái anh nói anh nên mời cô ấy ăn cơm kia.”

Không biết đầu bên kia nói gì mà Khương Minh Ái thấy biểu tình của Tường Văn Hi có chút lờ đãng, sau đó Tường Văn Hi lại hừ một tiếng nhưng hiển nhiên không phải tức giận vì cô thấy cô ấy đang mỉm cười, loại biểu tình này làm cho khuôn mặt vốn điềm lệ của cô càng làm cho ngta không rời mắt ra được, đột nhiên Khương Minh Ái nghĩ đến một từ sắc đẹp câu nhân.

Khương Minh Ái thích đồ ăn của【Thanh Thủy Phúc】, nên bữa tối lại yêu cầu đi đến【Thanh Thủy Phúc】ăn cơm, cho nên Tường Văn Hi gọi điện báo người làm đồ Khương Minh Ái thích ăn.

Nhà hàng vốn luôn làm ăn tốt nhưng vì có quan hệ với Yến Đình Nam nên【Thanh Thủy Phúc】, hơn nữa bởi vì thân phận bất đồng nên bây giờ dù Tường Văn Hi không đi đến chào hỏi người ta thì người ta cũng đến bắt chuyện với cô, cô không thể không cảm thán, khó trách mọi người đều muốn bỏ lên chỗ cao.

Yến Đình Nam vào ghé lò, Khương Minh Ái liền thu liễm đi rất nhiều, thành thành thật thật chào: “Cậu út.”

Yến Đình Nam ngồi xuống bên cạnh Tường Văn Hi rồi nhìn Khương Minh Ái cười nói: “Bây giờ thấy cháu cũng ổn trọng hơn rồi, xem ra vẫn nên để anh rể quản cháu nhiều một chút.”

Nếu Tường Văn Hi không có một chân với hắn thì chắc cô cũng sẽ thành thật nghe theo giống Khương Minh Ái, cô chậm rãi nói: “Chú Yến thích người ổn trọng sao?”

Yến Đình Nam cảm bàn tay đặt dưới bàn của cô nhẹ nhàng xoa nắn rồi mới nói: “Minh Ái luôn hấp tấp, sau này nó phải gả đến Diệp gia nên có thể ổn trọng một chút mới tốt, còn Kiều Kiều thì tôi thích em làm nũng để tôi nuông chiều hơn.”

Hắn nói câu sau cực nhỏ nên Khương Minh Ái cũng không nghe thấy, nhưng cô có thể cảm giác được mình vừa bị ép ăn một đồng cầu lương.

Nhưng đến khi bắt đầu dùng bữa cô mới biết được cảm giác bị ép ăn cầu lương liên tục ra sao, cậu út của cô lột vỏ tôm cho Tường Văn Hi đã vậy còn đồ cô ấy ăn những thức ăn cô ấy không thích nhưng có lợi cho sức khỏe sau đó còn hôn một cái để khen ngợi, cô nhìn mà cảm sắp rớt xuống rồi, đây vẫn là cậu út của cô sao? Lúc trước cô cũng có tiếp xúc với mợ út, cô nhớ rõ lúc hai người họ ở chung thì cậu út cũng chỉ hơi dịu dàng hơn so với người khác thôi, đâu giống hiện tại chiều chuộng vợ tương lai của mình giống như con gái vậy. Thật là... Khó có thể tin nha...

Khương Minh Ái dùng vẻ mặt bội phục nhìn Tường Văn Hi mà cảm khái: “Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn nha, lần đầu tiên tớ mới nhìn thấy bộ dáng... đồ phụ nữ này của cậu út.”

Tường Văn Hi nâng cằm lên cười khoe khoang.

Hôn lễ của Tường Văn Hi và Yến Đình Nam đã được định vào tháng năm vì tháng đó có ngày tốt, Yến Đình Nam nhậm chức ở Tô Giang nên đám cưới cũng được tổ chức ở Tô Giang, Tường Văn Hi chỉ cần làm một cô dâu xinh đẹp là được rồi, đương nhiên trước khi làm vợ người thì tất nhiên phải đi qua gặp trưởng bối, cho nên Yến Đình Nam đưa Tường Văn Hi về Bình Giang.

Cha mẹ Yến Đình Nam nhỏ tuổi hơn gia gia cô một chút, Tường Văn Hi cũng từng cũng gặp qua vài lần, nhưng hiện tại lấy thân phận con dâu tương lai đi gặp họ thì cô cũng hơi căng thẳng, không phải cô sợ hãi vì dù gia thế hắn có lớn nhưng Tường Văn Hi cô vẫn tự tin bản thân mình không kém.

So với cuộc hôn nhân đầu tiên của Yến Đình Nam thì Yến gia rất hài lòng với cuộc hôn nhân thứ hai này, Mẹ Yến Đình Nam cho cô một cái vòng ngọc, nhận nó cô chính thức được công nhận làm con dâu Yến gia.

“Mẹ người đây là có mới nói cũ, em dâu mới tới chúng ta còn chưa nói chuyện cùng nhau vậy mà đã đưa đồ gia truyền cho người ta rồi, có thể thấy mẹ rất hài lòng với em dâu nha.” Một người phụ nữ nhìn có vẻ khôn khéo trên đùa nói.

“Chị nhớ rõ khi em dâu ba vào cửa mẹ cũng cho em một bộ mà!” Chị dâu thứ hai nhún nhún như đang nói đùa nhưng dường như vẫn có ý châm chọc.

Chị dâu thứ ba kia cũng không xấu hổ mà cười nói: “Bộ kia của em so ra vẫn kém bộ này mà, em dâu xuất thân từ danh môn ở Tô Giang chắc thấy không ít thứ tốt, em thấy đồ gia truyền này thế nào?”

Tường Văn Hi lại cười, cô làm ra vẻ ngai ngùng nhìn Yến Đình Nam: “Đình Nam cũng từng tặng em một chiếc vòng cổ dương chi bạch ngọc nên giờ có thêm chiếc vòng này vừa lúc hợp thành một bộ.”

Nụ cười trên mặt chị dâu thứ ba nhạt hẳn đi, tiểu nha đầu này tuy nhỏ tuổi nhưng cũng không phải là không có đầu óc, lúc này chị dâu thứ hai mới cười nói: “Không ngờ chú út có thể đồ dành phụ nữ như vậy, lúc trước,”

“Chị dâu.” Yến Đình Nam nhân dịp nói: “Đa mặt Văn Hi hơi mỏng nên cô ấy không chịu được khi bị các chị đùa như vậy đâu.”

Không thể không nói, tuy Yến Đình Nam là con út trong nhà nhưng hắn vẫn có uy nghiêm của mình, khi hắn nói như vậy thì ngay cả lão thái thái cũng không nói nhiều thêm một câu.

Tuy Tường Văn Hi có giao hảo với Khương Minh Ái nhưng Khương Minh Ái cũng rất ít khi nhắc đến chuyện bên này, cho nên khi cô thấy bầu không khí kì quái này cũng không nhiều lời, coi như mình là một cô gái dễ thẹn thùng cũng không nhiều lời.

Ăn xong cơm chiều, Yến Đình Nam lái xe đưa cô về chỗ ở lại nghỉ đến buổi tối cô ăn không nhiều lắm liền hỏi: “Có muốn ăn mì không?”

Ánh mắt Trương Văn Hi sáng lên: “Là mì lần trước anh nấu sao?”

Yến Đình Nam hôn nàng một cái: “Mèo tham ăn, giờ vẫn còn sớm chúng ta đến siêu thị mua chút đồ về nấu ăn.”

Đây là lần đầu tiên Trương Văn Hi đi mua thức ăn thế này nhưng cô thấy dường như Yến Đình Nam giống như rất quen thuộc nên hơi tò mò hỏi: “Đáng lẽ đối với chuyện đi mua đồ ăn này anh phải không quá quen thuộc mới đúng, vì sao em cảm thấy anh có vẻ rất quen thuộc?”

“Có thể anh đã biết trước được sau này sẽ cưới phải một con mèo nhỏ tham ăn đi.”

“Hừ.”

Yến Đình Nam chọn một miếng cá tươi, tôm bóc vỏ, thịt bò cuốn, lại chọn chút rau dưa, cuối cùng lúc thanh toán còn thuận tay cầm một hộp bao cao su, Trương Văn Hi nghĩ thầm may là bọn họ không khoa trương nếu không rất mất mặt!

Trương Văn Hi nằm ở trên sofa xem phim cầu huyết, Yến Đình Nam ở phòng bếp làm mì, một lát sau Trương Văn Hi đã ngửi thấy mùi hương ngào ngạt bay tới, cô nhanh chóng đi dép lê rồi chạy vào bếp hít hít mũi rồi nói: “Chú Yến, mèo nhỏ của chú đói rồi bao giờ mới có thể bắt đầu cho ăn nha!”

Về vấn đề xưng hô Yến Đình Nam cũng từng muốn sửa nhưng cô không sửa được, nhưng trước mặt người ngoài cô cũng sẽ không gọi hần là chú Yến nên hiện tại hần cũng tạm từ bỏ, chờ đến khi kết hôn lại từ từ dạy cô nên xưng hô thế nào. Hần vẫy vẫy tay, Trương Văn Hi ngoan ngoãn chạy qua, Yến Đình Nam sờ cằm cô nói: “Mèo nhỏ kêu một tiếng ‘meow’ xem nào.”

Trương Văn Hi ngửa đầu, chớp chớp đôi mắt ngấn nước hai cái rồi giơ tay lên giống mèo cầu tài, nũng nịu ‘meow’ một tiếng.

Yến Đình Nam nhìn ra từ vẻ quyến rũ cô có chút thanh thuần vô tội làm lòng người ngứa ngáy, sau đó hần trầm mặt nói: “Ng Sloan, lại lác đuôi xem nào.”

Qua hồi lâu, Trương Văn Hi xoa eo mình ra vẻ đáng thương nói: “Mặt người dạ thú.”

Yến Đình Nam cười rất là sung sướng, hần lại hôn Trương Văn Hi một cái mới không có ý tốt nói: “Lần trước nói sẽ giữ lời? Điều để dành cho em.”

“Đồ lưu manh! Người ta đói bụng! Còn không đi làm mì!”

“Hóa ra mèo con của anh còn chưa được ăn no nha, anh đi làm mì ngay đây.”

Lần này Trương Văn Hi xem như thấy rõ trình độ vô sỉ của Yến Đình Nam, lần đầu cũng không phải khác chế mà lúc này lại nói như vậy mà lại còn buộc cô nói ra, mà cô lại không có tiết tháo mà bi khuất phục nhớ bộ dạng lúc đó của hần, Trương Văn Hi không thể không cảm thán một câu ‘nam sắc mê người’.

Một tô mì sợi thơm ngào ngạt được đặt trước mặt Trương Văn Hi, Trương Văn Hi muốn ăn nhưng vẫn đẩy bát mì ra nói: “Bị chú lấn lộn nhiều như vậy, mau cho ăn đi.”

Yến Đình Nam nhìn cô nhếch miệng nhỏ còn làm ra vẻ lười biếng thì trong lòng cảm thấy mềm đi, hần cảm giác lúc này cô muốn cái gì hần đều đáp ứng. Hần gấp mì sợi đến bên miệng cô, sợi mì bị cô linh hoạt hút đi, cô ăn xong sợi mì còn chưa đã thèm liếm liếm môi, Yến Đình Nam lại nghĩ tới cảm giác tuyệt vời vừa rồi, hần lại gấp mì đứt cho cô, lúc Trương Văn Hi há miệng chuẩn bị ăn thì hần lại đưa mì sợi vào miệng mình, Trương Văn Hi nhìn hần bằng ánh mắt muốn lên án lúc đang muốn chỉ trích hần thì miệng hần lại tói gân.

Loại chuyện miệng đối miệng đứt thức ăn này Trương Văn Hi rất không vừa lòng vì như vậy lại dẫn đến hành vi mặt người dạ thú của Yến Đình Nam, khi cô bị Yến Đình Nam hôn đến mức cả người mềm oặt như sắp ngã xuống đất thì Yến Đình Nam mới buông tha cho cô, sau đó hần lại nghiêm trang nói: “Đừng quyến rũ tôi, mì sắp nguội rồi.”

Tiểu nhân vô sỉ! Trương Văn Hi chỉ dám rít gào trong lòng vì cô sợ khi nói ra Yến Đình Nam sẽ lại tự mình dạy cô thế nào là vô sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Ở chung

Edit: Lily_Carlos

Chờ đến khi ăn no lại rửa mặt xong xuôi Trương Văn Hi có chút ý tưởng, trước khi ăn cơm cô không có sức nên mới mặc Yến Đình Nam trêu đùa như vậy còn hiện tại đã ăn no rồi chắc có thể xoay người đi!

Chờ Yến Đình Nam đi từ trong nhà tẩn ra ngoài thì thấy Tường Văn Hi nâng mặt lên nằm ngiêng trên giường, cô còn đang mặc trên người một chiếc áo ngủ bằng tơ tằm màu đỏ rượu, các đường cong trên cơ thể cô cũng thoát ẩn thoát hiện làm cho người ta mê man bất định.

Tường Văn Hi khoe đôi chân dài, màu đỏ của chiếc váy ngủ làm nổi bật làn da trắng nõn nà của Tường Văn Hi làm cho nó phá lệ kiều diễm, cô nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Yến Đình Nam thì cười nhẹ lại còn cố tính hạ thấp giọng để nói: “Yến tiên sinh, tôi có đẹp không?”

“Văn Hi tiểu thư xinh đẹp tới mức làm trong lòng Yến mỗ rung động.”

Yến Đình Nam đi từng bước đến bên giường, Tường Văn Hi bắt đầu đứng dậy đi tới trước mặt Yến Đình Nam, vì hiện tại Yến Đình Nam đang đứng trên mặt đất nên cảm giác từ trên cao nhìn xuống thế này thật sáng khoái, cô duỗi tay nâng cằm Yến Đình Nam lên hơi cúi người xuống dùng ngũ khí cao tại thượng nói: “Không ngờ Yến tiên sinh cũng có lúc trầm mê dưới váy phụ nữ như vậy nha.”

“Mỹ nhân Kiều Kiều xinh đẹp như vậy mà Yến mỗ cũng chỉ là một người đàn ông bình thường tất nhiên sẽ không cưỡng lại được sự quyến rũ này rồi.”

“Lời này giống như đang nói Yến tiên sinh chỉ trầm mê với sắc đẹp của tôi thôi sao.”

Yến Đình Nam trầm mặc một chút: “Yến mỗ không chỉ thích nhan sắc của Văn Hi tiểu thư mà còn thích vẻ đẹp nội tâm của Văn Hi tiểu thư nữa, không biết Văn Hi tiểu thư có cho Yến mỗ cơ hội này không.”

“Nha?” ngón tay Tường Văn Hi dọc theo cằm của hắn sờ lên bờ môi của hắn, cô dùng ngón trỏ đề lên rồi lại cúi người xuống lần nữa dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm nhẹ lên trên đó: “Hương vị không tồi.”

“Văn hi tiểu thư có vừa lòng với Yến mỗ hay không đây?” Giọng nói của Yến Đình Nam có chút ám ách.

“Cái này sao ~” Tường Văn Hi nhìn hắn từ trên xuống dưới thì thấy hắn thì thấy quần ngủ của hắn lộ ra một khối thì nắm một chút rồi nói: “Hừm, cũng không tệ lắm.”

“Vậy lúc này Yến mỗ cũng nên hồi báo cho Văn Hi tiểu thư chứ.”

“Không nên không nên! Tôi mới là người chơi, không cần, không cần, đại phôi đàn!”

“Mèo con ngoan nào, cho chủ nhân xem cái đuôi nhỏ của ngươi một chút.”

“Yến mỗ rất thích bộ dáng xinh đẹp này của Văn Hi tiểu thư.”

“Thích thì kêu ra đi nào.”

“Không thích sao?”

“...”

“Meow meow meow.”

Trong cái chuyện vận động này thì Tường Văn Hi thua thật thảm, lại có cảm giác như tựa mình đưa tới cửa để cho người ta tùy ý hưởng dụng, hơn nữa cái gì làm mèo con cũng là tự mình rước lấy làm Yến Đình Nam nghiền mất rồi. trừ khi có ngày cô trôi được Yến Đình Nam lại bằng không cô cũng không nên nghĩ đến chuyện xoay người.

Nhưng sau một hồi vận động Tường Văn Hi vẫn thấy rất có tinh thần, cô nằm trong ngực Yến Đình Nam thỉnh thoảng lại chọc chọc hắn, trong chốc lát lại cắn hắn, Yến Đình Nam lờ cô ra rồi hỏi: “Tinh thần còn tốt như vậy?”

Tường Văn Hi đắc ý nói: “Người ta là yêu tinh chuyên thái dương bổ âm, ăn no rồi tự nhiên sẽ cảm thấy phấn khởi.”

Càng ở chung Yến Đình Nam càng thích nha đầu này, hắn lại hôn lên môi cô rồi nói bằng giọng điệu dung túng: “Không muốn hỏi anh cái gì sao?”

Tường Văn Hi hi hi cười: “Quả nhiên đàn ông đã được ăn no dễ nói chuyện nha.”

Yến Đình Nam nhéo thịt mềm trên người cô xấu xa nói: “Thịt yêu tinh ngon như vậy ăn còn chưa đã thèm đâu.”

Hai chân Tường Văn Hi để hết lên người Yến Đình Nam làm bản thân mình thoải mái mới nói: “Chị dâu anh đều không để ở chung.”

“Không cần để ý các chị ấy, hôm nay cái vòng ngọc mẹ cho em là đồ gia truyền, có những đồ vật không phải lấy giá trị để cân nhắc.” Yến Đình Nam hơi dừng lại một chút mới nói tiếp: “Nhà chúng ta chỉ tương đối đoàn kết trên phương diện sự nghiệp mà cũng chỉ là huyết thống không dễ chặt đứt như vậy.”

Khó trách Tường Văn Hi cảm thấy nhà bọn họ có điểm quái quái, nói trắng ra là anh em Yến gia đều có sự nghiệp của riêng mình và cũng không nghe thấy có chuyện Yến gia tính kế đầu đá lẫn nhau nhưng khi ở chung lại không có cảm giác thân mật như người một nhà, mỗi câu nói ra đều sắc bén như chạm chọc nhau.

“Nhìn thấy bọn họ thì cho họ chút mặt mũi là được.”

“Được rồi.”

“Không muốn hỏi chuyện gì khác sao?”

Tường Văn Hi nghĩ tới câu nói của chị dâu thứ hai bị đánh gãy kia: “Uẩn là vợ trước của anh?”

“Đúng vậy.”

Tường Văn Hi không hề có dự vọng hỏi tiếp, một người đã qua đời mười năm thì dù có ấy có là loại người nào thì cũng không có quan hệ với mình, cô vô vô Yên Đình Nam: “Một nhọc, ngủ đi.”

Không trong chốc lát người trong ngực đã ngủ say, Yên Đình Nam lại hôn lên trán của cô rồi ngủ một giấc yên bình.

Cái cảm giác Tường Văn Hi đối với Khương Minh Việt lúc trước cô cảm thấy đó là thích nhưng bây giờ khi nhìn thấy hắn cô lại cảm thấy thực bình tĩnh không còn cái cảm giác không cam lòng cầu mà không được như trước nữa, cô không khỏi cảm thán đúng là lòng người dễ thay đổi.

Mà hiển nhiên Khương Minh Việt rất có thành kiến với cô, nhìn thấy cô một chút liền lạnh mặt về phòng mình.

Mẹ Khương rất bất mãn với hành vi của hắn nhưng vẫn nhịn xuống nhìn Tường Văn Hi xin lỗi: “Đứa nhỏ này vội làm thực nghiệm suốt đêm vừa mới trở về.”

Tường Văn Hi không ngại cười cười.

“Trước kia luôn nghĩ ai có phúc khí mới có thể cưới Văn Hi không ngờ Văn Hi lại thành vợ của em trai chị.” Mẹ Khương Minh Ái vẫn luôn thích Tường Văn Hi, vốn bà nghĩ cho con trai mình cưới Tường Văn Hi thì thật tốt không ngờ lại tới tay em trai mình, em trai mình cũng thật tình mắt.

Khương Minh Ái bốn cọt chọc chọc Tường Văn Hi: “Hiện tại bối phận của Kiều Kiều cũng hơn tở rồi phải đổi giọng gọi mợ út.”

Ngày thường trong lút lút trên ghẹo còn tốt nhưng khi có trường bối lại bị gọi như vậy Tường Văn Hi khó tránh khỏi thẹn thùng, vốn dĩ gọi người a đi hiện tại đột nhiên biến thành chị xác thật làm cô cảm thấy thật ngượng ngùng.

Chờ đến khi chỉ còn cô với Khương Minh Ái, Khương Minh Ái mới nói nói: “Cậu đừng để ý đến thái độ của Khương Minh Việt tở thấy do chuyện tình cảm của hắn không được thuận lợi nên ai hắn cũng làm mặt vậy đó.”

Tường Văn Hi ra về kinh ngạc nói: “Không phải lúc nào hắn cũng đối với tở như vậy sao, nếu đột nhiên hắn cười với tở thì tở mới sợ đó.”

Khương Minh Ái tỏ vẻ già dặn lắc đầu: “Cũng không biết nhà tở phân bố ghen kiêu gì một người thì lạnh như băng một người thì nóng như lửa. Đúng rồi, tở muốn đi đến【Lâm Thắng】lấy quần áo, cậu đi cùng tở xem gần đây nhà đó có gì mới không.”

“Cũng được, tháng sau là sinh nhật Chương Lan tở còn không biết tặng cái gì cho cô ấy.”

Sức chiến đấu khi đi dạo phố của con gái đều rất lớn, những đồ trong【Lâm Thắng】đều tinh xảo quý giá, mỗi loại chỉ có một bộ nên rất được ưa thích, Tường Văn Hi chọn cho Chương Lan một cái khăn lụa lại chọn hai đôi khuyên tai cho chính mình, Khương Minh Ái lại lôi kéo Tường Văn Hi đến trung tâm thương mại, đến cửa hàng quần áo rồi lại đến cửa hàng nội y.

“Tở không mặc cái này, muốn mặc thì cậu tự đi mà mặc.”

“Kiều Kiều à, cậu út của tở luôn đứng đắn như vậy cậu không làm gì đó cho mãnh liệt chút được sao?”

Tường Văn Hi nhìn bộ nội y vừa nhỏ vừa mỏng kia, khoe miệng giật giật thầm nghĩ cậu quá xem trọng cậu út của cậu rồi hắn chính là cái mặt người dạ thú được không! Nếu cô mặc thành như vậy đảm bảo hắn găm nằng đến mẫu xương cũng không để lại!

“Cái này cậu đi mà làm với Diệp tam đi, tở đi thử nội y.” Vừa vặn cô cũng muốn thay đổi nội y vừa lúc chọn một cái.

Khương Minh Ái nhìn bộ dạng của cô cười như một tên trộm.

Do Yên Đình Nam còn có công việc trong người nên hai người ăn một bữa cơm chiều ở nhà Khương Minh Ái rồi quay trở về Tô Giang.

“Đình Nam, tuy cậu lớn hơn Văn Hi mười ba tuổi nhưng sau này hai người là vợ chồng, nói lý ra cậu không thể luôn làm một bộ như vậy lúc nào nên sùng thì sùng như vậy giữa hai vợ chồng không bị mất cảm giác mới lạ với đối phương, lúc nào nên nói lời hay thì cũng cần phải nói hai vợ chồng phải chia sẻ cho nhau đừng cái gì cũng để trong lòng.” Mẹ Khương thành khẩn dặn dò.

Yên Đình Nam cũng không phản bác, chỉ gật gật đầu đi tới trước mặt Khương Minh Việt.

“Cậu út.”

“Minh Việt bắt mặn với mợ út sao?”

Thân thể Khương Minh Việt trở nên cứng đờ, nói thẳng: “Không có.”

“Không có thì tốt.” Ánh mắt Yến Đình Nam hơi trầm xuống, ngữ điệu có chút nghiêm khắc: “Tính tình Văn Hi hào phóng không thích cùng người so đo, nhưng mà dù cô ấy không để ý thì cậu út đây cũng không thể không để ý, cậu hy vọng lần sau khi gặp cô ấy cháu có thể cam tâm tình nguyện mà gọi cô ấy là mợ út mà không phải ném cái sắc mặt cho cô ấy xem. Cháu nhớ kỹ, cho dù trước kia cháu nhìn cô ấy thế nào nhưng giờ cô ấy là trường bố của cháu.”

Khi hai người tới sân bay Trương Văn Hi mới hỏi: “Vừa rồi ai chọc anh?”

“Chuyện này Kiều Kiều cũng nhìn ra, ánh mắt thật lợi hại.” Yến Đình Nam vỗ vỗ tay Trương Văn Hi: “Em và Minh Việt từng có gì đó sao?”

“Em thích hần nhưng hần không thích em.”

Ánh mắt Yến Đình Nam hơi thay đổi cười nói: “Anh không tin ai có đủ định lực làm ngơ trước sức quyến rũ của Kiều Kiều.”

Trương Văn Hi làm ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Đại khái trời sinh khí tràng bất hòa, cháu ngoại trai của anh luôn nhận định em là một đứa con gái hư hỏng ý thể hiếp người, em không có cách nào nhà, em là trường bối nên sẽ không so đo với hần.”

Một chút nghi ngờ trong lòng Yến Đình Nam cũng tan đi, hần néo néo tay cô nói: “Anh đã răn dạy hần rồi, lần sau hần mà còn có thái độ đó thì em cứ đi tìm anh cáo trạng.”

“Đúng là dựa vào đại thụ thật tốt!”

Tới Tô Giang Trương Triệu Bắc tự mình ra đón, Trương Triệu Bắc thấy trên mặt hai người đều tươi cười, trong ánh mắt Yến Đình Nam nhìn Trương Văn Hi đều là dung túng và sùng nịnh nên ấn tượng của hần với cái người ‘kết hôn lần thứ hai, thọc gậy bánh xe’ mới tốt hơn một chút.

“Chú út, mấy ngày không gặp Kiều Kiều rất nhớ chú nha.” Trương Văn Hi lập tức đi lên ôm cánh tay Trương Triệu Bắc.

Mặt Trương Triệu Bắc cũng lập tức giống như nở hoa: “Đi đường mệt mỏi đúng không về nhà chút út làm cho cháu một bữa ăn khuya, ăn xong bữa ăn khuya thì ngủ một giấc, mai chú và Thừa Đông đưa cháu đi cưỡi ngựa.”

“Đúng lúc cháu muốn cưỡi ngựa! Chú út, vẫn là chú thương cháu nhất!”

“Chú út không thương cháu thì ai thương cháu!”

Khóe mắt Yến Đình Nam co giật hần bỗng thấy hình ảnh chút cháu tương thân tương ái này thật chướng mắt, vốn nghĩ trước mặt mình Kiều Kiều đã làm cho người ta thích không ngờ đến trước mặt Trương Triệu Bắc thì Trương Văn Hi mới lộ ra mặt ngày tho của mình.

Hai chú cháu giao lưu cảm tình một hồi lâu thì Trương Văn Hi mới nhớ đến Yến Đình Nam, cô nhanh chóng nhìn hần cười: “Chờ ngày nào anh rảnh chúng ta cũng cùng đi cưỡi ngựa.”

Không thể không nói, nụ cười này chữa khỏi muộn phiền trong lòng Yến Đình Nam, hần cười sùng nịnh: “Được.”

Trương Triệu Bắc lặng lẽ giờ ngón tay cái với Trương Văn Hi, lại dùng vẻ mặt ôn hòa khó có được nói với Yến Đình Nam: “Có rảnh thì tới nhà ăn cơm.”

“Nhà chúng ta mới tuyển được một đầu bếp mới, đặc am hiểu làm món cay Tứ Xuyên anh rất có lộc ăn nha.”

“Đều là nhờ phúc của Kiều Kiều.”

Trương Triệu Bắc thầm nghĩ hần đã sớm biết người đàn ông đi chọc gậy bánh xe này không phải thật nghiêm túc giống vẻ ngoài của hần mà.

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Li Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngựa

Edit: Lily_Carlos

Xuân về hoa nở, cô gái xinh đẹp đã nhẹ nhàng đến trường đua, Trương Văn Hi thay một bộ đồ cưỡi ngựa rồi nhìn Chương Lan hỏi: “Em thấy dạo này chị hơi gầy rồi đó.”

“Không gầy mới là lạ đó, dạo này chị phải đi sớm về muộn, hôm nay khó khăn lắm mới được ra ngoài hít thở không khí.”

Tường Văn Hi cười nói: “Ai mà không biết Chương đại tiểu thư đã hơn hẳn bao nhiêu thanh niên tài tử ở Tô Giang rồi chứ.”

“Cũng chỉ hơn được mấy người ăn chơi trác táng thôi, còn những người có thực lực thật sự như chú út anh họ của em hay như Yến thất thì còn lâu chị mới theo kịp được họ.”

“Vậy thì chị cũng đừng so sánh với bọn họ những người đó tâm tư quá sâu rồi, nên người bình thường không thể so với họ.”

“Văn Hi, em nói xem nếu như chị gả cho chú út em thì thế nào?”

Tường Văn Hi nuốt một ngụm nước bọt: “Chị nghiêm túc?”

Chương Lan nhìn cô bỗng nhiên cười một cái: “Được rồi, đùa em thôi, một người liều mạng như chị thì sao có thể thích hợp với chú út của em chứ.”

Cái này đề tài giống như là thuận miệng đề ra nên Tường Văn Hi cũng không đề ở trong lòng.

Tường Văn Hi cười ngựa rất tốt, vừa lên ngựa thì cả người đều thay đổi trở nên phóng khoáng hơn, phong cảnh xung quanh cũng nhờ đó mà đẹp hơn.

Có người cảm thán nói: “Yến thất là nhặt được hạt vừng mà ném đi hạt dưa hấu.”

“Ai nói không phải đâu, chỉ sợ trước kia cũng không phải giữ mình trong sạch như vậy.”

Hai người đang nói, liền thấy đương sự xuất hiện.

Người khác cảm giác chuyện này có chút xấu hổ, vốn Yến thất Tường Triệu Bắc và Diệp Thừa Đông có quan hệ rất tốt nhưng vì Tường Văn Hi mà quan hệ giữa mấy người trở nên bế tắc, Yến thất xuất hiện ở chỗ này nhất định sẽ không có chỗ tốt.

Tường Triệu Bắc và Diệp Thừa Đông còn chưa nói cái gì, nhưng Tường Văn Hi lại điều khiển ngựa tới gần từ trên cao nhìn Yến thất, roi trong tay nhẹ nhàng vẩy vẩy, còn tươi cười nói: “U, đây không phải là Yến thất sao.”

Người khác cho rằng Tường Văn Hi tức giận với cách làm của Yến thất nên đến tỏ thái độ với hắn, ai biết Tường Văn Hi lại không đi theo kịch bản mà nâng cằm lên nói với Yến thất: “Hai chúng ta cùng so, nếu anh thắng thì chuyện anh làm tôi mất mặt tôi sẽ cho qua.”

“Ai không biết Văn Hi cười ngựa rất giỏi chứ.” Yến thất cười nói: “Nếu tôi thua thì sao?”

Tường Văn Hi nhìn hắn bằng ánh mắt đồng tình: “Vậy anh chờ bị chú út và anh họ tôi thu thập đi, hai người họ đã sớm muốn đánh cho anh một trận!”

Rất nhiều người vây xem trận đấu của họ, Chương Lan cười nói: “Vốn cho rằng Văn Hi đồng ý đính hôn với Yến thất là do họ có chút ý tứ với nhau, nhưng giờ nhìn thì dường như không phải như vậy.”

Phó Tĩnh gật đầu, nghĩ đến hình ảnh Tường Văn Hi và Yến Đình Nam ở bên nhau lại cười nói: “Tính ra Văn Hi ở cạnh Yến Đình Nam tiên sinh còn xứng đôi hoàn với Yến thất.”

“Một cái là cầu hôn một cái là liên hôn thì tất nhiên là không giống nhau.”

Đã lâu Tường Văn Hi chưa gặp lại Yến thất, cô nghĩ tới cô gái thần bí kia thì mỉm cười nói với Yến thất: “Làm khó người hủy hoại thanh danh của chính mình.”

“Lần đầu tiên trong đời tôi biết đến tư vị bị người khác đe dọa là như thế nào.” Yến thất nhìn cô một cái nói: “Đi thọc gậy bánh xe lại còn kiêu ngạo như vậy, sức quyến rũ của Văn Hi đúng là rất lớn nha.”

Tường Văn Hi sung sướng cười hai tiếng: “Mị lực của cháu gái anh cũng đâu có nhỏ.”

Yến thất không đổi sắc mặt nói: “Nó cũng chỉ là một cô gái nhỏ không thể so sánh với cô.”

Tường Văn Hi cũng không tiếp tục nói về đề tài này, cô quăng ra một roi lập tức vượt qua Yến thất, trong gió còn có giọng nói đường hoàng của cô: “Yến thất, hôm nay anh cứ chờ bị đánh đi.”

Khi Tường Văn Hi chạy đến đích thì lại thấy một người không nghĩ sẽ ở đây lúc này, nụ cười trên mặt cô càng thêm quyến rũ hơn, cô lưu loát xuống ngựa cười tủm tỉm chạy đến trước mặt người nọ: “Sao anh lại tới đây?”

Bởi vì cười ngựa nên Tường Văn Hi buộc tóc đuôi ngựa tuy thiếu chút vũ mị nhưng lại trẻ trung có sức sống, khi cô dùng khuôn mặt đỏ bừng đôi mắt như có ánh nước chạy về phía hắn Yến Đình Nam cảm thấy bản thân như bị một dòng điện chạy qua, tim lại đập nhanh bất thường, hắn cố gắng kìm nén xao động trong nội tâm xuống, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ trước mắt không kìm chế được nữa mà cúi xuống hôn lên môi cô, sau đó lại cầm cái khăn cần thận lau mồ hôi trên trán cô, hắn dùng vẻ mặt dịu dàng thâm tình nhìn cô cơ hồ như muốn làm cho người ta chết chìm trong đó.

Những người thân thiết xung quanh nhận được một đồng thức ăn cho chó, không ngờ người đứng đắn như Yến Đình Nam sẽ tú ân ái ở chỗ như thế này,

lại còn có cái biểu tình kia nữa chứ, quả thực là muốn nhấn chìm người ta mà! Lại nhìn Tường Văn Hi, làm gì còn đoan trang hào phóng chứ, nụ cười ngọt như mật không thể lại ngọt hơn.

Chỉ cần không bị mù thì đều có thể nhìn thấy hai người tình chàng ý thiếp.

Tường Triệu Bắc khụ một tiếng: “Đình Nam, cậu tới khi nào?”

“Chú út,” Yến Đình Nam lại khôi phục vẻ đứng đắn trả lời: “Vừa đến.”

Yến Đình Nam lớn hơn Tường Triệu Bắc tám tuổi nhưng thân phận lại ở kia, khi nghe Yến Đình Nam kêu chú út thật sự là có chút quý dẽ, thật ra Tường Triệu Bắc cảm thấy sáng khoái ngấm, nhưng khoe miệng Diệp Thừa Đông lại giật giật, người này mà gọi hắn là anh thì hắn có chút ăn không tiêu.

Tường Văn Hi dắt ngựa đến bên cạnh thuần mã sư, cười nói: “Không phải hôm nay anh có cuộc họp quan trọng sao?”

“Ừ, vừa vặn đi ngang qua, nhớ tới em đang ở đây nên tôi ghé vào.”

Tường Văn Hi nhỏ giọng nói: “Không phải biết Yến thất đến đây nên ghen đó chứ?”

“Đúng vậy.”

Biểu tình và giọng điệu của hắn đều rất nghiêm túc, Tường Văn Hi cười cầm lấy tay hắn, mười ngón tay đan vào nhau: “Bộ đáng lau mồ hôi giúp e vừa xong thực sự mê người.”

“Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Kiều Kiều cười ngựa vẻ đẹp đó đúng thật là làm cho người ta say mê.” Anh dừng lại một chút mới nói: “Không lâu trước đây anh có một con ngựa quý mạnh mẽ hơn con em vừa cười nhiều, thật sự lúc đó rất thích nó muốn cưỡi nó mãi không buông tay.”

Tường Văn Hi cảm thấy hứng thú hỏi: “Có ngựa tốt thế sao? Khi nào cũng kiếm cho em một con?”

Yến Đình Nam lắc lắc đầu: “Khó mà làm được, ngựa này chỉ có mình anh được cưỡi.”

“Keo kiệt!”

“Không phải anh keo kiệt mà Kiều Kiều em không cưỡi được.”

“Anh không để em thử làm sao biết em sẽ không cưỡi được!”

Yến Đình Nam nhìn cô ả ý nói: “Em xác định phải thử một chút?”

“Đương nhiên!”

“Vậy hôm nào để em thử, nếu không cưỡi được thì đừng có mà khóc.”

“Em mới không khóc đâu, anh còn phải mở cuộc họp đi muộn.”

Tiền Yến Đình Nam đi, Tường Văn Hi không tránh được bị một đám người trêu chọc, cô vẫn làm ra dáng vẻ tự nhiên hào phóng như trước, Phó Tĩnh nói: “Tôi xem như nhìn rõ, chỉ trước mặt Yến tiên sinh thì Văn Hi mới để lộ ra vẻ của một cô gái nhỏ.”

Mất nhìn hôn kỳ ngày càng gần, Tường Văn Hi không có chứng sợ hãi trước hôn nhân, lúc Yến Đình Nam bận thì Tường Văn Hi vẫn làm việc của mình như trước chỉ là có thêm một người bên cạnh quan tâm chăm sóc, bản thân cũng có một người để nhớ thương cái cảm giác mới mẻ này cũng không tệ lắm.

Cô vẫn còn nhớ đến con ngựa kia của Yến Đình Nam, Yến Đình Nam có thời gian rảnh liền đưa cô đi, nhưng đây không phải đường ra ngoại thành, cô cảm thấy kỳ lạ liền hỏi: “Chẳng lẽ anh có trại ngựa riêng?”

Yến Đình Nam thiếu chút cười ra tiếng nhưng vẫn nghiêm trang nói: “Ngựa của anh hơi khó chiều phải nuôi trong lầu vàng.”

“Anh nói cứ như là kim ốc tàng kiều vậy.”

Yến Đình Nam nhìn bộ dạng kia của cô liền lại gần hôn cô một cái, mang theo ý cười nói: “Còn không phải là kim ốc tàng kiều sao.”

Tường Văn Hi nhìn ánh mắt đầy ả ý của anh thì nũng nịu: “Khó mà làm được, anh cũng không thể làm trái pháp luật nhưng mà em có thể tạo một tòa lầu vàng cho anh.”

Yến Đình Nam xoa xoa mái tóc của cô: “Thật muốn cưỡi ngựa để biểu đạt sự yêu thích Kiều Kiều của anh.”

“Đây lại là chuyện kỳ quái gì! Biểu đạt sự yêu thích với em không phải nên ôm em hay sao?”

Yến Đình Nam buồn cười, nhìn vẻ mặt không biết mình đang bị đùa giỡn của cô này thật vui.

Xe một đường đến tiểu khu tiếng tăm lừng lẫy ở Tô Giang, Yến Đình Nam đỗ xe lại thì Trương Văn Hi càng cảm thấy quái dị: “Nuôi ngựa ở đây không tốt.”

“Vào xem mới biết được.”

Trương Văn Hi chưa từng ở loại tiểu khu thế này, nhà các cô đều là biệt thự, nhưng mà nơi này cũng không kém biệt thự chút nào, mỗi hộ có một thang máy riêng, tổng cộng có 6 tầng mà khoảng cách giữa các tầng cũng rất lớn, có thể bảo đảm mỗi tầng đều nhận được ánh sáng mặt trời, rõ cuộc nơi này được xây với mục đích cho nhà quyền quý ở nên các tiểu khu khác không thể so sánh được.

Cô và Yến Đình Nam đi tới tầng ba, không gian trong tiểu khu khá lớn, đồ đạc trong nhà có vẻ mới, Trương Văn Hi hỏi: “Nơi này là vừa mới được trang hoàng?”

“Đúng vậy, Kiều Kiều chuyển ở biệt thự liệu có thích ứng được với nơi này không?”

“Hừm? Đây là phòng tân hôn anh chuẩn bị?”

“Nếu hai người mà ở biệt thự thì hơi vắng vẻ.” Yến Đình Nam ôm lấy Trương Văn Hi từ phía sau, anh để cằm lên vai cô nói: “Sau này việc quét tước nấu cơm chúng ta ời giúp việc, trong nhà chỉ có hai người nên anh muốn ôm em thì ôm, muốn hôn em thì hôn, không cần vì có người khác ở đây mà cố kỵ, Kiều Kiều có thích không gian này không?”

Trương Văn Hi xoay người xoa mặt anh: “Anh nói làm cho em thật chờ mong, em cũng không thích lúc em muốn yêu thương người lại phải về phòng ngủ, từ bây giờ nơi này là nhà của hai chúng ta.”

Hai người tự nhiên mà lăn đến giường, sau một phen lăn lộn Trương Văn Hi tức giận quay lưng lại.

Yến Đình Nam vuốt tóc cô cười nói: “Con ngựa nhỏ còn tức giận sao?”

“Em không phải ngựa! Cái người xấu xa này!”

“Làm sao lại không phải? Anh còn nhớ rõ Kiều Kiều cảm tình con ngựa nha, vừa rồi như vậy còn không phải là cười ngựa sao.”

Trương Văn Hi xoay người bắt lấy cánh tay anh cắn một cái: “Chỉ biết bắt nạt em!”

“Không bằng.” Yến Đình Nam ôm cô lên trên người mình: “Anh cho em cười lại.”

“Em mới không cần!”

“Chậm rồi.”

--- -----Đại Gia Tộc Bánh Bánh-----

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ngoại truyện

Edit: Lily_Carlos

“Đã bảo cậu đừng tới thế mà cậu lại tới!” Tuy Khương Minh Ái cần nắn một hồi nhưng tay vẫn cần thận đỡ Trương Văn Hi đến bên sofa.

Trương Văn Hi sờ cái bụng đã nhô lên nói: “Nếu cậu kết hôn vào hai tháng trước có lẽ mình không thể tới nhưng mà giờ thai nhi cũng đã ổn định rồi nên không sao rồi, cậu út của cậu đã yên tâm đưa mình đến đây thì cậu còn lo lắng cái gì chứ.”

Khương Minh Ái nghĩ đến việc cậu út đưa Trương Văn Hi lại dạn đi dạn lại những điều cần chú ý thì bật cười: “Bây giờ cậu út trở thành thê nô chính hiệu rồi, vẫn là cậu dạy dỗ tốt!”

Trương Văn Hi lặng lẽ phản bác trong lòng, là miêu nô được chứ! Không bắt cô kêu tiếng mèo thì lại bắt cô vẫy đuôi: “Chúng mình là vợ chồng già rồi, có nói cho cậu phương pháp thì cậu cũng có cần đâu, mấy năm nay quan hệ giữa cậu và Diệp tam cũng thân thiết hơn nhiều đó chứ.”

Vốn Khương Minh Ái và Diệp Kiều muốn kết hôn từ ba năm trước (cùng năm với Trương Văn Hi) nhưng đột nhiên cha của Diệp Kiều lại bị xuất huyết não mà chết nên hôn sự cũng bị đẩy tới năm nay, mấy năm nay cô ấy và Diệp Kiều trải qua rất nhiều chuyện cùng nhau tình cảm cũng từ đó mà thân thiết hơn: “Cậu đừng nói như vậy cậu và cậu út còn ngọt hơn người ta nhiều lắm, nếu không phải thích cuộc sống chỉ có hai người thì sao đến năm nay hai

người mới muốn có con chứ! Nếu cậu út mình trẻ hơn vài tuổi có khi hai người vẫn chưa muốn có con đâu!”

Tường Văn Hi thật không còn gì để nói, tình cảm giữa cô và Yến Đình Nam luôn rất tốt đã ba năm rồi mà vẫn ngọt ngào như ngày đầu tiên, vốn Yến Đình Nam cũng không định có con nhưng ngày đó cô nói muốn nhà mình giống như những gia đình khác.

Lại nói ở Tô Giang có một phú hào nuôi vợ bé, phú hào đó đã bốn mươi hai còn cô vợ bé kia mới hai mươi, cô vợ bé kia sinh cho phú hào một đứa con trai, phú hào vui vẻ đi khờ khoang khắp nơi mà ai cũng nghĩ đây là cháu trai chứ không phải con của phú hào.

Yến Đình Nam lại nhìn mình và Tường Văn Hi một chút tuy hần không già nhưng nhìn vẫn cảm thấy lớn tuổi, mà Tường Văn Hi là một cô gái xinh đẹp nhiều lúc trông giống như thiếu nữ vậy, vậy nên hần muốn có con ngay lúc này, hần cũng không muốn bị ngộ nhận là ông của bé đâu... Cho nên rất nhanh liền có thai, cái hiệu xuất này thì nhanh khỏi nói.

Hôn lễ thật long trọng, Tường Văn Hi nhìn hình ảnh Diệp Kiều và Khương Minh Ái ôm nhau, cô lại nghĩ tới Diệp Thừa Đông vì sự rời đi của Liễu Tư mà tâm tình ngày càng không tốt. Nghĩ tới vì Yến Nguyễn chết mà Yến Hường Huy biến mất. Nghĩ đến Tường Triệu Bắc mất đi tình yêu đích thực của mình, chẳng lẽ mọi mặt đều hoàn hảo cho nên chuyện tình cảm của chú ấy không được thuận lợi sao?

Tường Văn Hi nhìn Yến Đình Nam đang nói trên bục thì không khỏi nhớ tới hôn lễ của mình và Yến Đình Nam, có thể nói đó là hôn lễ oanh động nhất Tô Giang, Tường Văn Hi còn nhớ rõ bộ dáng khi Yến Đình Nam quỳ xuống cầu hôn cô trước mặt mọi người, hần nói với cô những lời thề thượng thấy trong các hôn lễ nhưng cô cảm nhận được hần thật sự nghiêm túc, hiện giờ cô cảm thấy bộ dáng hần đứng trên đài vẫn dịu dàng như vậy lại có thêm ánh mắt không giận mà uy, ánh mắt hai người vừa lúc đối diện nhau, Tường Văn Hi nhìn hần cười ngọt ngào khuôn mặt của hần lập tức mềm mại hơn nhiều.

Tường Văn Hi cảm thấy nếu có một ngày bọn họ trở thành người xa lạ thì cuộc hôn nhân này cũng đáng giá.

Khương Minh Việt nhìn Tường Văn Hi và Yến Đình Nam như vậy cả người càng lạnh hơn, ba năm này trừ khi ăn tết họ mới chạm mặt nhau thời gian còn lại cũng không qua lại, nhưng những người xung quanh hần ai cũng khen ngợi cô, hần cũng không thể không thừa nhận một cô gái có thể ẩn chơi ra tên tuổi thật sự là không bình thường. Rốt cuộc trước kia vì sao hần lại có thành kiến đối với cô như vậy? Khương Minh Việt càng ngày càng cảm thấy mơ hồ.

“Minh Việt.”

Một giọng nói dịu dàng làm Khương Minh Việt hoàn hồn, khuôn mặt lạnh lùng của hần cũng dịu lại mức một bát canh đưa đến trước mặt Tàn Thanh: “Buổi sáng em ăn hơi ít, uống chút canh đi.”

Tàn Thanh dịu dàng cúi đầu ăn canh nhưng trong lòng lại thấy phức tạp, Khương gia không muốn họ đến với nhau nhưng họ vẫn luôn cố gắng vì phần tình cảm này nên cuối cùng mọi sự cố gắng cũng được hồi báo, tuy mẹ Khương không quá yêu thích cô giống như thích Tường Văn Hi nhưng cũng không đến nỗi ghét bỏ, nhưng mà bây giờ cô lại cảm thấy mờ mịt vì Khương Minh Việt luôn đối xử bình đẳng với những người phụ nữ khác nhưng cô có thể cảm nhận được mỗi lần nhìn thấy mẹ út Tường Văn Hi thì hần lại có chút không giống, mẹ út là bạn tốt của Khương Minh Ái hơn nửa tuổi cũng giống nhau, chẳng lẽ...

“Cái này có tính lạnh, ăn ít mới tốt.”

Tường Văn Hi cảm thấy Khương Minh Việt có chút kỳ lạ, người này luôn trung sắc mặt ra cho cô nhìn, từ trước đến giờ trừ việc gọi mẹ nhỏ thì cũng không nói gì nhiều với cô vậy mà hôm nay lại quan tâm cô một cách không được bình thường, khi thấy ánh mắt của cô thì hần lại lảng tránh quay đầu nhìn lên trên đài.

Tường Văn Hi không nghĩ ra được hần muốn cái gì nên mặc kệ hần chuyên tâm ăn uống.

Khương Minh Việt nhìn thoáng qua cô lại nghĩ tới cậu út cưng chiều cô như thế nào thì trong lòng cũng bình thường trở lại, khuôn mặt cũng theo đó mà dịu đi.

Tàn Thanh ở bên cạnh nhìn một màn như vậy thì lại cảm thấy chân tay thật lạnh, tâm hoảng ý loạn.

Yến Đình Nam đi xuống thấy cua lớn trong bát Tường Văn Hi khóe mắt giật giật, ai ngờ Tường Văn Hi lập tức ngoan ngoãn nói: “Anh nói nhiều vậy cũng mệt rồi đúng không? Ngồi xuống đây uống chút canh cho đỡ khát, con của này vừa nhìn đã thấy mập mập anh ăn thử chút.”

Ánh mắt Yến Đình Nam lập tức nhu hòa hơn, hần uống một ngụm canh rồi nói: “Kiều Kiều lấy canh ăn rất ngon, anh không ăn cua nhưng cũng không thể để cho em ăn.”

Hần nói xong thì gấp một con tôtoolootj vỏ rồi bot vào trong bát Tường Văn Hi, nói với giọng điệu như dỗ trẻ con: “Ngaoan, ăn nhiều một chút.”

Tường Văn Hi cười tủm tỉm nói: “Vốn em cũng không muốn ăn, nhưng hôm nay do chính tay anh bóc nên phải ăn thôi.”

Khương Minh Việt nghe xong đối thoại của hai người đều cảm thấy buồn nôn, đã kết hôn ba năm rồi mà vẫn ngọt ngào như vậy.

Tiệc cưới kết thúc, Yến Đình Nam cũng không thể ở chỗ này ở lâu, buổi chiều phải về Tô Giang và tất nhiên Tường Văn Hi cũng sẽ về theo, không ngờ Tàn Thanh lại giữ cô lại nói muốn xin thỉnh giáo một số việc, cô nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tàn Thanh thì lại cảm thấy kỳ quái, hôm nay hai người này đều động kinh à?

“Tần tiểu thư, nếu không có việc gì tôi đi trước.” Vì cô ấy và Khương Minh Việt chưa kết hôn nên vẫn xưng hô một cách xa lạ.

“Tôi vẫn luôn cho rằng trong lòng Minh Việt chỉ có tôi ai ngờ hôm nay tôi mới biết được Minh Việt anh ấy,” Tần Thanh có chút thăm đạm nhìn Tường Văn Hi: “Người là vợ của anh ấy, các người,”

Tường Văn Hi lạnh lùng đánh gãy lời nói của cô ta: “Tần tiểu thư, cô có biết cô đang nói cái gì không? Tuy tuổi của chúng ta không khác nhau là mấy nhưng tôi vẫn là trưởng bối, cô nói năng lung tung như vậy là vì bất mãn với tình cảm của vợ chồng tôi sao?”

“Tôi,”

“Tuy tôi không tiếp xúc nhiều với Tần tiểu thư nhưng tôi có nghe Minh Ái kể Tần tiểu thư là người hiểu lý lẽ lại là một cô gái có lòng cầu tiến, nhưng lời nói hôm nay của cô là tôi rất nghi ngờ cô hiện tại và cô trong miệng Minh Ái không phải cùng một người.”

Sắc mặt Tần Thanh trở nên tái nhợt: “Thực xin lỗi, tôi cũng không muốn làm cái gì, tôi chỉ là, chỉ là,”

“Tôi và Khương Minh Việt không có bất cứ quan hệ nào, không tin thì cô có thể đi hỏi anh ta.”

Tường Văn Hi không biết nên nói cái gì rồi, sao Tần Thanh lại hỏi cô vấn đề này? Nếu cô ấy hỏi bọn họ có thù oán gì mới bình thường một chút!

Sau khi trở về Tô Giang, Tường Văn Hi cho rằng mình sẽ lại trở về với cuộc sống như trước kia nhưng cô cảm thấy Yến Đình Nam có chút không giống, phải nói phụ nữ là loài sinh vật vô cùng nắn cảm. Cô cảm thấy trước kia Yến Đình Nam đối xử với cô rất tốt tuy bây giờ cũng vậy nhưng cô cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cô cũng phát hiện ra chỗ không thích hợp trong hai ngày này.

Lúc Yến Đình Nam về nhà thì a di không ở, Tường Văn Hi cũng không ở, hắn gọi điện thoại qua thì Tường Văn Hi nói ở nhà ông nội hai ngày, Yến Đình Nam cũng dặn dò chu đáo theo thường lệ, cuối cùng lại nói hai ngày này bản thân có bữa tiệc nên Tường Văn Hi ở bên đó cũng tốt.

Cúp điện thoại, mặt Tường Văn Hi liền lạnh xuống, trước kia cũng không phải chưa từng có bữa tiệc nhưng chỉ cần không phải đi công tác tất nhiên hắn sẽ muốn ngủ chung với cô, hơn nữa mỗi ngày hai người đều phải nói một ít lời từ mặt có chút không đúng đắn, từ Bình Giang về tuy hắn vẫn quan tâm cô như vậy nhưng lại thiếu phần thân mật làm cho cô không thể không để bụng.

Lòng dạ đàn ông giống như kim dưới đáy biển vậy, nếu là trước kia Tường Văn Hi cũng sẽ không để ý nhưng mà bây giờ tâm can đều loạn cào cào thật không thoái mái, đặc biệt trong bụng lại đang có bảo bảo nữa chứ, ở nhà được hai ngày thì Yến Đình Nam đến đón.

Yến Đình Nam thấy sắc mặt Tường Văn Hi kém thì lập tức sờ đầu cô: “Làm sao vậy?”

Ánh mắt không lừa được người, Yến Đình Nam lo lắng không phải giả, Tường Văn Hi đẩy tay Yến Đình Nam ra quay lưng đi: “Anh tới làm gì.”

Nghe giọng điệu của cô liền biết cô đang rất ảm ức, Yến Đình Nam thở dài lên giường ôm lấy cô: “Kiều Kiều, đây là làm sao vậy? Không muốn nhìn thấy anh sao?”

“Là anh không muốn nhìn thấy em.”

“Hai ngày nay anh nhớ em không ngủ được sao lại không nghĩ đến em.” Yến Đình Nam đặt tay lên bụng cô dịu dàng nói.

Tường Văn Hi vốn chỉ cảm thấy trong lòng loạn cào cào lên nhưng lúc này lại cảm thấy vô cùng ảm ức vì tự nhiên bị vắng vẻ như vậy, cô vẫn là một người phụ nữ có thai nên không nhịn được mà bật khóc.

Lúc này Yến Đình Nam hối hận không thôi, hắn dịu dàng dỗ dành cô: “Kiều Kiều ngoan, anh sai rồi, anh về quý ván giặt đồ có được không?”

“Ai muốn anh quý ván giặt đồ,” Tường Văn Hi thút tha thút thít nhìn hắn: “Anh không sai là em sai, nếu không thì sao anh lại không để ý đến em.”

“Sao anh lại không để ý đến em, anh yêu em còn không kịp.”

“Kê lừa đảo.” Tường Văn Hi lại xoay người sang chỗ khác không nhìn hắn.

Yến Đình Nam đuổi tay xoa mặt cô: “Ng Sloan, đừng khóc, Anh thích em thế nào em có thể cảm nhận được mà.”

“Ngày đó, em nói với Tần Thanh anh có nghe được một ít.” Cảm thấy người trong ngực cứng lại một chút, Yến Đình Nam cười khổ nói: “Kiều Kiều là anh ghen.”

“Nhưng em và Khương Minh Việt không có chút quan hệ nào, anh không hỏi mà cứ vậy nhận định em và hắn có gì đó, anh nghĩ em như vậy sao? Nếu anh không tin em như vậy thì chúng ta ở bên nhau làm cái gì.” Tường Văn Hi nói xong lại khóc.

“Ng Sloan, đừng khóc, không phải là anh không tin tưởng em.”

“Anh chính là không tin em.”

“Kiều Kiều Sloan, anh sai rồi, sau này anh sẽ không ăn dấm chua lung tung nữa, lần này là anh bụng dạ hẹp hòi có được không? Đừng khóc, lại khóc

bảo bảo muốn cười em”

“Nó dám!”

Yến Đình Nam lau nước mắt cho cô lại dịu dàng hôn lên trán cô: “Đừng khóc, anh thật sự không nghi ngờ em, anh buồn bực cháu trai của anh.”

“Khương Minh Việt vẫn luôn không thích em, nếu không phải bối phận của em cao hơn hẳn thì chắc chắn hẳn sẽ không muốn nói với em câu nào, thật không biết các người nghĩ cái gì nữa.”

“Đó là vì Kiều Kiều rất tốt đẹp.”

“Kẻ lừa đảo.”

“Tiểu miêu miêu.”

Nhìn vẻ mặt nuông chiều của Yến Đình Nam cuối cùng Tưởng Văn Hi cũng cười, cô duỗi tay chọc chọc lên môi hắn: “Về sau không được không tin em.”

“Được.”

“Phải yêu thương em.” Tưởng Văn Hi hôn lên môi hắn một cái: “Em cũng sẽ yêu anh, thương anh.”

Yến Đình Nam nắm chặt lấy bàn tay cô rồi hôn lên đôi môi cô.

“Nắm lấy tay người, cùng nhau đầu bạc.”

--- -----Đại gia tộc bánh bánh-----

Lời editor: thực ra thì cũng không muốn ed chương cuối cùng này vì kết cục của nhân vật phụ hơi thảm, tất cả dừng lại ở chương trước là tốt nhất. Kết cục của nhân vật phụ là kết mở, dù sao đôi chính cũng đến được với nhau rồi nên cũng không cần thiết. Về Khương Minh Việt, lúc đầu mình ed đến đoạn nữ chính bị từ chối rồi Khương Minh Việt làm mặt lạnh lùng các kiểu cũng ghét anh ta và cũng muốn anh ta yêu nữ chính nhưng không nhận ra bla...bla.... nhưng hết chương này lại thấy Khương Minh Việt không có tình cảm gì với nữ chính cũng tốt vì sẽ không có ai bị tổn thương cả. Cuối cùng xong được bộ này rồi khỏe quá ^^

Bạn đang đọc truyện *Nuông Chiều - Thập Lý Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.